

BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXVII - N. 4 - 5 - 6

Abril - Maig - Juny 2010

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDEX

Diòcesi

Bisbe:

Ajudant a viure

Cartes pastorals 85

Visita Pastoral

Preparant la Visita Pastoral 101

Vicaria General:

Consell Presbiteral

Sessió del dia 17 de juny 110

Vicaria de Pastoral:

“Entre tots i per al bé de tothom”

Final d'un treball. Inici d'un camí..... 112

Assemblea Diocesana

Intervenció del Sr. Bisbe..... 117

Diaconat Permanent

Restauració del Diaconat permanent..... 126

Secretaria General:

Nomenaments 132

Necrològica

Fray José Antonio Guerrero Campos, mercedario..... 133

IREL:

Memòria del curs 2009-2010..... 134

Càritas Diocesana:

Davant la crisi: esperança, gratuïtat i confiança 158

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Comunicat de la reunió núm. 194 159

Conferència Episcopal Espanyola

Comissió Episcopal de MCS:

Missatge

44a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials.... 163

Comissió Permanent:

Declaració

Sobre la exposició de símbols religiosos cristians... 168

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Segon Trimestre 2010..... 171

Ajudant a viure

La Resurrecció o el Ressuscitat?

4 d'abril de 2010

Segons el llibre dels Fets dels Apòstols –que recomano llegir i meditar– la bona notícia de la resurrecció va provocar reaccions agressives perquè la comunitat cristiana no es va limitar a explicar uns esdeveniments sobre Jesús de Natzaret, sinó que es dedicaren a anunciar amb força: “aquell que vosaltres vàreu crucificar és **Viu!**”. I això és com posar-li al proïsme el dit a l'ull, perquè equival a dir-los que Déu ha donat la raó a una persona que ells havien desqualificat, que Déu reivindica el seu nom i el valor de la seva vida i de la seva paraula. Que Déu està de la seva part i no de la part dels qui el van excomunicar.

Des d'aquell “primer dia de la setmana”..., i jugant-se la vida, els deixebles proclamen el valor fonamental de la paraula de Jesús i del seu projecte, de la seva manera d'entendre les coses. I prediquen el nucli de la fe cristiana demanant creure en Jesús, confiar en ell i incorporar-se a la seva Església: anuncien el seu itinerari des de Galilea fins a Jerusalem, les seves paraules i miracles, que entenen com a signes de la misericòrdia de Déu, la seva mort en creu i la seva resurrecció d'entre els morts. I donen testimoni d'una nova humanitat nascuda del costat obert del Natzarè, convençuts que hi ha una manera nova de viure i comprometre's en la tasca de transformar aquest món conflictiu, i que és possible construir i consolidar un model de relacions basades en l'amor i el perdó, en la veritat i la justícia, en la pau i la llibertat.

Proclamar que Jesús no ha quedat presoner de la mort, és viure i fer experimentar aquesta forma alternativa de vida i de món que Jesús va encetar. No basta dir que la vida ha vençut la mort, perquè això és reduir el contingut de la resurrecció i és quedar-se curts, com una música que no fa ballar. El que cal és fer “un camí de fe” que ens faci experimentar la resurrecció de Jesús com un fet salvador, alliberador per a les nostres vides, que du a creure en el Déu de Jesús, assumint les actituds del Mestre, les seves opcions i la seva proposta.

Hauríem de repetir com l'àngel a les dones en el sant sepulcre: “Busqueu Jesús? No està aquí, ha ressuscitat” (Mc 16,6). La nostra participació en aquesta vida nova de ressuscitats comença amb el Baptisme, que ens fa

Fills de Déu i membres del seu poble que és l'Església. Però per sentir i veure aquestes realitats cal obrir les oïdes i els ulls de la fe, cal un cor creient.

Aquesta és la nostra fe, aquesta és la fe de l'Església, que ens gloriem en professar en Crist Jesús, Senyor nostre.

Molt bona Pasqua. Ell és viu!

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La bona notícia de la misericòrdia

11 d'abril de 2010

En el cor de cadascú hi ha impulsos molt nobles i també qualche desviació. Fins i tot de l'Església s'ha dit sempre que és una realitat "santa i, a la vegada, necessitada de purificació". La veritat és que resulta sospitos trobar gent amb consciència d'impecables. Desgraciadament, aquesta presumpta impecabilitat va, de vegades, acompanyada d'una certa intransigència envers els altres.

Precisament, el que millor caracteritza la vida ministerial de la comunitat de Jesús és la compassió pel sofriment, l'ajut als necessitats i la sol·licitud pels allunyats i menys afavorits. L'Església predica i practica la misericòrdia de moltes maneres i també la celebra sacramentalment. Una Església sense misericòrdia seria inhumana i, certament, no seria l'Església de Jesucrist. Sense oblidar que la pràctica de la misericòrdia és tasca de tots els seus membres i no exclusiva dels seus organismes especialitzats.

Intencionadament us he demanat en la Carta Pastoral **Entre tots i per al bé de tothom** que procurem constituir a Lleida una Església "samaritana", demostrant que volem compartir els goigs i les esperances, els plors i les angoixes de les dones i homes de les Terres de Ponent. Avui hi ha molta gent ferida per tants motius que necessita veure una Església compassiva i misericordiosa. Hem de donar esperança i fer present l'encàrrec del Senyor repetint allò que Ell va fer: veure, apropar-se, compadir-se... i curar. Només podem evangelitzar estimant i aquesta caritat feta misericòrdia és un llenguatge que tots entenen.

Els cristians, per vocació, tenim l'encàrrec de promoure i alimentar experiències de misericòrdia que facilitin tornar la confiança i refer amb benevolència relacions trencades. L'Església no ha de ser complaent amb

el pecat, però tampoc pot ser intransigent amb els pecadors. Està cridada a ser acollidora amb les persones, encara que les seves conductes siguin contràries als paràmetres de l'evangeli. Certament, no pot dir que és blanc allò que és negre o al contrari. Per fidelitat al Senyor i al seu Missatge, per exemple, no podrà admetre als sagraments als qui no volen fer res per rectificar la seva conducta però, per la mateixa raó de fidelitat, ha de fer el possible per comprendre amb cap i cor les dificultats reals que poden tenir les persones per a refer les seves situacions. Caldrà saber acompanyar-les pastoralment amb molta cura, i fent-los experimentar amb fets que segueixen pertanyent a la comunitat.

La misericòrdia, que no és un més entre els trets que Jesús revela de Déu, és central en el perfil d'un seguidor de Jesús i, definitivament, no és simplement una de les virtuts morals del cristià. Ser misericordiós és el que millor reproduceix el tarannà de Jesús que no ha vingut a jutjar i condemnar sinó a salvar. Les seves paraules i la seva conducta estan farcides de misericòrdia. Curant i eliminant situacions de sofriment físic i moral, tornant la dignitat als exclosos, etc., ha fet present aquell Déu que manifesta el seu poder exercint la misericòrdia, com diu expressament la Bíblia i la Litúrgia de l'Església catòlica. Per això, encarnar la misericòrdia en la nostra vida i activitat serà el millor testimoni que podrem donar.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La moralitat i la legalitat

18 d'abril de 2010

Ja és comú afirmar que no tot allò tècnicament possible és moralment lícit i això vol dir, entre altres coses, que cal distingir a l'hora d'anar formant-se la consciència: no tot és blanc o negre, hi ha molts més colors. I tampoc no és el mateix legal que moral. Els legisladors tenen dret a legislar però el ciutadà també té dret a considerar injusta una legislació, si s'escau. La llei civil no pot substituir la consciència en cap àmbit de la vida ni pot anar més enllà de la seva competència.

Ja en la tercera part de la Instrucció *Donum vitae* (de 1987) es demanava als legisladors superar les implicacions culturals, ideològiques i polítiques, i que la regulació de l'ordre civil tingués en compte l'ordenament moral que és molt més ample i està fonamentat en la raó i la llei natural.

Perquè algunes legislacions poden confondre la gent donant a entendre que una cosa és legítima quan, en realitat, no garanteix la moralitat que és conforme a les exigències naturals de la persona.

Allí es demana també que es promoguin lleis justes i respectuoses de la vida i de la família, perquè allò propi de les lleis és protegir el bé comú de les persones mitjançant el reconeixement dels seus drets inalienables, i més quan es tracta del dret a la vida d'un ésser humà en gestació que està totalment desprotegit. Els drets inalienables de la persona han de ser reconeguts i respectats. No depenen de cada individu ni són una concessió de la societat o de l'estat: pertanyen a la natura humana i són inherents a la persona com a tal. El Concili Vaticà II també insistia en què les intervencions de les autoritats polítiques s'han d'inspirar en els principis racionals que regulen les relacions entre llei civil i llei moral, i és tasca de la llei civil assegurar el bé comú de les persones mitjançant el reconeixement dels seus drets fonamentals, la promoció de la pau i de la moralitat pública (cfr. *Dignitatis Humanae*, 7).

Per exemple, l'estat estaria negant la igualtat de tots davant la llei si una llei positiva priva a una categoria d'éssers humans d'aquella protecció que la legislació civil els ha de donar. Quan l'estat no posa la seva força al servei dels drets de cada un dels ciutadans, i en particular del més dèbil, queden amenaçats els mateixos fonaments d'un estat de dret. Els responsables públics haurien d'afanyar-se en obtenir el consens social més ample possible sobre punts essencials com ara els drets de les persones, de la vida humana i de la institució familiar, i a consolidar aquest consens allà on pugui córrer el risc d'afeblir-se i venir a menys.

La citada Instrucció exhorta també a totes les persones de bona voluntat a esforçar-se, en l'àmbit de la seva activitat professional i l'exercici dels seus drets civils, per tal de reformar les lleis positives moralment inacceptables i a presentar "l'objecció de consciència", si cal, davant d'aquestes lleis.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Ens calen testimonis

25 d'abril de 2010

La proposta vocacional pot tenir més efecte quan va acompanyada per un testimoni de qualitat d'aquelles persones que han donat una resposta positiva a la crida del Senyor en el ministeri sacerdotal o en la vida consa-

grada. Això és el que ve a dir el Missatge de Benet XVI per a la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions d'aquest diumenge.

Realment la història de la meua vocació (com la de molts altres) va unida al testimoni de capellans als quals he vist viure amb alegria el do total de si mateixos i la seva generosa entrega de cada dia. I a més, no han tingut cap inconvenient en convidar-me en el seu moment a fer donació de la meua vida a aquest ministeri.

La Jornada Mundial de Pregària és avui una preciosa oportunitat perquè els joves (i els no tan joves) reflexionin sobre què haurien de fer de la seva vida: moltes de les nostres comunitats, i tantes altres arreu del món, no tenen un prevere al seu servei amb disponibilitat suficient i ni tan sols poden celebrar l'Eucaristia dominical a la que tenen dret.

Per la meua part, vull demanar avui als membres de l'Església de Lleida dues coses: que intensifiquin la pregària per aquesta intenció, de manera confiada i permanent en cada comunitat, perquè la vocació al ministeri i a la vida consagrada és un do i ha de ser fruit de l'Esperit que bufa on vol (Jo 3,8); però també que mirin si, en consciència i a la llum d'aquest mateix Esperit, no haurien de fer la proposta directa i explícita a algun membre de la pròpia comunitat, del propi grup o de la pròpia família, perquè prenguéssin la decisió ben concreta de lliurar la seva vida en favor dels altres d'una manera plena en aquest servei ministerial, fent al món aquest do impagable que és presentar el Crist i la seva Paraula com a l'únic camí per a fer nova la humanitat i, a més, possibilitant a tants la celebració dels Sants Misteris de la Salvació.

Com ens diu el Papa, la fecunditat de la proposta vocacional depèn primàriament de l'acció gratuïta de Déu, però tots sabem que Déu s'ha valgut habitualment de les mediacions humanes per anar cridant uns i altres. La Bíblia i la història de l'Església mostren abundantment com aquesta flama de la crida ha anat passant d'uns als altres i com, fins i tot, alguns dels cridats, després d'haver experimentat el goig d'aquest descobriment, han sentit la necessitat de comunicar-ho a un altre. El mateix Missatge papal recorda els casos de Pere, Joan, Andreu, Natanael, Bartomeu i Felip, tots ells deixebles de la primera hora que han anat compartint la seva experiència del Crist i responent a la crida amb fidelitat i confiança (Jo 1, 41-45).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Una qüestió complexa però sagrada

2 de maig de 2010

El proper diumenge celebrarem la Pasqua del Malalt en els diferents bisbats i he estat pensant en qüestions delicades que voldria compartir.

És admirable i indispensable la recerca per a prevenir i curar malalties, la qual cosa vol ajudar a superar sofriments i afavorir el benestar humà; però el treball científic no hauria d'ignorar mai la vessant moral. Un ésser humà no pot quedar reduït a objecte d'experimentació i, per això, cal mantenir viva l'atenció de totes les persones de bona voluntat i promoure iniciatives a favor de la dignitat de la persona i de la vida humana, amb un respecte absolut del ser humà, des de la fase embrionària fins a la fi de la seva existència.

A més, si la genètica mostra que des del primer instant de la nostra concepció hi ha fixat el programa d'allò que serà aquest ser viu (una persona, aquesta persona individual, amb les seves notes característiques ja ben determinades), qui té el dret de donar o treure el carnet d'humanitat a una vida naixent?

Hi ha una falca radiofònica en la qual un noi amb síndrome de Down explica que, segons la seva mare, ell és diferent als altres, una persona especial, perquè ningú somriu com ell. I és molt bona notícia que la nostra societat promogui i sostingui múltiples iniciatives en favor de les persones afectades per situacions com aquesta, que sol qualificar-se com a discapacitat. Down-Lleida, per exemple, complia fa poques setmanes els 15 anys d'història i de servei precíus. Enhorabona i Déu faci que augmentin més i més aquestes iniciatives. Lamentablement, també li he sentit dir públicament a una Doctora especialitzada que, al seu Hospital, en els últims temps quasi bé no en neixen de nens amb aquesta particularitat, cosa que hauria de plantejar bastants interrogants al personal. O no?

¿Penseu que es pot dir progrés el fet d'encoratjar, ni que sigui tàcitament, la pràctica de la selecció dels nens que han de néixer? I no cal parlar-ne de pràctiques d'eutanàsia més o menys encoberta. ¿És aquesta la mateixa societat moderna que declara solemnement els drets humans i defensa i lluita a favor de la igualtat i contra tot tipus de discriminacions? ¿Quins són, doncs, els criteris de bondat moral que es tenen en compte en uns i en altres casos?

No hi ha cap dubte que es donen situacions que contribueixen a afeblir les conviccions morals concernents a l'ésser humà, i hauríem de considerar una gran desgràcia per a la nostra societat el fet d'afavorir aquesta espècie d'anestèsia de les consciències que no provoca cap reacció quan es descarten vides humanes.

Intentem contribuir tots a crear opinió en favor de la moralitat necessària en tot allò que es refereix als drets humans i a la dignitat de la vida humana. Recordem, una vegada més, que no tot allò tècnicament possible és moralment lícit i que les decisions s'han de prendre en funció del bé de les persones i de l'entera societat, discernint rigorosament.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Bategem el fill?

9 de maig de 2010

A l'hora de celebrar un Bateig seria bo pensar el que escriu sant Joan: “a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els ha concedit de ser fills de Déu” (Jn 1,12). És com un segon naixement que es realitza i es resumeix en el signe sacramental del Baptisme i el qui el rep hauria de viure tenint molt en compte aquesta destinació seva de fill de Déu. De fet, Jesús diu que cal néixer de dalt (cfr Jn 3.1-8). Cada batejat hauria de repetir-se moltes vegades en la seva vida: converteix-te en el que ets, fill de Déu, i viu a l'alçada que et pertoca.

De fet, del Baptisme se'n deriva un model particular de societat, la de germans. I això vol dir reconèixer-nos com a tals a partir de la consciència humil però profunda de ser fills de l'únic Pare del cel. Els cristians estem cridats i capacitats, per la gràcia rebuda en el Baptisme, per a ser com el llevat d'una nova humanitat solidària, pacífica i plena d'esperança.

És clar que tot això demana que els batejats siguin educats en la fe de l'Església perquè no quedi infecund el que Déu els concedeix, i tenim la responsabilitat de puntualitzar que la tasca més important en el Baptisme dels infants la tenen els seus **Pares**: en decidir el Baptisme del seu fill/a, haurien de preveure un temps suficient per a preparar-se de manera adequada (espiritual i catequèticament), per a poder intervenir en la celebració participant-hi de manera activa i assumir, davant Déu i l'Església, els compromisos que deriven de la seva fe i de la seva missió educativa. I també els qui fan de Padrins, que són com una ampliació de la família dels que reben el Baptisme: es comprometen a col·laborar amb els pares perquè aquell/lla que apadrinen arribi a professar personalment la seva fe algun dia i l'expressi en la realitat de la seva vida. ¿Com podran assegurar això si ells mateixos no tenen molt clara la fe i la vida cristiana?

Normalment, el Baptisme s'ha de celebrar en la pròpia Església Parroquial, perquè es manifesti més clarament com a “sagrament de la fe de l'Església i de la incorporació al Poble de Déu”, que es fa present i visible en la Comunitat Parroquial.

És a dir: aquests infants (i les seves famílies) tenen dret a ser acollits, estimats i acompanyats (ajudats) per la Comunitat Cristiana, la qual no tan sols ha d'oferir-los els seus serveis catequètics per al seu creixement posterior, sinó la seva amorosa presència ja des del primer moment. La Comunitat Parroquial té un paper important en la vida dels qui es bategen: abans, durant i després de la celebració. En realitat el que tots volem és fer les coses el millor possible.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Diaconia de la comunicació

16 de maig de 2010

La Jornada Mundial de les Comunicacions que celebrem avui és una crida a la comunitat cristiana a descobrir i aprofitar les conquestes tecnològiques per a oferir l'anunci de l'Evangeli. **El missatge papal** parla de la nostra època com d'una 'nova història' que demana un compromís més intens i eficaç dels cristians també en el món digital, perquè la sol·licitud amorosa de Déu en Jesús per nosaltres continua essent una realitat ben concreta i actual entre els nombrosos encreuaments de la xarxa del ciberespai, i la seva crida ha de poder arribar a les nostres cases i als cors de creients i no creients, tots assedegats d'absolut.

Benet XVI diu que, de la mateixa manera que el profeta Isaïes imaginava una casa d'oració per a tots els pobles (Is 56,7), serà possible imaginar que podem també obrir en la xarxa un espai —com el «pati dels gentils» del temple de Jerusalem— per a aquells per als quals Déu continua essent un desconegut. És aquí on parla d'una «diaconia de la cultura» en el continent digital perquè no pot haver cap camí tancat a la iniciativa creient per tal d'oferir la Bona Notícia de Jesucrist ressuscitat.

Hi ha qui assenyala com una assignatura pendent que la comunicació no acabi d'estar situada orgànicament en la nostra Pastoral. Resulta més fàcil identificar els catequistes, voluntaris de Càritas, ministres i col·laboradors de la litúrgia, que els que realitzen el seu apostolat utilitzant els instruments

de la comunicació social. Cal anar donant passes en aquesta tasca que no es pot considerar marginal en la vida moderna.

L'Església neix de l'esdeveniment comunicatiu del Verb encarnat habitant entre els homes i reuneix els deixebles en virtut de l'escolta de la seva Paraula i de la Paraula del Pare, enviant-los després al món com a testimonis i anunciadors. Tenim aquest encàrrec del Senyor (Mt 28, 19) però no ho podem comunicar de qualsevol manera. El comunicador evangelitzador és un testimoni de Crist i, com els apòstols, ha de dir la seva experiència profunda de fe personal i comunitària, allò "que ha vist i escoltat".

El nostre és un període molt dinàmic, que obre a la comunicació eclesial moltes possibilitats i cal viure'l amb serenitat i entusiasme. És veritat que hi ha grans poders informatius davant els quals ens sentim petits i pobres. Però també és veritat, com us he dit en la Carta Pastoral **"Entre tots i per al bé de tothom"**, que la nostra Església de Lleida s'ha demostrat sempre viva i fecunda, i ha de sentir "el goig i la responsabilitat de fer arribar el missatge de Crist" (Concili Provincial Tarraconense, Resolució 1a), i ho hem de fer estant molt a prop de la vida real de les persones. És per això també que, en sintonia amb la Comissió Episcopal de Mitjans, us animo a intentar aconseguir més espai per als mitjans en l'Església i un major espai per a Déu en els mitjans.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Una Església "centrífuga"

23 de maig de 2010

Gràcies a la força de l'Esperit, la Comunitat de Jesús es va atrevir a traspassar els murs del Cenacle i es dedicà a viure per als altres posant en pràctica el manament de Jesús: "Aneu i anuncieu a tots... Vosaltres sereu els meus testimonis a Jerusalem, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra."

Celebrant en aquesta nova Pentecosta el naixement de l'Església, demanem a l'Esperit Sant que ens ompli dels seus dons i ens faci créixer en dinamisme i en capacitat de promoure accions evangelitzadores donant prioritat a una Pastoral centrífuga. És el contrari de girar sobre nosaltres

mateixos, fixats preferentment en qüestions intra-eclesials, atrapats en tasques i apostolats més aviat de manteniment i/o amb poques ganes de “sortir de Jerusalem”. L’enviament que ens fa Jesús és a actuar amb més confiança en l’Esperit que no ens deixa d’empènyer mar endins.

Ens pot ajudar a aprofundir en l’estudi i en l’aplicació del que ens deia el Concili Vaticà II (LG 32): “...tot i que hi ha alguns que, per voluntat de Crist, han estat constituïts doctors, dispensadors dels misteris i pastors per als altres, hi ha una autèntica igualtat entre tots en quant a la dignitat i a l’acció comú a tots els fidels en ordre a l’edificació del Cos de Crist”. He insistit en això en la Carta Pastoral **“Entre tots i per al bé de tothom”** que ens està acompanyant tot aquest curs.

En coherència amb aquestes orientacions hem de fer el possible perquè els cristians laics vagin passant de ser preferentment destinataris de l’evangelització, a ser batejats subjectes plenament actius de la missió evangelitzadora. Si volem viure l’esperit de la Pentecosta hem de sentir la necessitat de promoure una Església més “sinodal” en la que els laics vagin essent més protagonistes corresponsables i no tan sols simples col·laboradors del clergat. Això ens demana créixer en una mentalitat i una praxi que ens ajudi a practicar la comunió i la complementarietat de carismes, i la capacitat d’acollir i valorar les diferències. És en aquest marc on hem de situar el problema de la funció eclesial dels laics que no tan sols pertanyen a l’Església sinó que són Església (cfr. Christifideles Laici 9 y 15).

Vull agrair, una vegada més, la participació responsable i constructiva dels més de cent grups que han dedicat temps i esforç en el procés d’anàlisi i discerniment de la nostra situació actual a l’Església de Lleida i ens han ofert les seves reflexions i suggeriments.

El proper dissabte, si Déu ho vol, tindrem ocasió de compartir-ho en **L’Assemblea** que celebrarem i a la qual tots estem convidats. Serà una bona manera de viure una experiència de fraternitat i de participar més orgànicament en la vida de l’Església diocesana i en la seva ministerialitat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Rebre la Confirmació

30 de maig de 2010

Aquests dies he recordat el que em deia un italià quan vaig acabar la Confirmació d'un parent seu: "Pur troppo da noi questo sta diventando un Sacramento di partenza, anzi que d'inizio di vita comunitaria". Ho trobo una interpel·lació de la qual hauríem de parlar-ne a fons perquè nosaltres diem que la Confirmació (juntament amb el Baptisme i l'Eucaristia) és base i fonament de la identitat cristiana i eclesial però, pel que es veu, molts consideren Sagrament de l'adéu allò que nosaltres anomenem Sagraments de la Iniciació Cristiana.

No s'ha d'exagerar, però, atès que les motivacions per a rebre'l i la preparació necessària no sempre són massa satisfactòries, tenim al davant un repte pastoral de difícil orientació. Vull reconèixer i agrair els esforços que fan els Catequistes i els Mossens, però algunes celebracions donen la impressió de realitzar-se amb una fe poc discernida i això pot desvirtuar la identitat dels mateixos sagraments i de la comunitat que els celebra. Caldria pensar-hi i orientar-ho millor entre tots per ajudar a la coherència: els Sagraments impliquen la fe en Crist i l'acceptació de l'Església com a Cos visible de Crist, primícia d'una humanitat nova. El que passa és que molts desconeixen la comunitat a la que teòricament s'uneixen i des de la que fan un camí de preparació. Era desconeguda en molts casos quan van començar i segueix essent desconeguda vitalment després de passar per ella.

I tot i que pot semblar menys important, hauríem de començar també per millorar la manera de parlar-ne: ningú es confirma sinó que és confirmat, "rep" el sagrament del do de l'Esperit, que és la confirmació del Baptisme. La Confirmació configura el batejat a Crist, i el fa testimoni i enviat, plenament iniciat en la comunitat de creients i en la missió rebuda de Crist. De fet, la primera meta de la pastoral de Confirmació és, abans que res, portar els candidats a participar plenament i activament en el banquet eucarístic i en la vida de l'Església com a membres de ple dret.

A més de la necessària acollida i atenció personalitzada, hem d'assegurar que els candidats descobreixin i tinguin experiència del Déu revelat en Jesucrist i de l'Església com a lloc i comunitat amb qui celebrar i anar creixent en aquesta fe. Cal, doncs, tenir en compte cap a on caminem en tot el que fa referència als Sagraments de la iniciació Cristiana i no equivocar-nos en els mitjans que hi posem.

Caldrà assegurar la continuïtat del procés catequètic dels Confirmats, de manera que abasti tots els aspectes de la vida a partir de les condicions personals i col·lectives pròpies de la seva edat. A aquest objectiu hauria de

contribuir, sens dubte, l'existència de moviments juvenils que són i sempre han estat una bona plataforma per introduir progressivament en la vida d'aquella comunitat més ampla i heterogènia que és la parròquia.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

L'Esperit que ens mou a estimar

6 de juny de 2010

Amb motiu del Corpus, com cada diumenge, ens reunim per partir el pa, anunciar la mort del Senyor i proclamar la seva resurrecció. Actualitzem així la Pasqua i amb la processó volem solemnitzar “exteriorment” l'Amor proclamat i viscut per Jesús com a servei, donació, comunió. Però, és portant a la pràctica aquest lliurament en favor dels germans i fent visible l'Amor Misericordiós de Déu, quan tenim motius per a dir –parafrasejant E. Fromm- “de vegades no tinc cap raó per a l'optimisme, però la meua esperança augmenta dia a dia”.

La Solemnitat de Corpus és una bona ocasió per renovar les “motivacions fonamentals” del nostre obrar a favor del proïsme. El repte permanent per als qui volem fer les coses a l'estil de Jesús serà, no sols veure el que fem sinó la manera en què ho fem i l'esperit que ens mou a fer-ho així.

Us ho deia en la Carta Pastoral programàtica **“Entre tots i per al bé de tothom”**: Certament, la realitat que ens envolta és molt plural i ho hem de tenir en compte, aprenent i practicant la pedagogia de Jesús per arribar a poder compartir des del seu interior tantes històries de germans nostres que van conversant pel camí de la vida buscant i fent-se preguntes, com aquells dos d'Emaús (Lc 24,13-35).

Vull reconèixer i agrair tot allò que fan els voluntaris i treballadors dels serveis de Càritas, parroquials i diocesans, en favor dels germans més fràgils de casa nostra i també pels qui vénen de fora acollint-los i procurant integrar-los. El servei al germà –amb alegria– és una feina admirable que contribueix a edificar una societat més solidària, gratuïta i fraterna. I volem fer-ho com el Pare Déu que fa ploure sobre bons i dolents i estima sense discriminar catòlics i ateu, dretes i esquerres, blancs i de color.

De fet, en cada Eucaristia, nosaltres revivim que Jesús segueix rentant-nos els peus (Ju 13,14-15), alimentant-nos amb el seu cos i sang, i demanant-nos estimar “com ell” (Ju 15,12) fins la mort i a tothom. I en

repetir el gest de Jesús en aquella santa nit, l'assemblea eucarística parteix, reparteix i comparteix el pa de la fraternitat.

L'Eucaristia produeix i requereix amor i és l'eix de l'amor fratern. Per això demana tenir ben clar que l'arrel i la saba de la comunitat (1Ju 1,1-3) és la comunió ("koinonía") que l'Esperit va creant en nosaltres: que els altres i jo som estimats per Déu; que el Pare Déu ens estima a tu i a mi, i per això et dono una abraçada i formem comunitat (no perquè siguem amics o ens caiguem bé). Només en la mida en que ens identifiquem amb Jesús anem descobrint els altres com germans i ens atrevim a anomenar "Pare" a Déu.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Un periodista en els altars

13 de juny de 2010

La Beatificació a Linares (Jaén) del Periodista Manuel Lozano Garrido, "Lolo", primer "Premi ¡Bravo!" de Premsa (1971) ens omple d'alegria a tots aquells que valorem el gran servei que fan els treballadors de la comunicació. El seu testimoni de vida ens demostra que també en condicions tan particulars, una persona pot ser molt feliç si descobreix a Crist com el centre de la seva vida.

Va ser "escriptor i periodista" dictant a un magnetòfon els seus 9 llibres i centenars d'articles, perquè fent el servei militar té una paràlisi progressiva que l'obliga a viure en cadira de rodes 28 anys, i cec durant els últims 9 anys. Malalt, empra la ràdio i els seus llibres com a instruments d'evangelització i funda una obra pia: "Sinaí", un grup d'oració per a la premsa que sosté mitjançant una revista per a aquesta finalitat. En el seu Decàleg del Periodista escriu coses com aquestes: "Treballa el pa de la neta informació, amb la sal de l'estil i el llevat de l'etern, i serveix-la trossejada per l'interès, però no usurpis a l'home el goig d'assaborir, jutjar i assimilar".

Peregrí a Lourdes, recordarà sempre la seva pregària al peu de la gruta quan la forçosa inclinació del seu cap li impedeix veure la imatge de la Senyora. La seva germana Lucy li col·locà un mirall a sobre els genolls perquè pogués veure-la projectada. Així va estar una llarga estona pregant. Al final, quan l'hi retiraren, el mirall estava cobert de llàgrimes. Més tard, recordant aquest moment, escrivia dirigint-se a la Mare de Déu: "Te ofrezco la alegría, la bendita alegría".

Per la seva fe, Manuel Lozano és empresonat i allí un Dijous Sant, junt amb altres Joves d'AC, viu una nit d'adoració del Santíssim Sagrament que la seva germana li ha fet arribar amagat en unes flors. De fet, l'Eucaristia marcarà la seva espiritualitat i, amb raó, la primera vegada que se celebrà la Missa a casa seva, ell demanà col·locar la màquina d'escriure sota la taula "para que así el fruto de su Sangre se clave en el teclado e impregne su savia en todos mis trabajos". Era la màquina que li regalaren en quedar impedit i amb la que el primer que va escriure amb alguns dits que encara podia moure va ser: "Señor, gracias. La primera palabra tu nombre: que sea siempre la fuerza y el alma de esta máquina". La seva germana va guardar aquest paper que ara és com una relíquia.

Aquell jove que produïa freqüents i apostòliques emissions a Ràdio Linares confessava: "Aparentemente el dolor cambió mi destino de un modo radical. Dejé las aulas, colgué mi título, fui reducido a la soledad y al silencio. El periodista que quise ser no entró en la Escuela; el pequeño apóstol a que soñara llegar dejó de ir a los barrios, pero mi ideal y mi vocación los tengo delante, con una plenitud que nunca pudiera ni soñar" (M. Lozano, Cartas con la señal de la Cruz, p. 24).

Tico Medina escrivia del nostre nou Beat Periodista: "Manuel Lozano no ve otra cosa que a Dios, aunque escuche el latido del mundo". Parlar de Déu escoltant el batec del món! Quina actitud millor pot tenir un evangelitzador?

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

El fet diferencial cristià

20 de juny de 2010

L'evangeli no pot ser un vernís decoratiu sinó que "ha de transformar, des de dins, les nostres maneres de pensar, de sentir, d'actuar, de reaccionar, de comportar-nos..." (Pau VI). Això requereix un replantejament de la vida, una opció: no és suficient viure acomplint únicament els deures essencials, cal deixar-se qüestionar en la vida personal i social i en la manera d'estar al món.

Alguns aspectes del testimoni cristià poden ser avui especialment urgents i significatius per contribuir a humanitzar la vida en aquesta època de crisi: la solidaritat amb els que ho passen malament (que ha de dur

necessàriament a promoure el sentit i la realització d'una distribució dels béns més justa); hem de viure donant-ne testimoni i fent-nos portaveus dels més fràgils... fent-los experimentar que Déu els estima; l'austeritat i la disponibilitat de la nostra persona i dels nostres béns en funció d'objectius i exigències que van més enllà dels propis guanys, seguretats i interessos; la gratuïtat en els serveis a favor del proïsme, sense esperar recompensa (l'entrega i oblit de nosaltres mateixos a l'estil de Jesús)...

Un gran criteri d'acció pastoral és també el diàleg i la cooperació amb aquells que cerquen camins de promoció i creixement de l'esser humà i dels seus drets fonamentals, de la seva dignitat, de la seva consciència, de la seva llibertat.

Com diu un text dels primers segles: "Els cristians no són distints dels altres ni per la terra ni per la parla ni pels costums. No habiten ciutats que siguin només d'ells, no parlen un llenguatge estrany ni menen la seva vida particularment, allunyats de tothom... Viuen en ciutats gregues o bàrbars, segons la sort que ha correspost a cadascú, i s'adapten al vestit, al menjar, als hàbits i als costums de cada país, però tenen una manera especial de comportar-se que és admirable i sorprenent. Viuen a les seves pàtries, però com si hi fossin forasters. Participen en totes les activitats dels bons ciutadans i accepten totes les càrregues, però com si fossin pelegrins. Tota terra estrangera és pàtria per a ells, i tota pàtria és terra estrangera... Estan en la carn, però no viuen segons la carn. Passen el temps a la terra, però tenen llur ciutadania al cel. Observen les lleis promulgades, però amb la seva vida van més enllà de les lleis. Tothom els persegueix, però ells estimen tothom. No els coneixen, i els condemnen. Els maten, però així els donen la vida... Els insulten, i ells beneeixen. Els injurien, però ells honoren..." (Cfr. Carta a Diogenet - Pares Apostòlics).

Evidentment tot pot ser molt diferent i hem de pensar-hi a fons.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Testimonis d'esperança

27 de juny de 2010

Un bona representació de la nostra Lleida som a Lourdes amb els membres de l'Hospitalitat compartint l'esperança de tants germans fràgils per problemes de salut, i ho fem tenint ben present l'exemple i la praxi de

Jesús i el seu manament apostòlic on hi ha expressament units l'anunci del Regne i el servei a la salut i als malalts...: "Cureu els malalts... i digueu-los: és a prop el Regne de Déu" (Lc 10,9).

Tothom sap que l'Església sempre ha considerat part integrant de la seva missió el servei als malalts i als que sofreixen i ho ha demostrat amb un seguit innumerable d'activitats, serveis, institucions i persones que, tantes vegades també en el silenci del dia a dia de la vida parroquial, són imatges vives del Bon Samarità. D'aquesta manera la salvació oferta per Jesús s'encarna i es tradueix en expressions actuals, i la seva Església, que té consciència d'ésser salvada i sanada interiorment, multiplica generosos exemples de fidelitat al seu Mestre i d'amor als germans acollint els més fràgils i acompanyant-los i ajudant-los a trobar nou sentit a la seva vida.

Penso que als nostres dies hauríem de revifar la consciència d'aquesta missió sanant de l'Església a la qual el Senyor ha concedit la gràcia de promoure una vida més humana i més digna i pot ajudar a donar motius per a saber conviure amb els límits, fins arribar a viure la salut, la malaltia i la mort a la llum de l'esperança.

A més, l'atenció prioritària als malalts ens ha de portar també a aconseguir integrar-los, en el possible, en la comunitat i a fer-los participar de la seva vida ordinària, afavorint igualment la seva presència i participació en la Eucaristia i en la resta de celebracions.

Hem de manifestar moltes vegades que la peregrinació a Lourdes (sobretot amb l'Hospitalitat, que a Lleida enguany complirà els 25 anys amb el testimoniatge admirable dels seus incansables voluntaris) és una escola de convivència, germanor, celebració i universalitat eclesial. És un referent explícit d'espiritualitat i una ocasió per replantejar a fons criteris evangèlics als peus d'aquella imatge tan venerada de la Mare de Déu. De la mà de Maria meditem i preguem fixant l'atenció en els misteris de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús i, sobretot, en la seva Presència sacramental-eucarística.

Déu faci que, com Maria, també nosaltres i tots aquells que serveixen en el món de la salut siguem vehicle de la misericòrdia que salva essent-ne testimonis d'esperança, sobretot allí on la debilitat i la fragilitat humana contrarien el desig de viure. Perquè nosaltres sabem, com diu sant Pau, que hi ha una esperança que no defrauda i una salut i una salvació que només Déu pot donar.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Preparant la visita pastoral

Benvolgut Mossèn:

En l'Assemblea del passat dia 29/05/10 va ser ben acceptada la proposta d'una Visita Pastoral sistemàtica a la Diòcesi. Et faig a mans aquest **Qüestionari previ** per preparar-la amb **una primera aproximació a la situació** de les nostres comunitats.

Et prego em facis arribar (*abans del 15 de setembre*) un comentari escrit sobre la teva pròpia Parròquia¹ seguint el Qüestionari adjunt, agraint-te per endavant el teu treball.²

(No importa si heu de deixar sense resposta algunes qüestions. Tots sabem que les situacions són molt variades i les parròquies molt diferents.)

Amb la meva salutació,

† Joan Piris, Bisbe

¹ **Per “cada una”, si és possible** (quan aquesta tingui més de 500 habitants) en el cas de servir-ne varies. Per aquesta feina prego que prescindiu del que la Guia Diocesana anomena “Unitat Pastoral”.

² **Et poden ajudar** els membres del teu Consell de Pastoral. **Pots fer-me arribar el teu escrit si ho creus millor per e-mail:** bisbepiris@gmail.com

I. Alguns flashos de la realitat en el que viu la teva Comunitat Parroquial

1. Característiques de la població (*què predomina en edat, procedència...*); Població ocasional? i problemàtica pastoral que suposa per a la teva Parròquia (*altres circumstàncies*): necessitats, iniciatives, etc.
2. Actituds davant els valors religiosos.
3. Sectors humans marginats.
4. Índex de delinqüència i/o hàbits preocupants (*alcohol, droga, prostitució...*).
5. Valoració de la situació socioeconòmica general (*activitats econòmiques predominants i nivells mitjos de renda de la gent*).
6. Situacions evidents d'injustícia.
7. Situació de la vida familiar (*explicitar "generalitats" sobre estabilitat matrimonial i familiar, separacions matrimonials, unions sense matrimoni, valoracions de la problemàtica familiar i les carències legals que suporten...*).
8. Relacions entre la comunitat parroquial i les autoritats locals: *conflictives, tenses, respectuoses, de col·laboració...*
9. Relació amb altres Centres de Culte a la teva demarcació parroquial (si hi són): (*Observacions*).
10. Els qui participen habitualment en les teves celebracions, resideixen a la teva demarcació?
11. Valoració de la influència dels Mitjans de Comunicació Social en el poble.
12. Altres característiques...

II. La Comunitat Parroquial

1. **Dades** de la creació de la Parròquia i fets que sobresurten, la influència dels quals perdura. Rectors des de 1990 fins avui. Vocacions sacerdotals i religioses des de 1990. Breu història dels darrers anys.
2. **Alguns particulars**
 - 2.1. Comunitats religioses (*ordre, nombre de membres, dedicació*). *Quin tipus de col·laboració existeix entre aquestes comunitats religioses i la parròquia?*

- 2.2. Nombre total de seglars que hi participen de manera estable en les distintes tasques.
- 2.3. Tipus de preparació per l'apostolat (alta: si han seguit cursos de capacitació pastoral; mitjana: si reben habitualment alguna formació; baixa: si no participen en cap activitat formativa). Incidència de l'IREL en la formació dels vostres agents de pastoral.
- 2.4. Moviments, grups i associacions d'apostolat i d'espiritualitat laïcals (nom, nombre de membres, finalitat i vitalitat).
- 2.5. **Necessitats** (o deficiències) en col·laboradors, instal·lacions, etc.

3. Estructura parroquial

- 3.1. Celebreu Assemblea parroquial per programar i revisar l'acció pastoral? *Periodicitat i organització. Valoració del seu funcionament.*
- 3.2. Comissions responsables de tasques concretes que existeixen a la parròquia. *Valoració del seu funcionament.*
- 3.3. Consell Pastoral Parroquial: data de creació, composició i periodicitat de reunions. *Valoració del seu funcionament.*
- 3.4. Consell d'Economia: data de creació i composició. *Valoració del seu funcionament.*

4. Patrimoni i economia

- 4.1. Immobles de la parròquia: llocs de culte, habitatges, despatxos, aules escolars, sales de reunions, etc. (*registre de propietat, estat de conservació...*).
- 4.2. Propietats amb explotació econòmica (tipus, extensió, rendibilitat).
- 4.3. Obres d'art d'especial rellevància (*descripció, autor i data*).
- 4.4. A partir de quina data hi ha llibres sacramentals?
- 4.5. Documents d'especial interès històric o jurídic existents a l'Arxiu parroquial.
- 4.6. Sistema d'aportació econòmica? (*mètode i resultats*).
- 4.7. Resum d'ingressos i despeses de l'últim exercici comptable tancat.
- 4.8. De quina manera s'informa als fidels sobre el moviment econòmic de la parròquia?

5. La formació del laïcat (a nivell parroquial i/o arxiprestal)

- 5.1. Hi ha una “catequesi sistemàtica” d'adults? (*catecumenat, cursos...*). *Indicar programes (i catequistes?), materials, assistència i valoració de l'experiència.*

- 5.2. Iniciatives existents de **“formació permanent” d’adults**: S’han realitzat en els últims cursos algunes catequesis ocasionals (*cursets, conferències...*) amb vista a il·luminar la vida des de l’Evangeli? Sobre quins *temes*?
 - 5.3. Hi ha algunes activitats formatives específiques per als **agents de pastoral** (*catequistes, responsables de litúrgia i caritat...*) amb vista a millorar el seu servei a la comunitat? Quines?
 - 5.4. Hi ha una pastoral específica per a la tercera edat? (*Serveis, moviments... valoració*).
6. **Les noves generacions** (i l’iniciació cristiana)
- 6.1. Si hi ha *Catequesi* per a l’anomenat **“despertar religiós”**?: fins quina edat arriba, periodicitat, nombre de nens i catequistes, mètode i materials emprats, col·laboració dels pares.
 - 6.2. **Baptisme**: Iniciatives de **“preparació”** (*pares-padrins...*) i **“celebració”** (*comunitària o individual, amb Missa o sense...*).
 - 6.2. **La 1a Penitència i la 1a Comunió**: edat, preparació, inserció en la catequesi infantil, participació dels pares, **críteris** per a la celebració.
 - 6.4. Nombre de nens/es de **1a Comunió** en els darrers 5 anys: 2006:.....; 2007:.....; 2008:.....; 2009:.....; 2010:.....
De quants Catequistes disposeu. Amb quins materials se sol fer la preparació?
 - 6.5. Nombre de nens/es de **Post-comunió** en els darrers 5 anys: 2006:.....; 2007:.....; 2008:.....; 2009:.....; 2010:.....
De quants Catequistes disposeu. Amb quins materials se sol fer la preparació?
 - 6.6. **La Confirmació**: Quan temps de preparació? A partir de quina edat? Inserció d’aquest sagrament en la pastoral juvenil i Ofertes per a la post-confirmació.
 - 6.7. Nombre de nois/noies de Confirmació en els darrers 5 anys: 2006:.....; 2007:.....; 2008:.....; 2009:.....; 2010:.....
De quants Catequistes disposeu. Amb quins materials se sol fer la preparació?
 - 6.8. Catequesi **d’adolescència**: quines edats comprèn, periodicitat, nombre de nois/noies i catequistes, mètode i materials emprats, col·laboració dels pares
 - 6.9. **Moviments** d’infància i adolescència: classe de moviment, nombre de components, educadors, mètodes i programes.

- 6.10. **Col·legis públics i/o privats de la demarcació parroquial.** Possibilitat i/o periodicitat de la presència del Mossèn i tipus d'actuació: *Iniciatives i experiències de relació amb els Professors cristians dels Centres: (Opinió).* Es dona classe de religió en tots?
- 6.11. **Joves:** Hi ha catequesi específica per a joves? *Mètode, nombre, periodicitat, etc.*
- 6.12. Participen els joves en la catequesi d'adults? En quin nombre? Hi ha ofertes de formació per als qui han rebut el sagrament de la confirmació?
- 6.13. Si hi ha **“grups de joves o Moviments juvenils”**: Quin mètode i/o materials s'utilitzen? Nombre de joves que assisteixen (i *Monitors*). Classe de moviment, components, educadors, mètode i programes. Opinió.
- 6.14. **Pastoral vocacional** a la parròquia: s'ha establert un programa concret en aquest camp?

7. La predicació en la comunitat

- 7.1. Predicació dominical i festiva: preparació (*conjunta amb qualche altre Mossèn?, amb participació de seglars?...*), ajudes (*fulls dominicals, altres publicacions, monicions...*) i avaluació.
- 7.2. Predicació en temps forts: Com s'ajuda els fidels a viure els principals temps litúrgics?
- 7.3. Hi ha homilia en la Missa diària?
- 7.4. Predicació en els moments crucials de la vida: Es predica en baptismes, funerals i bodes? Com es valora aquesta predicació?
- 7.5. Quines ocasions extraordinàries de predicació (*novenes, tridus, exercicis, recessos...*) heu tingut en el passat any? Quines semblen més importants per l'assistència i efectivitat?

8. L'Anunci missioner

- 8.1. Iniciatives d'animació i **d'Acció Missionera** “en àmbit parroquial” (“ad gentes”, als no creients i allunyats): Valoració.
- 8.2. Quines activitats hi ha a la parròquia per als allunyats?
- 8.3. Com col·labora la parròquia amb les Obres Missionals Pontifícies? Hi ha qualche encarregat parroquial a tal efecte?

9. L'Eucaristia i els altres Sagraments

- 9.1. “*Participació*” en les **Celebracions litúrgiques**: diverses formes de celebració, formació de lectors, cantors, etc. Hi ha Comissió de litúrgia? Algunes celebracions especials?

- 9.2. Com es preparen les **Eucaristies festives**? Hi ha serveis litúrgics organitzats? (*ministres extraordinaris de la comunió, lectors, monitors, salmista...*) Se celebren Eucaristies per a grups especials de fidels? Nombre de Misses i horaris en dies festius i feiners, mitjana d'assistència.
- 9.3. **L'Eucaristia com a sagrament permanent**: Vetlles d'oració, etc. festes eucarístiques, exposicions, processons, el Sagrari com a centre espiritual de la comunitat, etc.
- 9.4. **Viàtic i comunió de malalts**: *Moren gaires fidels sense rebre el Viàtic?* Se celebra alguna vegada amb Eucaristia domèstica? Es facilita bastant la comunió als malalts? Hi ha algun ministre extraordinari?
- 9.5. El Sagrament de la **Unció**. Situació d'aquest sagrament a la parròquia. Formes de celebració. Atenció als **malalts**. Seglars en aquesta tasca.
- 9.6. El Sagrament de la **Penitència**: Horari fix i anunciat? Predicació sobre la Misericòrdia de Déu, el pecat i la reconciliació. Horaris fixos de les celebracions individuals, valoració de la freqüència per part dels fidels. Celebracions comunitàries amb absolució individual.
- 9.7. El Sagrament del **Matrimoni**.
 - a) Preparació: remota (*educació per a l'amor, formació dels nuvis*), pròxima (*acollida, cursets prematrimonials...*) i immediata (*reunió preparatòria de la celebració*). Participació dels laics en la preparació. Valoració.
 - b) Celebració: criteris, forma (*celebració sense missa?*), i problemes.

10. Litúrgia funeral

- 10.1. **Exèquies**: Se celebren amb Eucaristia? Hi ha algun tipus de celebració al domicili?
- 10.2. **Misses pels difunts**: celebracions «a intenció» (*freqüència, organització dels estipendis*) i celebracions de la comunitat pels seus difunts.
- 10.3. El **Cementiri**: atenció, celebracions... Quina influència va tenint el fet de la mort freqüent als hospitals i/o la utilització del tanatori?

11. Oració comunitària

- 11.1. **Litúrgia de les hores**: Es resa alguna vegada comunitàriament? Es fomenta resar-les individualment i/o familiarment?
- 11.2. **Exercicis piadosos**: descripció i valoració (*assistència, connexió amb el misteri de Crist, utilitat per a la formació dels fidels en l'oració*).

- 11.3. Moviments i organitzacions d'espiritualitat (*v.gr. Adoració Nocturna, grups d'oració...*): finalitat, vitalitat, possibilitats.
- 11.4. Vigílies i actes d'oració per les vocacions

12. Religiositat popular

- 12.1. Festes religioses locals.
- 12.2. Ermites: *dedicació, culte, actes populars, conservació.*
- 12.3. Organització al servei de la religiositat popular (*confraries, etc.*): finalitat, vitalitat, problemes i possibilitats.

13. Acció caritativa i social de la Comunitat Parroquial

- 13.1. Iniciatives per **sensibilitzar** la Comunitat Parroquial.
- 13.2. **Càritas** parroquial (*constitució i Camps d'actuació...*).
- 13.3. Maneres de “**formació**” dels membres de Caritas Parroquial.
- 13.4. Experiències de: “**estudi de la realitat**”, descobriment de necessitats, seguiment de problemes, etc.
- 13.5. Alguna experiència particular de “promoció” i /o “inserció” de persones i famílies.
- 13.6. Relació amb Caritas Arxiprestal.
- 13.7. Relació amb Caritas Diocesana.
- 13.8. Existència i funcionament **d'associacions caritatives**, (*Conferència de Sant Vicenç de Paul o altres..*),
- 13.9. Activitats assistencials i promocionals: **experiències** concretes d'atenció als “dèbils” (o marginats), alguna experiència de pastoral social o del treball, d'atenció i inserció...
- 13.10. **Immigrants** arribats en els últims anys? *De forma estable, o de pas cap a altres països?* De quins països provenen majoritàriament? Desenvolupa la parròquia alguna activitat amb ells? Valoració de la situació.
- 13.11. **Comunicació cristiana de béns**: ajudes rebudes i entregades a Caritas diocesana; ajuda de la comunitat a les necessitats del Tercer món, etc.

14. Comunitat cristiana i família

- 14.1. **Pastoral familiar**: accions de la comunitat en favor de la identitat, estabilitat i missió de la família cristiana; pastoral de les situacions familiars irregulars.
- 14.2. **Moviments i organitzacions matrimonials**: grups que existeixen a la parròquia, vitalitat interna, acció apostòlica.

15. Comunitat cristiana i cultura

- 15.1. **Promoció** de la cultura: accions i col·laboracions de la comunitat cristiana per promoure un major nivell cultural (*activitats,*

institucions, col·laboració amb col·legis i associacions culturals...).

- 15.2. **Encarnació** en la cultura pròpia: valors, institucions, costums, llengua, maneres d'expressió, art, folklore, i la seva assumpció per part de la comunitat cristiana.
- 15.3. Diàleg fe-cultura.

16. Comunitat cristiana i societat

- 16.1. Formació de la **consciència social**: *nivell actual d'aquesta consciència; esforços per educar els cristians en els valors cristians; difusió de la doctrina social de l'Església.*
- 16.2. **Compromís social**: accions solidàries de la comunitat i línies concretes d'actuació que es proposen als cristians en aquesta, per servir a la societat.
- 16.3. **Pastoral obrera**: moviments o grups; iniciatives d'evangelització del món del treball.

17. L'Arxiprestat

- 17.1. Valora la teva presència i aportació a l'Equip sacerdotal: reunions, recessos, vida fraterna.
- 17.2. Accions pastorals que la Parròquia realitza en coordinació amb les altres Parròquies de l'Arxiprestat.
- 17.3. Presència de la teva Parròquia en les Comissions Arxiprestals (si n'hi ha).

18. Diòcesi

- 18.1. Visites realitzades a la parròquia pel Bisbe en els darrers 5 anys.
- 18.2. Relacions amb el Vicari General.
- 18.3. Relacions i col·laboració amb els diferents Serveis o Delegacions Diocesanes (ensenyament, catequesi, litúrgia, etc.)
- 18.4. Relacions administratives amb la Cúria: duplicats de partides sacramentals, presentació de balanços, aportació al Fons Comú diocesà, col·lectes imperades, etc.
- 18.5. Incidència en la vida de la Parròquia dels plans pastorals diocesans. Valoració dels mateixos

Suggeriments per a la Visita Pastoral

1. Com podria la Visita Pastoral ajudar a la consolidació de les activitats pastorals de la Parròquia?
2. Quines indicacions especials voleu fer al Bisbe abans de la Visita?

- **Parròquia**
- **Població**
- **Arxiprestat**
- **Quants dies** trobeu que hauria de durar la Visita Pastoral a la vostra Parròquia?:
- **Quines Dates** preferiu?: (Indiqueu-ne al menys dues a partir del més de **novembre** del 2010 i/o per l'any 2011:

.....

.....

Juny 2010

Vicaria General

Consell Presbiteral

Sessió del dia 17 de juny de 2010

Tots els membres del consell presbiteral diocesà eren presents aquest dijous 17 de juny a la Mariana. Convocats pel bisbe Joan, tres temes eren a l'ordre del dia. En primer lloc, la qüestió dels molts llibres –alguns de gran interès històric– de la biblioteca de l'aleshores seminari diocesà, avui universitat lleidatana. Quan l'edifici de l'antic seminari canvià de destinataris, els llibres foren aleshores dipositats en sales contigües a la catedral, on són encara actualment.

La solució apunta a poder-los ubicar més adientment a la biblioteca de l'edifici de l'actual seminari diocesà i seu igualment de l'IREL (Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida), al carrer Canonge Brugulat. Per la qual cosa, s'hauria de condicionar els locals adjacents a l'actual biblioteca. Aquesta solució enriquirà la biblioteca i, segons els convenis de l'IREL amb la universitat de Lleida, posarà a l'abast de professors i estudiants lleidatans tots aquells llibres que, des de fa molt temps, són inutilitzables.

Una segona qüestió ocupà els membres del consell presbiteral. Al informar-los que tres candidats al presbiterat diocesà s'havien anunciat i essent d'edat madura –al voltant dels 40 anys–, el bisbe Joan plantejà quina seria la millor proposta per a llur preparació a l'ordenació. Els consellers s'inclinaven cap a una preparació i acompanyament personalitzats, tenint en compte el bagatge de cada candidat: aspectes afectius, maduresa psicològica, formació teològica, experiència de fe i d'Església... Els mitjans a disposició són l'IREL i la Facultat de Teologia de Catalunya, el seminari interdiocesà que es troba a Barcelona, etc.

En tercer lloc, el bisbe Joan parlà de com fer la visita pastoral a la diòcesi. Distribuï un llibret amb un exhaustiu qüestionari al que haurien de respondre els rectors. Les respostes haurien de donar al bisbe diocesà una “radiografia” de la realitat parroquial abans d'iniciar la visita pastoral.

Finalment, el bisbe Joan informà de l'ordinació diaconal d'un candidat al presbiterat que tindrà lloc a la catedral el diumenge 4 de juliol a 2/4 de 8 de la tarda. Els membres del consell presbiteral compartiren amistosament el dinar a la Mariana.

Vicaria de Pastoral

“Entre tots i per al bé de tothom”

Final d'un treball. Inici d'un camí

**Carta pastoral de Mons. Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida**

*Al poble de Déu que peregrina
a les Terres de Ponent*

Introducció

1. Tractem de viure el present oberts a Déu.
2. “Faré una nova gesta, que ja comença a despuntar. No us n'adoneu?” (Is 43, 19)
3. Fer-se “petits” per adquirir la saviesa veritable.
4. Fer “veure” el Crist.
5. El que jo demano a l'Església de Lleida.
 - 5.1. El que no és assumit no és redimit.
 - 5.2. Un component necessari: la Comunió eclesial.
 - 5.3. Intentem ser una Església “samaritana”.
6. **Germanes i germans, amunt els cors.**
 - 6.1. Viure la comunió per a ser un signe i un instrument de l'acció transformadora de Déu en el món.
 - 6.2. Entre tots i per al bé de tothom.
 - 6.3. Corresponsables i complementaris.
 - 6.4. L'arxiprestat: àmbit de comunió intraeclesial i plataforma missionera.
7. **Una proposta de treball per al curs que comença.**
 - a) Primera etapa: fins Nadal.
 - b) Fins la Pasqua de Resurrecció.
 - c) La Diada de Pentecosta.

Conclusió

Proposta de treball

a) Primera etapa: fins Nadal.

Aquests mesos ens donen oportunitat de fer una “observació acurada” de la nostra responsabilitat pastoral i elaborar els reptes i els signes d’esperança.

Animo a fer-ho amb “esperit d’Advent” i ben oberts a descobrir la crida de Déu que anirem compartint, convertint-nos més i més al misteri de Betlem.

b) Fins la Pasqua de Resurrecció.

Serà un temps d’elaboració dels criteris evangèlics eclesials, aprofundint en la crida de Déu a caminar vers una “Nova Humanitat”.

Ho farem buscant “*entre tots*” la manera de traduir els criteris en directrius operatives, línies d’acció, discernint la prioritat pastoral del moment present.

c) La Diada de Pentecosta.

És el temps de prendre decisions, des de la confiança plena en el Pare, a la llum del Crist Ressuscitat i amb la força de l’Esperit.

Ho faríem realitzant una **Assemblea Diocesana** per a celebrar el camí recorregut i optar per una vivència de l’Església que sigui “casa de tots i cosa de tots”.

Reptes i signes d’esperança del nostre món

Agrupats segons els 4 capítols de les resolucions del
Concili Provincial Tarraconense (any 1995)

1. Anunciar l’evangeli a la nostra societat

Reptes

1. Actualitzar l’evangelització (43)
2. Indiferència religiosa i manca de valors i cultura religiosa (38)
3. Atenció als Joves i als Infants (32)
4. Atenció a la Família (24)
5. Formació (17)

Signes d’esperança

1. Testimoni (25)
2. Il·lusió, esperança i ganes de treballar (21)
3. La formació cristiana a través de l’IREL, Delegacions i altres grups de formació (20)
4. Evangelització (19)
5. Joves (18)
6. Escola cristiana (9)
7. Valoració de la religiositat (6)

2. La paraula de Déu i els sacraments en les nostres esglésies

Reptes

6. Coherència entre fe i vida (24)
7. Vida parroquial (21)
8. Litúrgia. Sacraments (16)
9. Catequesi (16)
10. Espiritualitat (7)

Signes d'esperança

8. Espiritualitat (22)
9. Una Església segons el model evangèlic (15)
10. Vida sacramental (12)

3. La sol·licitud pels més pobres i marginats

Reptes

11. Acció caritativa, social i solidari-
tat (22)
12. Immigració (10)

Signes d'esperança

11. Atenció caritativa, assistencial,
solidaritat (41)
12. Immigrants (12)

4. La comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres esglésies

Reptes

13. Coordinació pastoral i pastoral
de conjunt (29)
14. Manca de personal. Vocacions.
Agents de pastoral (18)
15. Mitjans de comunicació social
(6)

Signes d'esperança

13. Comunió eclesial (28)
14. El voluntariat en totes les seves
manifestacions: tasques pasto-
rals, assistencials, de serveis, etc.
que treballa amb il·lusió (24)
15. Participació del laïcat (14)

Criteris evangèlics

1. Anunciar l'evangelí a la nostra societat (36)

«Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangelí a tota la humanitat» (Mc 16,15)

«Com creuran en ell, si no n'han sentit parlar?» (Rm 10,13-15)

«Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor». (Mc 6,34)

«Jo sóc el bon pastor: conec les meves ovelles, i elles em coneixen a mi» (Jn 10,14)

«Encara tinc altres ovelles que no són d'aquest ramat, i també les he de guiar. Elles escoltaran la meua veu, i hi haurà un sol ramat i un sol pastor.» (Jn 10,16)

«El Senyor en designà uns altres setanta-dos i els envià de dos en dos perquè anessin davant seu a cada poble i a cada lloc per on ell mateix havia de passar.» (Lc 10,1)

2. La paraula de Déu i els sacraments en les nostres esglésies (74)

«Cada dia, al temple i per les cases, no paraven d'ensenyar i d'anunciar la bona nova que Jesús és el Messies». (Ac 5,42)

«Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món». (Mt 28,20)

«Jo sóc el cep i vosaltres les sarments. Aquell qui està en mi i jo en ell, dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res» (Jn 15,5)

«I es posà a instruir-los llargament». (Mc 6,34)

«Tot això, Jesús ho digué a la gent en paràboles, i no els deia res sense paràboles». (Mt 13,34)

«En canvi, tu, quan preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t'hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més amagats, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà». (Mt 6,6)

«Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries.» (Ac 2,42)

«T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos» (Lc 10,21).

Sal de la terra i llum del món (Mt 5,13-14)

3. La sol·licitud pels més pobres i marginats (38)

«Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel!» (Mt 5,3)

«Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu.» (Mt 25,40)

«Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell». (Jn 3,17)

«Així sereu fills del vostre Pare del cel, que fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos» (Mt 5,45).

4. La comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres esglésies (57)

«On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,20)

«Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat» (Jn 17,21).

«A un li donà cinc talents; a l'altre, dos, i a l'altre, un —a cada un segons la seva capacitat—» (Mt 25,15)

«Els dons són diversos, però l'Esperit és un de sol. Són diversos els serveis, però el Senyor és un de sol» (1Co 12,4-5)

«I és ell qui ha fet a uns el do de ser apòstols, a d'altres el de ser profetes, a d'altres el de ser evangelitzadors, a d'altres el de ser pastors i mestres; i així ha preparat els qui formen el poble sant perquè exerceixin el ministeri d'edificar el cos de Crist» (Ef 4,11-12)

«Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel». (Mt 5,17)

«Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres». (Jn 13,35)

Propostes d'actuació

- Tornar al Jesús de l'Evangeli (12)
- Realitzar una pastoral de conjunt en tots els seus àmbits (11)
- Incrementar el protagonisme dels laics/ques en la nostra Església diocesana. (10)
- Afavorir la pastoral juvenil. (7)
- Animar la pastoral litúrgica i sacramental (7)
- Potenciar i/o continuar treballant en la sol·licitud pels pobres i marginats (6)
- Fomentar a les parròquies la creació de grups per a les diverses àrees de pastoral, (6)
- Impulsar els mitjans de comunicació i les noves tecnologies. (4)
- Pastoral Familiar (3)
- Els allunyats (2)
- Pastoral vocacional (1)
- Altres

«Entre tots i per al bé de tothom»

«A l'Església n'hi ha molts de carismes, que hem d'agraciar perquè són un do i concreció d'una única gràcia: l'Esperit, que no separa a ningú dels altres ni situa a ningú per damunt dels altres. *“Les manifestacions de l'Esperit que rep cadascú són en bé de tots... L'ull no pot dir a la mà: no em fas cap falta. Ni tampoc el cap als peus: no em feu cap falta”* (1Cor 12, 7. 21). I tampoc ningú no pot pretendre acaparar l'Esperit ni menysprear o ignorar la seva obra en els altres. L'acció de l'Esperit duu a la col·laboració, a la corresponsabilitat, al diàleg, a la correcció mútua.

Però viure l'experiència de comunió com a do de l'Esperit exigeix corresponsabilitat, una Església corresponsable: *tots som Església i tots fem l'Església*. Tots estem cridats a ser actius, tots estem cridats a aportar alguna cosa, a construir activament l'Església, mai només a rebre.

Tots **corresponsables** però no de la mateixa manera ni tots en els mateixos camps. És una corresponsabilitat orgànica i diferenciada, com un cos. Ho diu molt bé sant Pau: en el cos no tots són mans, ni tots són caps.»

(Número 6.2)

Intervenció del Sr. Bisbe a l'Assemblea Diocesana

29 de maig de 2010

*“T’enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra,
perquè has revelat als petits
tot això que has amagat als savis i entesos”
(Mt 11, 25).*

Introducció

El nostre present és sempre un temps viu, el temps del Crist Ressuscitat, el temps de l'Esperit qui ens va portant progressivament cap a les realitats definitives i que en la Pentecosta va envair la comunitat eclesial llançant-la en totes les direccions a anunciar i fer present la Bona Notícia de Jesús.

Un temps sempre obert a un futur que hem d'ajudar a construir “entre tots”, amb humilitat però amb molta confiança en Déu i abandonant-nos completament a Ell, amb una esperança activa que desperti actituds alliberades de prejudicis i carregades de fe en l'amor que Déu ens té i que hem experimentat en Jesús.

I. Els Principis de la Carta Pastoral “Entre tots i per al bé de tothom”

1. Aquesta Carta Programàtica ha volgut ajudar a caminar construint sobre el fonament sòlid de la nostra història com a poble i com a Església Particular que peregrina a les Terres de Ponent a Catalunya, i en comunió amb les Esglésies de la resta d'Espanya i amb la Seu Apostòlica, intentant aplicar a la nostra Diòcesi de Lleida les intuïcions del Concili Vaticà II i les proposicions del Concili Tarraconense, el quinzè aniversari del qual es compleix enguany (sense oblidar el Document “Arrels cristianes de Catalunya”, publicat ara fa 25 anys).

Vull agrair novament la *bona acceptació* que ha tingut aquesta Carta Pastoral i, sobre tot, la gran quantitat de respostes de grup (137) que hem rebut tot fent camí amb mirada creient i ajudant “entre tots” a poder prendre decisions que orienten el nostre futur.

Aquesta Assemblea Diocesana vol ser celebració del que hem recorregut i opció per una vivència de l'Església que sigui “casa de tots i cosa de tots”. Encetem així *un treball comunitari continuat* (final d'un treball i inici d'un camí) que, relançat a l'inici de curs en les trobades dels sectors i avaluat a l'assemblea diocesana del final curs vinent, hem de mantenir amb fidelitat al llarg dels propers anys.

2. Som conscients que el *canvi d'època* que vivim ens demana revisar i ajustar la nostra manera de **Veure-Ser-Actuar** (persones, grups, institucions –socials, culturals, polítiques, religioses...) perquè, tot i que el Concili Vaticà II va explicar què és l'Església i com viure com Església en el món, sembla que les coses es clarificaren a *nivell teològic* però no van passar a la vida de la mateixa manera a *nivell espiritual i pastoral*. A dia d'avui molts plans diocesans són uns bons “processos de reflexió” però no sempre arriben a “processos operatius” que ajudin a adherir-se de cor a Jesús en la vida de les persones i en la història concreta. El que jo he volgut justament és que nosaltres ens ajudéssim a fer propostes de fe i de progrés comunitari, respostes graduals i progressives, responsables i “operatives”.
3. **Per això, us recordo el que jo demano a l'església de Lleida** (com us he dit no fa molt a la UDL):
 - 3.1. Saber **assumir “el món de l'altre, o dels altres” amb la pobresa dels servents**. I fer-ho d'una manera senzilla trobant camins de “*presència transformadora*” en els nostres ambients i posant-se al “*nivell dels humils*” (Rom 12,16), intentant entrar a formar part del món dels servents, dels pobres, dels fràgils, per als quals Jesús va mostrar una preferència, i també dels allunyats, *qüestionant-nos sèriament com i quant temps, interès i mitjans dediquem als germans que ens envolten*, creients o no creients.
 - 3.2. Condició necessària és **assumir responsablement la pròpia vocació**, que cada u ha de descobrir vivint plenament immers i participant de les circumstàncies culturals, econòmiques, socials i polítiques del nostre món. Ningú ha d'evadir-se ni descuidar els ‘compromisos temporals’ separant fe i vida. El compromís extraeclesial dels laics forma part de la identitat del cristià.
 - 3.3. Això demana **una nova iniciació cristiana més personalitzada que faciliti viure l'experiència d'una fraternitat més viva i solidària, en coherència amb la visió conciliar d'Església-comunió**. Caldrà doncs valorar més l'eclesialitat, sobre tot pensant en aquells que pateixen per no poder sintonitzar totalment amb algunes posicions o maneres de funcionar de la nostra Església. I també cal comprometre's cada vegada més amb una **formació seria i permanent** en totes les edats per tal de viure una espiritualitat encarnada a l'estil de l'Evangeli, que uneix profundament el creure amb el viure i celebrar comunitàriament, i amb la professió pública d'aquesta mateixa fe. És bàsic cuidar la dimensió orant i celebrativa de l'existència cristiana (cf. Act 2, 42-47).

- 3.4. Haurem d'anar passant **“de la col·laboració a la corresponsabilitat”**: tots som i fem l'Església i estem cridats a ser actius, a aportar alguna cosa, mai només a rebre. Som **corresponsables** i tots (laics, mossens, diaques, membres de la vida consagrada) haurem d'anar trobant el nostre lloc en la comunitat eclesial amb un gran sentit de la complementarietat, sempre respectant el carisma dels altres i confiant en ells.
- 3.5. Sense oblidar que la característica prioritària i fonamental dels cristians és *“el seguiment de Jesús”*, **la comunió de vida amb Ell**, responant a la condició de ‘cridats’ gratuïtament pel Senyor. Ens calen experiències de trobada personal amb Ell i amb la seva Paraula, interioritzar i personalitzar la fe, passar-la pel cor. Seguir Jesús és haver estat seduït per Ell i unir-nos a la comunitat dels seus seguidors descobrint la necessària disponibilitat per al servei (del Regne) i la solidaritat (GS 22 i 32). Tot això demana a les nostres comunitats una renovació amb certa profunditat i no tan sols ajustaments o retocs perifèrics.
- 3.6. **La fe cristiana demana ser comunicada**. La història de la fe cristiana és la història d'una experiència que es transmet i es contagia d'unes generacions a d'altres, actualitzant aquesta experiència. Si no es produeix la renovació continua d'aquesta experiència s'introdueix en el cristianisme una ruptura tràgica. Serem molts o pocs, joves o grans, però cal comunicar l'experiència i irradiar esperança i un estil de vida propi *“d'homes i dones nous”* que viuen arrelats en Jesucrist.
- 3.7. Des d'aquest seguiment de Jesús estem al servei de tothom i volem que l'Església sigui casa oberta, on tothom hi pugui trobar aquell recer que ajudi a desenvolupar una vida amb “sentit”. **Hem de ser una Església “samaritana”**: la nostra humanitat és contingent i feble i necessita més compassió que condemna (Jo 3,17). Com Jesús, hem de compartir «des de dins» les situacions, els goigs i les esperances, els plors i les angoixes de les dones i homes de les terres de ponent. La comunitat cristiana està cridada a prolongar la presència del Senyor en la història (Act 17, 27-28) formant veritablement part de la societat i oferint-li el servei que li pertoca de ser *«senyal i instrument de la unitat»* (Cfr. Concili Vaticà II, Lumen gentium, n 1).

II. Prioritats comunes per a tota la diòcesi

L'any de discerniment comunitari evangèlic (que ha estat una Assembla continuada) amb participació de tot el Poble de Déu, ens ha portat a concentrar l'atenció en punts i criteris ben concrets, com hem pogut veure al resum presentat per Mn. Jové, Vicari de Pastoral:

- **Actualitzar l'evangelització** i assegurar la coherència entre fe i vida, litúrgia i vida sacramental...
- L'atenció preferent als **joves** (formació i activitats...) i a la **família**.
- L'acció caritativa i social, i la lluita contra la pobresa i l'exclusió, amb atenció especial als aturats...
- El protagonisme i la participació del **laïcat** en general i els **ministeris laïcals** concrets (per als quals encara no trobem maneres i espais adequats per a fer-los realitat). Això té relació amb un altre **repte pastoral específic**: el paper del ministeri dels diaques permanents que hem de clarificar, (no pot quedar reduït a serveis litúrgics o de caritat, que, de fet, poden realitzar els laics sense necessitat d'un sacrament especial).
- La **coordinació pastoral i la comunió eclesial**: més enllà dels noms que amprem, sembla que continua pendent la qüestió de la *Unitat Pastoral Bàsica* (Quin és avui l'espai humà en que es pot viure mínimament l'eclesialitat, o sigui, la unitat en la diversitat a tots els nivells?). Tot i que parlem de "comunitat" o "pastoral de conjunt", tenim encara poques **experiències d'integració de les diversitats en unitat** (que és l'experiència bàsica de ser Església). Diem acceptar la pluralitat de mentalitats, però afirmem la mentalitat pròpia quasi com un absolut, tot i que sabem que la "comunió" exigeix una Església corresponsable (i això demana Distribució de Tasques, Assumir la pròpia responsabilitat, Practicar la "pedagogia de la participació" i crear-ne estructures i mitjans).
- A més hi tenim el fet de la **indiferència religiosa** que ens envolta i que hem de viure com una crida al *testimoniatge* i al *discerniment*. La indiferència dels altres ens obliga a manifestar-nos cristians de manera més clara i reproduir **les actituds de Jesús...**
- Etc...

Per això, sembla necessari *prendre decisions* des de la confiança plena en el Pare Déu, a la llum del Crist Ressuscitat i amb la força de l'Esperit. Assumint la meua responsabilitat com a Successor dels Apòstols en aquesta Església Particular i **atès tot el que ha estat aportat**, vull assenyalar **Dues prioritats comunes per a tota la diòcesi ("entre tots i per al bé de tothom")**:

1a. Atendre i cuidar de manera especial La Iniciació Cristiana.

(La preparació, la celebració i el seguiment, amb el corresponent itinerari catecumenal diocesà i amb un Pla de formació per als Preveres, Diaques i Laics-en-el-món).

2a. Esforçar-se per assegurar una bona Presència d'Església en la Societat Lleidatana.

[Església centrífuga i compromís temporal dels cristians= *Fe i Cultura* (Col. Episcopal, IREL, Fund. Verge Blanca); *Fe i Justícia* (Xarxa d'entitats d'acció caritativa i social); *Fe i persona* (Església "capilar" concreta en cada batejat que la fa present.)]

III. Suggeriment de Línies d'acció específiques

I, per tal de fomentar la seva posada en pràctica en contextos diversos, suggereixo algunes orientacions pastorals:

1. Procurem ser una **Església acollidora i amb diàleg pastoral ver-tader**: sembla demostrat que bastants actituds davant la fe i crítiques a l'Església i als seus membres amaguen altres necessitats i/o experiències negatives. Caldrà practicar autèntics diàlegs amb una lògica de confiança mútua perquè el diàleg vertader no consisteix solament en ensenyar als altres el que ignoren. No podem aportar respostes sense abans **escoltar els interrogants** dels altres i tampoc no podem escoltar només aquelles qüestions per a les que tenim resposta. *És un mateix esperit el que actua en l'evangelitzador i en l'evangelitzat* (Luis Mª Bille). Es tracta de deixar que l'Esperit Sant ens condueixi al cor del misteri de la fe en Déu amb aquells i aquelles que el busquen.
2. Hem de manifestar la **visibilitat sacramental de l'Església**: connectar bé el visible i el invisible de l'Església. Cal que l'Església sigui present i participi en deliberacions i debats socials d'interès comú, però és igualment necessari que faci entendre la seva diferència aclarint per què i com no pot adequar-se a lleis que considera oposades a l'evangeli. Caldrà distingir entre la **visibilitat** de tipus «mas media» i la visibilitat específica d'orde **sacramental** que forma part de la seva identitat i missió.
3. **Les Parròquies i Arxiprestats (criteri territorial)**.
 - 3.1. En les nostres comunitats parroquials i en tots els serveis encarregats de la iniciació cristiana hem de procurar distingir les diferents manifestacions de la indiferència, discernint les seves

motivacions en allò que sigui possible i tractant de comprendre quin tipus d'actituds o comportaments ens estan demanant.

- 3.2. Les comunitats parroquials s'han d'esmerar en ser un exemple de convivència, comunitats fraternals i apostòliques: la comunió en l'Església es fa visible i creïble clarament quan és viscuda en el interior de les comunitats particulars que són molt diferents i en les quals pot haver-hi fins i tot tensions entre els seus membres. Però en una societat com la nostra en la que preval sobre tot la fragmentació, és vital que els membres de l'Església siguin persones que es respecten, que parlen i que, si cal, es demanin perdó i es perdonin, manifestant així la caritat de Crist que és la raó de la seva existència. Enmig de les realitats complexes del dia a dia on hem estat enviats a ser “signe i instrument de reconciliació” les Parròquies han de ser “sagrament” (per al qual no basta celebrar sagraments...)
- 3.3. Cal anar augmentant la pastoral en xarxa perquè les noves condicions demanen una articulació interparroquial que no s'ha de reduir al nivell de circumscripció administrativa sinó de coordinació i realització de les iniciatives que una parròquia sola no sempre pot desenvolupar. S'ha de racionalitzar la Pastoral (coordinant forces i planificant accions conjuntes) integrant agents de pastoral 'interparroquials'. A més, xarxa significa també saber estar convenientment en l'àreòpag de la societat...
- 3.4. L'arxiprestat està cridat a obrir les comunitats “de tot tipus” existents al seu territori a la realitat d'una única Església diocesana; a facilitar l'experiència de la fraternitat sacerdotal (“signe”); a afavorir la pràctica de la corresponsabilitat amb possibles ‘especialitzacions’ i distribució de tasques específiques; i a ser àmbit concret de la formació permanent dels seus membres, clergues i laics.
- 3.5. La celebració de l'Eucaristia el Dia del Senyor és el moment més important de reunió de tota la comunitat cristiana. Hem de caminar cap a una descoberta del seu sentit i de la importància de participar-hi (infants, adolescents, joves i adults) (Pedagògicament, cal distingir entre ‘participar’ i ‘actuar’).

4. **Les Delegacions Diocesanes** (*criteri funcional*).

- 4.1. Han d'aprofundir i promoure la espiritualitat de la comunió o d'Església: això exigeix l'ascesi (esforç i mètode) per tal que les iniciatives de cada Delegat se subordinin al bé comú de la Diòcesi. Haurien d'elaborar els seus plans tenint en compte la situació social i eclesial, i atenent les orientacions rebudes.

- 4.2. La funció d'una Delegació és capacitar i ajudar els Equips Arxiprestals en la realització de la seva tasca. Ajudar les diferents comunitats de l'arxiprestat a convergir des de la seva realitat o servei propi essent així "signe i instrument de comunió".
- 4.3. I, mitjançant el Vicari corresponent i la Coordinadora de les 3 Àrees Pastorals, les Delegacions han de mantenir la corresponent relació entre elles, sobre tot amb les de la pròpia Àrea [Pregària i Litúrgia; Evangelització (Apostolat Seglar organitzat i compromís temporal); Acció caritativa i social (amb la seva Xarxa).].

5. Les Comunitats Religioses (l'aportació específica de la vida consagrada)

- 5.1. Les comunitats de vida consagrada són **àmbits significatius** en els que s'ha de poder connectar amb el misteri de Déu. S'han de reconèixer en la nostra diòcesi per la seva **manera específica** de participar en els treballs de l'evangelització, com és l'Escola Cristiana i els Marginats (les persones més fràgils de la nostra societat, nens i joves, pobres i exclosos).
- 5.2. Han de **fer visible la unitat en la diversitat de carismes**, la Comunió que ens uneix a tots, essent comunitats específiques que formen part de la mateixa Església, **branques d'un sol tronc**.

6. Les Institucions diocesanes (serveis a la comunitat eclesial).

- 6.1. **El Seminari**: l'equip responsable haurà de revisar i actualitzar el pla de formació, convivència i acompanyament vocacional convenient.
- 6.2. **El Cabildo Catedral** ha de visualitzar allò que està cridat a ser: sobre tot, una comunitat de pregària i un referent modèlic de litúrgia celebrativa...
- 6.3. **La Casa de l'Església** (Acadèmia Mariana): a més del seu inestimable servei com a Casa d'espiritualitat i Centre de culte a la Verge Blanca, ha de revisar i actualitzar la seva funcionalitat pastoral i també quins serveis més poden donar les seves instal·lacions a la societat lleidatana a diferents nivells.
- 6.4. **El Col·legi Episcopal**: ha de ser un referent d'Escola Cristiana amb plantejaments pastorals explícits buscant la connexió amb els joves i les famílies (comptant també amb les Delegacions Diocesanes respectives) i ajudant els seus Professors a ser agents de diàleg fe-cultura. (Com Benet XVI deia a la Plenària de la CEI fa dos dies, 27 de maig: "*Educар és formar a les noves generacions per a saber entrar en relació amb el món...*").

- 6.5. **L'Institut de Recerca i Estudis Religiosos (IREL)**: com a centre d'estudis superiors ha de cuidar la formació d'Agents de Pastoral per a les parròquies i arxiprestats (DPA) i promoure iniciatives de Diàleg Fe-Cultura i d'incrustació en la societat. (Seria bo aprofundir en l'anterior afirmació del Papa Benet sobre l'educació).
- 6.6. **L'Equip de govern i la Cúria diocesana**: no és tan sols ni primàriament un equip de treball. És una *comunitat* especial de servei i haurà de procurar acompanyar tot aquest procés i dinàmica, i el creixement integral (humà, espiritual, ministerial) de tots els seus components.

IV. Compromís d'avaluació i continuïtat

És cert que en la vida de l'Església hi ha moltes coses que no es poden avaluar, però també hi ha moltes altres que és possible i fins i tot necessari revisar per tal de fer feina junts posant les nostres capacitats i possibilitats al servei de l'Esperit que anirà bufant i conduint-nos com voldrà.

Sabem ben bé que treballar junts, de manera coordinada i corresponsible, no és fàcil, perquè no es tracta únicament de millorar estructures ni d'organitzar millor les accions. Es tracta, sobre tot, de convertir-se a l'*Evangeli i viure millor les seves exigències* (Mt 16, 1-5; Lc 14, 28-33).

En conseqüència:

1. Convé que, a l'inici de curs (setembre), cada sector i/o territori tradueixi en un Pla de treball operatiu tot el que hem dit.
2. Ho celebrarem i compartirem en Assemblea diocesana al final de curs (maig/juny).
3. Des de l'inici del meu ministeri episcopal en aquesta benvolguda Església Particular de Lleida han passat ja vint mesos i, gràcies a Déu, hem anat trobant-nos moltes vegades en una espècie de Visita "continua"... Tanmateix vull preguntar-vos: ¿semblaria oportú procedir a la meua primera Visita Pastoral de tota la Diòcesi d'una manera més sistemàtica, per tal d'aprofundir el coneixement, estimació mútua i promoció pastoral, com és el meu deure?

V. Per concloure

Ens ha tocat viure en aquest principi del s. XXI temps d'incertesa més que no de seguretats, però és a l'interior d'aquestes realitats on hem de practicar l'esperança cristiana i l'element essencial que la caracteritza:

l'obertura a l'invisible de Déu. Una esperança lligada a una comprensió de la història percebuda com un procés de naixement (Rom 8,22-26). L'esperança cristiana pot motivar compromisos duradors en una societat canviant i imprevisible com ho és la nostra, tenint clarament com un model el **Magnificat** de Maria (*un referent exemplar però incòmode*).

Si la cultura actual ha modificat sèriament la sensibilitat mental i vital dels nostres conciutadans i les seves actituds davant la fe, els qui tenim la missió de proposar-la haurem de *ser conscients dels canvis succeïts i actualitzar la proposta a aquests nous destinataris*. Crec que els nostres temps **són temps de gràcia**, perquè se'ns està fent una **invitació a la conversió** como mai s'havia donat en l'història (cfr. "Deus charitas est" de Benet XVI).

Si vivim en un «estat de missió», hem d'aplicar els criteris de la missió: 'presència' en tots els ambients; 'diàleg' amb els interlocutors; 'col·laboració' en tota causa justa i noble; 'testimoni' cristià de vida; 'anunci explícit' de Jesucrist. Així el nostre testimoni passarà a ser una proposta: acollir, escoltar i dialogar amb sinceritat porta necessàriament a proposar, que no vol dir imposar ni pressionar sinó invitar a compartir. És presentar i oferir la pròpia fe sotmetent-la a una possible adhesió o rebuig. El testimoni proposa la fe no com un sistema obligatori sinó com una invitació a viure.

Joan Pau II va demanar evangelitzar amb: «nou ardor, nous mètodes, nova expressió». L'ardor neix d'una comunitat convertida que redescobreix la fe i l'ofereix amb entusiasme. Els mètodes són la proposta humil d'un Evangeli la força del qual no resideix en les circumstàncies favorables, sinó en el poder de l'amor salvador de Déu. La nova expressió demana anunciar la Bona Nova en un llenguatge que expressi al mateix temps la nostra experiència de Déu i la nostra sintonia sincera, però crítica, amb el món present, com ho fa explícitament el Concili Provincial Tarraconense (Cfr. Resolucions 1; 76 i 77).

Confio absolutament en l'ajuda de tots (fideles cristians laics, preveres i membres de les institucions de "vida consagrada").

Diaconat Permanent

1. Introducció.
2. Bíblia
3. Història.
4. Teologia
5. Conclusió

Introducció

Davant la restauració del diaconat permanent a l'església hom es pot fer aquestes preguntes.

- a) Per què restaurar el diaconat quan tot el que pot fer un diaca ho pot fer un laic?
- b) Què afegeix l'ordenació diaconal al laic?

Misteri. Sagrament.

Aquests arguments segueixen la lògica del món de l'economia, que és el pragmatisme. Però, aquí es tracta d'un misteri, d'un sagrament. Per tant el que fa un diaca no és idèntic al que fa un laic, al menys en l'ordre de la gràcia. El característic del diaca és ser signe de Crist-servidor. Així com el característic del bisbe i prevere és ser signe de Crist-pastor. El diaconat arriba avui no com a suplència dels preveres, ni com amenaça als ministres laicals. És la història la que podrà ajudar a donar-nos pinzellades per a descobrir quin ha de ser el lloc del diaconat a la nostra pastoral d'avui. No hem de pensar fer una còpia exacta del que va ser el diaconat primitiu, ja que les circumstàncies són diferents. Les necessitats concretes que plantegen les comunitats cristianes i les respostes que l'esperit va suggerint s'han de tenir en compte. No és possible saber com ha d'ésser el diaconat avui sense un coneixement profund de quina ha estat la seva història i quina és la seva identitat.

Bíblia

Ja des de l'inici de l'església, (Fets 6,2-6) van ésser instituïts diaques ("servidors"), per ajudar els apòstols, especialment en el camp de la caritat i de l'organització de la comunitat, a fi que ells es poguessin dedicar plenament a l'evangelització més directa. Al N.T. el terme "diaca" inclou sempre la realitat d'un servei especial encomanat per la imposició de les mans. St. Pau invita Timoteu (1 Tim. 3.8...) a tenir cura de la selecció i de la vida dels diaques.

Història

Segles I-II

El diaconat com un ministeri diferent de l'episcopat i del presbiterat ja apareix als primers escrits cristians. (La Didaché, Tertulià) Sant Ignasi d'Antioquia dirà: "Diaques dels misteris de Jesucrist... no sou vosaltres ministres de menjars i begudes, sinó servidors de l'església de Déu" Es pot afirmar: 1) Que els diaques a l'església primitiva exerceixen funcions als tres camps de l'activitat ministerial: la paraula, la litúrgia i la caritat. 2) Que formen part de l'equip rector, que juntament amb el bisbe i presbiterat, tenen la missió de salvaguardar i promoure la unitat i la pau a l'església.

Segle III

"La tradició apostòlica" i "La Didascàlia Apostolorum" ens mostren la realitat dels diaques en aquest segle. L'espiritualitat específica del diaca és el servei: "Feu-vos conscients de la grandesa de la vostra diaconia com el Senyor diu a l'evangeli. Qui de vosaltres vulgui ser gran, sigui servidor dels altres, a la manera que el Fill de l'home que no va venir a ser servit, sinó a servir. També vosaltres heu de fer el mateix" (Didascàlia) També en aquest segle els diaques exerceixen la seva activitat als tres àmbits clàssics del ministeri pastoral: La paraula, la litúrgia i la caritat.

Segles IV-VII. El diaconat entre el servei i el prestigi

A mesura que es van creant les parròquies rurals es va imposant quasi com un axioma que no hi ha d'haver cap parròquia sense el seu diaca. Els documents de l'època encara posen el diaca en relació al bisbe. Però la realitat de les noves parròquies rurals va donant pas a que el diaca no es considerat tant en relació al bisbe quant ajudant dels rectors. La història ens narra alguns conflictes entre els rectors i diaques. A Roma, però també en altres llocs, els diaques volien equiparar-se en dignitat als preveres fins i tot celebrar l'eucaristia. El concili de Nicea (325) ha de recordar els diaques que són inferiors als preveres i que han d'ocupar el lloc que els hi correspon. El diaca prepara els catecúmens, proclama l'evangeli, guarda l'ordre a les celebracions, S'ocupa del ministeri de la caritat, però, cada vegada més, hi ha la tendència a centrar-se només en el culte.

Segles VIII-XII. Camí de la decadència

Durant aquests segles el servei que feien els diaques a les comunitats gairebé era imperceptible. Pere, el cantor, es queixa que siguin ordenats diaques nens petits. El diaconat es convertirà en una etapa necessària per arribar al sacerdoci.

Segles XIII-XX. El diaconat en situació d'hivernació

Al concili de Trento s'escoltaran algunes veus de crítica que parlen de ministeris “sense ús”, que són “només un nom”, i demanaran la seva restauració. El Concili es va fer ressò d'aquesta petició. Feren un decret per a donar sentit a aquests ministeris, però aquest decret es va quedar en lletra morta. La situació continuà essent la mateixa. El Dret Canònic de 1918 no va significar gairebé cap canvi. El diaca podia predicar, exposar el Santíssim, batejar i donar la comunió amb causa greu.

La restauració del diaconat

No es pot dir que l'església hagi renunciat mai a aquesta restauració.

Però, de fet, no ha tingut lloc fins aquests últims cinquanta anys. Començà a sorgir la idea a Alemanya en la dècada del quaranta com a resposta a la penúria de sacerdots.

A l'any 1957, el Papa Pius XII va dir que la idea no estava prou pensada i madurada.

Va ser el Concili Vaticà II, a l'any 1964, a la constitució *Lumen Pentium* (núm. 29) on autoritzà la restauració del diaconat com a ministeri permanent a l'església.

Teologia del diaconat

El diaca

- No és un “escolà qualificat”, ni un “sagristà recol·locat”.
- No és un prevere rebaixat, o “mig capellà”.
- No és un “laic promocionat” per a acaparar el treball apostòlic dels laics.
- No és una “solució funcional d'emergència” a la falta de preveres.
- No és un home ordenat exclusivament al servei de l'altar.

El diaca és

- Un servidor de la comunitat fent possible que l'apòstol es dediqui al que li és propi (Fets 6,3-4).
- Ordenat “ad ministerium episcopi”, vinculat directament al ministeri episcopal al servei del poble de Déu, en comunió amb el bisbe i el seu prevere.
- Sagrament de Crist servidor.

Diaconia de la paraula, de la litúrgia i de la caritat

Ministeri de la paraula.

Segons el ritu actual de l'ordenació de diaca, el primer aspecte del ministeri diaconal és el ministeri de la paraula. Després d'invocar l'Esperit

Sant i de guarnir-lo amb l'estola i la dalmàtica, ornaments del diaca, el bisbe li entrega els sants evangelis amb aquestes paraules: “Rep l’evangelí de Crist del qual n’has estat constituït *missatger*; creu el que llegeixes; ensenya el que creus i practica el que ensenyes.” Aquestes paraules són molt similars a les que es diuen a la consagració del nou bisbe. Hi ha un paral·lelisme entre els dos ritus d'ordenació, l'episcopal i la del diaca. En ambdues es confereix l'Esperit Sant per a la predicació de l'evangelí. No és una coincidència casual. Aquí es mostra la unitat del sagrament apostòlic.

Les ordenacions episcopals, sacerdotals i diaconals de ritu bizantí utilitzen idèntic text consecratori, canviant la paraula bisbe, prevere o diaca segons convingui.

El diaca, en virtut de l'ordenació es converteix en *missatger*, *pregoner*, de l'Evangelí. El tarannà propi de l'activitat diaconal, en virtut del sagrament, no és el mode laical, tampoc el sacerdotal. És el mode diaconal. És a dir, *servidor en Crist-Servent*.

D'aquí se'n deriva la necessitat d'una formació espiritual, teològica i tècnica.

Ministeri de la Litúrgia

Per això les accions i actuacions del diaca dins la litúrgia són parts integrants i no simples guarniments. El diaca és responsable en l'assemblea de culte, de *servir bé, fent tot i només allò que li correspon*.

Servir sense presidir

Algunes persones tenen la tendència a circumscriure la funció litúrgica del diaca als sagraments del bateig i del matrimoni, i a altres coses que el diaca “pot” fer, oblidant-se que l'ofici que defineix el diaca és *servir i servir sense presidir*.

El diaca és un “facilitador” tant dins com fora de la litúrgia. Diu la introducció de l'edició espanyola de l'Ordenació General del Missal Romà. “El veritable mestre o director de la celebració ha d'ésser un ministre que tingui funció dins d'ella, és a dir, ha de ser el diaca, el qual no pot quedar-se en figura decorativa i en un simple acompanyant del celebrant principal”. És clar que en ocupar el seu lloc a la nova litúrgia, el diaca haurà d'exercir

tot el seu ofici i només el seu. Per això el diaca, haurà de conèixer bé el seu ministeri. No serveix de res reclamar sense saber què es reclama.. També és clar, que el que s'aplica al diaca, es pot dir del celebrant i d'altres ministres. Encara hi ha celebrants que sembla no entenen la presència litúrgica del diaca, que *serveix sense presidir*. Per alguns el diaca fora com “un angelet glorificat” (fer d'ornamentació)

Cal que tots, poble, preveres, diaques, siguin instruïts quant a la identitat del diaca i la seva funció. A la ment de molta gent hi ha el salt del laïcat al presbiterat. Es parla molt de ministeris laïcals. El diaca també és un “cridat” per Déu amb un ministeri propi.

Ministeri de la caritat

N'hi ha qui redueix el diaconat al ministeri de la caritat i aquest ministeri reduït a l'acció social. Certament que existeixen diaques amb aquest carisma, però el diaconat no es pot reduir solament a l'acció social. N'hi ha diaques que han estat formats per a l'acció social i se'ls ha inculcat que la resta és de segona o tercera categoria. Pensar d'aquesta manera fora una errada, ja que el ministeri de la paraula i de la litúrgia van units al ministeri de la caritat.

Però caritat entesa com a expressió de l'amor de Déu. Des de la situació presentada en Fets 6, es veu el diaca cridat a aquest ministeri: l'administració de la caritat, Sant Llorenç és el màrtir de la caritat i patró dels diaques, dedicats de manera especial a aquest ofici de l'amor vers els pobres als quals reconeixia com el tresor més gran de l'Església.

L'Església ha de tenir sempre un lloc preferencial en el seu cor per als pobres i les necessitats. En el seu cor i en els seus fets. La trobada amb Déu, que és amor, porta necessàriament a la trobada amorosa amb el proper. Aquest ofici que l'ordre episcopal confia al diaca de forma especial, és dret i deure per al diaca. Encara que la societat moderna acabés amb la pobresa del món, sempre hi haurà d'altres necessitats materials, espirituals, socials, culturals... i, per tant, sempre hi hauria lloc per a la caritat, per a l'amor, i allí hi seria el diaca.

Cal recordar i recalcar que el model últim del diaca és només Jesucrist. Jesucrist, Servent del Pare, Redemptor de la humanitat.

Conclusió. Ministeri triple

La diaconia de la caritat és inseparable de la diaconia de la Paraula i de la diaconia de la Litúrgia, donat que tenen el mateix origen Crist-Servent

Tanmateix convé aclarir i recalcar que hi ha carismes especials, i que uns diaques poden gaudir més d'un carisma que d'un altre. Això és natural i propi de la naturalesa humana. Però, no s'ha d'entendre com si l'Església hagués d'ordenar diaques predicadors, o diaques liturgistes o diaques almoïners. Aquests oficis o ministeris no s'exclouen mútuament. Més aviat són com cercles concèntrics al voltant de Crist, i que el diaca ha d'intentar exercir d'acord amb el seu tarannà, i per damunt de tot a la persona de Crist servidor

L'espiritualitat diaconal és la d'un servei peculiar, en la línia profètica (servei de la Paraula), litúrgica (servei eucarístic i de pregària) caritatiu i administratiu.

La història ens recorda no buidar de contingut les funcions del diaconat. Aquesta va ser la causa principal de l'extinció del diaconat com a ministeri autònom. Per això és tan important descobrir quin lloc li pertoca assumir avui en la nostra pastoral diocesana. Procurem tenir una mirada atenta a la realitat i, per damunt de tot, demanem que l'Esperit ens guïi i ens il·lumini.

Mn. Joan Jové Camí,
*Rector de la parròquia Santíssim Salvador,
 Pardinyes - Lleida*

Secretaria General

Nomenaments

Abril

Dia 26

Sr. Ximo Company Climent, representant del Bisbat de Lleida al Patronat de la Vall de Boí.

Juny

Dia 25

Rnd. Sr. Yuriy Svystun, encarregat de l'atenció pastoral als ucraïnesos catòlics del Bisbat de Lleida, per un període de dos anys.

Necrològica

Fallecimiento de Fray José Antonio Guerrero Campos, mercedario

Hoy ha fallecido en Lleida, Fray José Antonio Guerrero Campos, hermano mercedario, de ochenta y cinco años, cumplidos casualmente en la festividad de la “Virgen de Lourdes”, de este año.

Nacido en Huerca-Overa (Almería) entró muy joven en la orden de la Merced, siendo destinado en las Casas de Santa María del Puig (Valencia), el Convento de Palma de Mallorca, Nuestra Señora del Olivar en Esteruel (Teruel), y finalmente en Lleida, donde ha entregado su alma a Dios.

Pero especial mención merece su destino en Caracas (Venezuela) donde por muchos años organizó una “Escuela de Artes y Oficios”, cerca de aquellos muchachos que encontraron en él un padre y un maestro, pues les atendió espiritualmente y además les enseñó el oficio de ebanista y carpintero que él desarrollaba y desempeñaba con verdadera maestría; tenía unas manos “prodigiosas” para el trabajo, que desarrolló mientras le fue posible.

Hace ya algunos años que estaba en Lleida, donde la enfermedad de “Parkinson” avanzando lentamente le tenía aprisionado, siendo para la

comunidad y feligreses de la Merced, un modelo de entrega y testimonio vivo de fe, religiosidad y devoción filial a María.

Descanse en paz este buen religioso mercedario, y reciban su comunidad, feligresía y amigos, nuestro más sentido pésame.

El funeral tuvo lugar el jueves, 24 de junio, a las 11 de la mañana en la parroquia Mare de Déu de la Mercè, de Lleida.

Memòria del curs 2009- 2010

Índex

I. Història

II. Estructures

II.1 Personal

- II.1.1 Consell Tècnic de l'IREL
- II.1.2 Equip Directiu de l'IREL
- II.1.3 Consell de l'Institut Superior de Ciències Religioses
- II.1.4 Consell Permanent
- II.1.5 Professorat
- II.1.6 Alumnat
 - II.1.6.1 Institut Superior
 - II.1.6.2 Altres activitats docents

II.2 Instal·lacions

III. Activitats

- III.1 Diplomatura en Ciències Religioses
- III.2 Llicenciatura en Ciències Religioses
- III.3 Tesines
- III.4 Departament de Pastoral Aplicada - DPA
- III.5 Activitats docents de l'IREL en col·laboració amb altres institucions acadèmiques i culturals
- III.6 Seminaris de recerca
- III.7 Altres activitats i esdeveniments

IV. Total participants

V. Serveis

VI. Valoració

VII. Annexos: gràfiques de l'alumnat i guia de l'IREL.

I. Història

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida-IREL fou erigit per la Congregació per a l'Educació Catòlica de la Santa Seu el 22 de maig de 1996 i està patrocinat per la Facultat de Teologia de Catalunya.

L'Institut es va crear a partir de l'*Escola Diocesana de Teologia de Lleida* que existia des de l'any 1975, que fou transformada l'any 1992 en la Fundació Autònoma *Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida-IREL*, dedicada a promoure i fomentar el diàleg fe-cultura, especialment el diàleg institucional amb la Universitat de Lleida - UdL, i a la formació permanent dels agents de la pastoral. Per aquesta raó l'Institut Superior s'anomena, també, *IREL*.

L'*IREL*, a banda del conveni amb la Facultat de Teologia de Catalunya, té convenis signats amb la Universitat de Lleida - UdL, amb la Fundació Pública de la Diputació de Lleida *Institut d'Estudis Ilerdencs* - IEL, amb la Fundació *Joan Maragall*-Cristianisme i Cultura, i la Fundació *Lluís Espinal*-Cristianisme i Justícia de Barcelona, amb Càritas de Lleida, amb la fundació *Verge Blanca-Escola de l'Esplai* de Lleida i amb la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, amb la Diòcesi de Solsona i amb l'Institut de Ciències de l'Educació - ICE de la UdL.

II. Estructures

D'acord amb els estatuts de la Fundació Autònoma de la diòcesi de Lleida *Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida-IREL*, el Consell Tècnic integrat per 14 membres exerceix les funcions de Patronat i dona suport a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida.

L'Institut Superior de Ciències Religioses ha anat consolidant les seves estructures orgàniques de govern: el Consell d'Institut i el Consell permanent de l'Institut. Funciona també un Consell Assessor de l'IREL integrat per representants de diverses delegacions diocesanes i per representants de la Universitat de Lleida.

L'any acadèmic 2009-2010 s'han impartit els cursos primer i segon de la Diplomatura en Ciències Religioses; així com el curs "A" del cicle triennal de la Llicenciatura. La gestió ordinària ha estat realitzada pel Consell Tècnic, el Consell d'Institut i l'Equip Directiu de l'IREL. Ha funcionat, també, el Consell de la delegació dels estudiants. Aquest curs s'ha graduat l'onzena promoció de diplomats i diplomades en Ciències Religioses i la vuitena de llicenciats i llicenciades.

II.1 Personal

President: **Mons. Dr. Joan Piris Frígola**,
Bisbe de Lleida

II.1.1 Consell tècnic de l'IREL

Llic. Carme Agustí, pedagoga
Llic. Josep Alexandre Baró, teòleg
Llic. Salvador Escudé, filòleg
Llic. Montserrat Esquerda, metgessa
Llic. Josep Mª Forné, filòsof
Dr. Manuel Lladonosa, historiador
Dr. Josep Martí, filòsof
Dr. Gaspar Mora, delegat del degà-president de la Facultat
de Teologia de Catalunya, i teòleg
Dr. Josep Pifarré, psiquiatre
Dr. Ramon Prat, teòleg
Llic. Ramon Reig, arquitecte
Dra. Maria Pau Cornadó, filòloga
Llic. Carles Sió, filòsof
Dra. Marta Trepà, psicòloga

II.1.2 Equip directiu de l'IREL

Director: Dr. Ramon Prat
Vicedirector: Llic. Salvador Escudé
Coordinador general: Llic. Carles Sió
Cap d'estudis: Dr. Josep Galceran
Secretària tècnica: Llic. Josefa Camps
Secretària de direcció: Sra. M. José Calvo
Administració general: Sr. Santiago Lapeña
Suport docent: Llic. Carme Agustí i Dr. Laureano Sánchez
Cap de publicacions: Sr. Amadeu Bonet
Grup Amics de l'IREL: Llicda. Francesca Agustí
Mitjans de Comunicació social: Mn. Josep Alexandre Baró

II.1.3 Consell d'Institut

Director: Dr. Ramon Prat
Vicedirector: Llic. Salvador Escudé
Coordinador general: Llic. Carles Sió
Cap d'Estudis: Dr. Josep Galceran
Delegat de la Facultat de Teologia de Catalunya:
Dr. Gaspar Mora

Consellers:

Llic. Antoni Agelet
 Llic. Carme Agustí
 Dr. Rafael Allepuz
 Llic. Xavier Batiste
 Dr. Agustí Borrell
 Llic. Àngel Briñas
 Llic. Josep M. Forné
 Dr. Manuel Lladonosa
 Dr. Josep Martí
 Dr. Ferran Manresa
 Dr. Joan Jesús Moral
 Dr. Josep Pifarré
 Llic. Jaume Pedrós
 Sra. Marta Trepas
 Sr. Julián Manzano (llicència)
 Sr. Josep Estruch (diplomatura)
 Sr. Pau Clemente (primer)
 Sr. Antonio Vallés (DPA)

Secretària:

Llic. Josefa Camps

II.1.4 Consell Permanent

Delegat de la Facultat de Teologia: Dr. Gaspar Mora

Director: Dr. Ramon Prat

Vicedirector: Llic. Salvador Escudé

Coordinador general: Llic. Carles Sió

Cap d'Estudis: Dr. Josep Galceran

Consellers:

Dr. Josep Martí
 Llic. Josep M. Forné
 Dr. Rafel Allepuz

Delegat dels alumnes:

Sr. Julián Manzano

Secretària:

Llic. Josefa Camps

II.1.5 Professorat

El llistat alfabètic dels professors de l'Institut Superior indicant les matèries que imparteixen i les seves titulacions acadèmiques (o en el seu cas dels responsables de matèries) és:

- Llic. Antoni Agelet
Sagraments I
Dret Canònic
Litúrgia i pastoral
- Dr. Rafael Allepuz
Anàlisi política i econòmica
de la realitat mundial
- Llic. Josep A. Baró
Mitjans de comunicació de masses
i pastoral
- Llic. Xavier Batiste
Sagraments II
Litúrgia i pastoral
- Sr. Amadeu Bonet
Apostolat de laics i pastoral de joventut
- Dr. Agustí Borrell
Evangelis Sinòptics i Fets dels Apòstols
Escrits Joànics
Cartes Apostòliques.
- Llic. Àngel Briñas
Teologia Espiritual
Clàssics Cristians.
- Dr. Joan Busqueta
Història de l'Església Antiga i Medieval
Història de l'Església a Catalunya
- Llic. Alfons Busto
Estructures pastorals i evangelització
- Dr. Francisco Cabrero
Increença i evangelització
Eclesiologia
- Llic. Carles Sanmartin
Teologia de la Missió
- Dr. Rafael de Sivatte
Llibres Històrics
Profetes
- Llic. Salvador Escudé
Literatura i Cristianisme
- Dr. Joan Esquerda
Teologia sistemàtica
- Dra. Motserrat Esquerda
Acompanyament personal
i dinàmica de grups
- Llic. Josep M. Forné
Metafísica i Filosofia de la Ciència
Història de la Filosofia II
- Dr. Josep Galceran
Ciència i fe
- Dr. Manuel Lladonosa
Història de l'Església Moderna
i Contemporània
Fe i cultura
- Dr. Ferran Manresa
Misteri de Déu
- Dr. Josep Martí
Filosofia de la religió
Antropologia filosòfica.
- Llic. Manuel Mercadé
Moral social
Ensenyament social de l'Església

- Llic. Joaquim Mesalles	Estètica i transcendència
- Dr. Gaspar Mora	Moral fonamental
- Dr. Juan Jesús Moral	Fenomenologia religiosa Diàleg interreligiós
- Llic. Xavier Navarro	Revelació de Déu i fe Misteri de Déu
- Llic. Jordi Pardell	Moral de la persona Matrimoni i família
- Llic. Jaume Pedrós	Introducció al Nou Testament Llibres Sapiencials Salms Ecumenisme Bíblia i catequesi
- Dra. Teresa Peralta	Dret Canònic
- Dra. Begoña Palau	Evangelis Sinòptics i Fets dels apòstols
- Dr. Josep Pifarré	Dinàmica de grups i acompanyament educatiu
- Dr. Jaume Pons	Mariologia
- Dr. Ramon Prat	Introducció a la Teologia i mètode teològic Síntesi teològica Teologia pastoral
- Llic. Joaquim Recasens	Ministeris ordenats i laïcals Ecologia i cristianisme
- Llic. Lluís Sallán	Pedagogia de la religió Educació de la consciència moral
- Dr. Laureano Sánchez	Mètode de treball i de recerca ERE - disseny curricular
- Llic. Joan Ramon Saura	Sociologia del Fet Religiós
- Llic. Jaume Sidera	Introducció i entorn a l'Antic Testament Evangelis Sinòptics i Fets dels apòstols
- Llic. Carles Sió	Història de la Filosofia I Ètica filosòfica
- Dr. Gerard Soler	Litúrgia
- Dra. Marta Trepas	Psicologia i religió
- Llic. Marc Vilarasau	Escatologia

En total són 44 professors en actiu, dels qual 20 són doctors, 23 són llicenciats, i 1 té una altra titulació. Per altra banda cal fer constar:

- Llic. Antonieta Mateus - Professora en excedència
- Llic. Jaume Montaña - Professor emèrit

II.1.6 Alumnat

II.1.6.1 Institut Superior

El nombre d'estudiants matriculats durant el curs 2009/2010 a l'Institut Superior ha estat de 232 alumnes, els quals han realitzat un curs sencer, mig curs, o bé algunes assignatures. Aquest total inclou 81 alumnes de la UdL, que han cursat crèdits de lliure configuració i 15 alumnes que segueixen els cursos del DPA. Els gràfics annexos a aquest informe descriuen les característiques particulars de l'alumnat.

II.2 Instal·lacions

Les instal·lacions que disposa l'Institut estan ubicades en una de les tres ales de l'edifici del Seminari Diocesà de Lleida (C/ Canonge Brugulat 22), segons l'acord signat entre el Seminari Diocesà de Lleida i l'Institut Superior.

Més en concret l'Institut disposa de:

- capella
- biblioteca
- tres aules grans amb capacitat entre 60-75 alumnes amb televisió i vídeo
- una aula mitjana amb capacitat per a 40 alumnes
- dues aules petites amb capacitat per a 20 alumnes
- dues sales per a seminaris
- despatx de direcció
- despatx de cap d'estudis
- sala de professors
- sala de juntes
- despatx de suport docent
- despatx de secretaria tècnica
- despatx de secretaria de direcció
- sala de pastoral universitària
- dues sales d'estar
- sala de materials: vídeo, transparències, ordinador portàtil, 2 canons de projecció, etc.
- circuit tancat de televisió
- un despatx amb un ordinador connectat a internet a disposició dels alumnes.

Per altra part, en aquest curs 2009/2010 s'ha millorat l'equipament amb la compra de dues pantalles de projecció, un canó, un ordinador portàtil i un fax.

La Biblioteca del Seminari disposa d'un dipòsit de 70.000 volums i d'un servei d'hemeroteca amb gairebé un centenar de revistes.

III. Activitats

III.1 Diplomatura en Ciències Religioses

L'Institut ha realitzat, d'octubre a juny, el currículum d'assignatures de primer i de segon curs corresponents al pla d'estudis de la Diplomatura en Ciències Religioses, segons consta en la Guia de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida-IREL del curs 2009/2010. S'han realitzat totes les assignatures que consten en el pla d'estudis per aquests cursos.

Per altra banda, aquest any vuit alumnes acaben la Diplomatura en Ciències Religioses.

III.2 Llicenciatura en Ciències Religioses

L'Institut ha realitzat, també, el primer any (A) de la Llicenciatura en Ciències Religioses, segons consta en la Guia del curs. S'han realitzat totes les assignatures esmentades en la Guia.

Aquest any tres alumnes acaben la Llicenciatura en Ciències Religioses.

Els estudis de la diplomatura i la llicenciatura són l'activitat principal de l'Institut. Donat que està descrita en la Guia de l'Institut 2009/2010 en tots els seus detalls (assignatures, professorat, horaris, etc.), adjuntem a la memòria una còpia de la mateixa Guia del curs 2009/2010, a fi que consti en aquest informe.

III.3 Tesines

Durant aquest curs acadèmic 2009/2010, s'ha presentat una tesi-na:

- Sra. Antònia G. Cirer Tortella, amb el títol "*Eneagrama i Evangeli de Sant Joan*", President: Dr. Josep Galceran; Director: Llic. Jaume Sidera, claretia; Professora Lectora: Dra. Marta Trepac.

III.4 Departament de Pastoral Aplicada (DPA)

El Departament de Pastoral Aplicada (DPA) és un departament de l'Institut creat mitjançant un decret del bisbe emèrit de la Diòcesi, Dr. Francesc

Xavier Ciuraneta i Aymí, amb data 28 de novembre de 2001, després d'haver-ho consultat i d'haver estat aprovat per unanimitat pel Consell de Pastoral Diocesà. La creació i la gestió del DPA va estar encomanada pel Sr. Bisbe a l'IREL. Aquest any acadèmic s'ha iniciat un curs de Formació d'Agents de Pastoral amb un total de 15 alumnes de curs complet.

Aquest departament, a banda de la preparació teològica dels alumnes que participen en el curs, ajuda al discerniment personal i proposa un “pràcticum” de pastoral per a ésser realitzat en les parròquies i els arxiprestats de la diòcesi. En acabar el procés de preparació, els alumnes, que elaboren una memòria de l'experiència pràctica realitzada i relacionar-la amb la teologia i la pastoral, són alumnes diplomats. En el curs actual 2009/2010 sortirà la vuitena promoció d'Agents de Pastoral diplomats, amb 5 alumnes, essent, fins ara, 88 els alumnes diplomats en les anteriors promocions. Per altra banda, els alumnes que realitzen un treball d'interconnexió temàtica entre el curs primer i segon d'agents de pastoral poden acreditar, si realitzen la diplomatura en Ciències religioses a l'IREL, un total de 15 crèdits especials de la diplomatura.

III.5 Activitats docents de l'IREL en col·laboració amb altres institucions acadèmiques i culturals

1. Cicle de conferències sobre el tema “La justícia”:

1. 15 d'octubre de 2009 Lloc: Edifici Rectorat UdL	Lliçó inaugural: <i>El diàleg cultural i interreligiós com a pràctica de l'amor</i> - Antoni Matabosch, president Fundació Joan Maragall
2. 12 de novembre de 2009 Lloc: IREL	<i>Vocació i amor</i> – Lluís Sallán. Professor de religió i Delegat d'Ensenyament Bisbat de Lleida
3. 10 de desembre de 2009 Lloc: IREL	<i>Patologies actuals de l'amor i de la sexualitat</i> – Josep Ma. Farreny. Psicoanalista
4. 14 de gener de 2010 Lloc: IREL	<i>L'expressió de l'amor en Màrius Torres</i> – Salvador Escudé. Professor de Llengua i literatura catalana
5. 11 de febrer de 2010 Lloc: IEI - sala d'actes	<i>La necessitat d'estimar</i> – Marta Trepal. Psicoanalista. Professora de la UdL
6. 11 de març de 2010 Lloc: IEI – sala d'actes	<i>Amor i coneixement</i> – Pere Lluís Font. Filòsof. Professor de la UAB

7. 15 d'abril de 2010
Lloc: IEI – sala d'actes

Un amor tan sols immanent? -
Manuel Claret. Teòleg i professor
de teologia

Aquest cicle ha estat organitzat en col·laboració de l'IREL amb la Universitat de Lleida-UdL, la Fundació Pública de la Diputació de Lleida *Institut d'Estudis Ilerdencs-IEI*, la Fundació *Joan Maragall* i el Grup *Francesc Eiximenis*. Les conferències tenen un reconeixement de 3 crèdits.

A la primera conferència, que és la lliçó inaugural, hi assistiren 350 persones.

Aquestes conferències són enregistrades i posades a disposició de qualsevol persona que ho sol·liciti, i són “penjades” a la web de l'IREL. També es fa una entrevista a cada conferenciant sobre el tema de la conferència, i que publica el diari *La Mañana*.

2. Seminari “Edith Stein, testimoni de la transcendència”, impartit pel Dr. Agustí Borrell, carmelita, els dies: divendres 9 i 10 d'abril de 2010.

Van seguir aquest curs 35 persones. Es fa també en col·laboració amb la UdL, l'IEI i la Fundació *Joan Maragall* i l'IREL.

3. Curs de col·laboració amb l'ICE de la UdL sobre el tema “Valors, professors i societat”, impartit pels professors Salvador Escudé, Josep M. Pujol, i Carles Sió. Organitzat per l'IREL en col·laboració amb l'*Institut de Ciències de l'Educació-ICE* de la UdL. Ha tingut lloc els divendres del 5 de febrer al 26 de març. Aquest curs ha format part del pla ordinari de formació permanent per als mestres i professors del departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, amb un valor de 3 crèdits. Va comptar amb 48 participants.

4. Curs “La mirada del cinema” (sensibilitat social):

Amb un valor de tres crèdits és un curs que s'ha imposat com a majoritari per als alumnes que fan crèdits de lliure elecció de la UdL, i també alumnes de l'IREL.

Es tracta de veure i viure el cinema com a comunicador de valors socials i col·lectius. Aquest curs es fa en horari de tarda, començant a les 15.30, a la Sala de conferències de l'IREL. A part d'una introducció amb Pep Oriol, professor de comunicació audiovisual s'han pogut veure les pel·lícules:

1. Sessió introductòria. Pep Oriol, 9 d'octubre
2. *Juno* (Jason Reitman). Carles Sió, 15 d'octubre
3. *La ola* (Denis Gansel). Montserrat Esquerda, 22 d'octubre

4. *El Gran Torino* (Clint Eastwood) Maria Pau Cornadó
5. *El jardinero fiel* (Fernando Meirelles) Jordi Tarragona
6. *El niño del pijama de rayas* (Mark Herman) Teresa Peralta
7. *The visitor* (Thomas McCarthy) Salvador Escudé

En total hi han assistit 45 alumnes. Es fa una introducció, un col·loqui posterior i es presenta una síntesi valorativa.

5. Curs “El compromís en temps difícils”:

Aquest curs l'organitzen: Càritas, Delegació de la Pastoral Penitenciària, Seminari Doctrina Social de l'Església, Justícia i Pau, IREL. Té com a finalitat provocar un diàleg social sobre temes de precarietat individual present a la nostra societat. Es fa en divendres de 19,00 a 21,00h, a l'IREL i té un valor de 2 crèdits.

S'han realitzat les següents sessions:

- 18 desembre de 2009: Comprometre's en les dificultats, en els goigs i esperances, els dolors i les angoixes dels homes i dones del nostre temps
- 8 gener de 2010: Solidaritat, justícia social i caritat
- 15 de gener de 2010: El món dels pobres, exclosos i reclusos (Pastoral Penitenciària)
- 22 de gener de 2010: La paràbola del samarità avui. “El veïè... s'hi acostà... i sen va ocupar” (Càritas Diocesana)
- 29 de gener de 2010 – Economia per a temps de crisi personal i espiritual (Justícia i Pau)

Ha comptat amb la participació mitjana de 15 persones.

6. Seminari *Comprendre les nostres emocions*:

Amb un valor d'un crèdit, s'han fet quatre sessions sobre aquest tema a càrrec de Mn. Carles Sanmartín, del divendres 20 de novembre al 12 de desembre de 2009.

L'objectiu del curs era oferir una petita “gramàtica emocional” amb aportacions psicològiques i evangèliques, que puguin servir per viure millor amb les pròpies emocions. Es van matricular 11 alumnes.

7. Curs de “Vida Creixent”:

El grup de Vida creixent es reuneix, generalment, els segons dimarts de cada mes proposant un tema de reflexió, al qual s'hi pot afegir qualsevol altra persona. Les dates han estat del 15 d'octubre de 2009 al 27 de maig de 2010. Els coordinadors són Sr. Ramon Roig i Mn. Joan Jové. Hi han assistit 22 persones.

El temes tractats enguany han estat:

1. 15 d'octubre – Lliçó inaugural UdL-IREL: El diàleg cultural i interreligiós com a pràctica de l'amor (Lloc: sala d'actes UdL-Rectorat-19,30)
2. 10 de novembre – els mitjans de comunicació social – Josep Alexandre Baró
3. 1 de desembre – Voluntariat i solidaritat – Carles Sió
4. 17 de desembre – Eucaristia d'Advent a l'IREL
5. 12 de gener – La condició moral del nostre temps – Melchor Bajén
6. 9 de febrer – L'educació i els joves – Joan Valls
7. 9 de març – Raons per creure i per comunicar la creença – Josep Ma. Porta
8. 30 de març – Recés – Mn. Joan Jové
9. 13 d'abril – El Crist de la fe – Marc Vilarasau
10. 27 de maig – Cloenda de curs conjuntament amb l'IREL (a les 20:00 h.).

8. Curs pont a la Llicenciatura en Teologia.

Realització del curs pont de la Llicenciatura en Ciències Religioses a la Llicenciatura en Teologia. Ha comptat amb 10 alumnes. Els crèdits realitzats han estat:

Cursats a l'IREL:

- Cristianisme- “Memòria per al futur” (1,5 cr.)
- L'amor, l'entranya del Cristianisme (3 cr.)
- Déu en el pensament de Xabier Zubiri (3 cr.)
- Lectura de “El personalisme” d'E. Mounier (4,5 cr.)
- Història del pensament cristià del segle XX (4,5 cr.)

Cursats a la Facultat de Teologia de Catalunya:

- Jesucrist, únic Salvador? (1,5 cr.)
- Perspectiva i teologia de Maria a partir del Vaticà II (1.5 cr.)
- L'Església local (1,5 cr.)
- Evolució de la Saviesa (1.5 cr.)

9. IV congrés d'Espiritualitat.

L'IREL també ha participat en el IV congrés d'Espiritualitat dels Pares Carmelites Descalços de Catalunya i Balerars, amb el tema “La mística renova el món. El testimoni de sant Pau”, que se celebrà a Lleida els dies 23, 24 i 25 d'octubre de 2009. Per a l'IREL tenia el valor d'un crèdit de lliure elecció. Hi van participar 11 alumnes.

10. Presentació del llibre: *El respirar del dies*.

El dia 8 d'octubre de 2009 es va presentar el llibre del Dr. Josep Maria Esquirol "El Respirar dels dies", a la Biblioteca pública. Hi van assistir el propi autor; el Dr. de l'IREL, Ramon Prat i Pons i Josep Ma. Forné, president d'Òmnium Cultural de Ponent.

11. Curs bàsic per a Catequistes.

Entre els dies 5 d'octubre i 16 de novembre. Organitzat per: Delegacions de Catequesi, Joventut i IREL, amb un valor de 2 crèdits

- Dia 5 d'octubre:

Presentació del curs i dels alumnes
La Catequesi en la Missió de l'Església
Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris

- Dia 19 d'octubre:

La Paraula de Déu en la Catequesi.
Infants: Mn. Agelet
Joves: P. Marc Vilarassau

- Dia 26 d'octubre:

Psicologia Evolutiva i Desvetllament
Infants: Gmà. Lluís Agustí
Adolescents i Joves: Maria Lapeña

- Dia 2 de novembre:

Descoberta i Acompanyament de la Fe i el seu Procés
Infants: Gmà. Lluís Agustí
Adolescents i Joves: P. Joan Pujol

- Dia 9 de novembre:

Metodologia Catequètica i Homilètica
Infants: P. Joan Sunyol
Adolescents i Joves: Gmà. Maine

- Dia 16 de Novembre

Objectius, Mitjans i Recursos, Delegacions de Catequesi i Joves.

Hi van assistir 43 persones.

12. V Jornades de filosofia moderna.

L'IREL va col·laborar també amb les Vnes. Jornades de filosofia moderna, amb el títol "Persona i societat", que se celebrà, a l'IEI, els dies 12 i 13 de març de 2010, amb el valor d'un crèdit de lliure elecció. Van comptar amb una matrícula de 9 alumnes.

III.6 Seminaris de recerca

1. Seminari d'Ensenyament social de l'Església "Jaume Rubió", en col·laboració amb Càritas i la Delegació de Pastoral Obrera. Coordinador del seminari fins a la seva mort, ho va ser el professor Jaume Rubió. Actualment ho són l'Eng. M. Àngels Altarriba i el Sr. Plàcid Burgués. Aquest seminari permanent està integrat per 5 membres i es reuneix els dissabtes, cada dues setmanes.

2. Seminari de "Professors universitaris cristians", en col·laboració amb el Servei d'Assistència i Formació Religiosa-SAFOR, de la Universitat de Lleida i amb la Delegació de Pastoral Universitària. Delegada de Pastoral Universitària: Dra. Teresa Peralta. Coordinadors del seminari: Dr. Manuel Lladonosa, Dr. Manuel Ibáñez i Dr. César Cierco. El tema del seminari ha estat "Interrogants en la universitat i en la societat d'avui". El seminari està integrat per uns 15 membres i es reuneix cada mes.

3. Seminari d'espiritualitat "Per a vós vaig nàixer". Lectura comentada i guiada de "Llibre de la Vida" de Santa Teresa. Coordinador del seminari: Llic. P. Josep Castellà. Ha tingut lloc dissabtes alterns del 17 d'octubre fins al 29 de maig. Reconeixement de 3 crèdits.

4. Seminari "Concili Vaticà II". Té com a objectius aprofundir en els documents del Concili Vaticà II i el Concili Provincial Tarraconense. N'és el moderador Rafael Allepuz i la secretària, Josefa Camps. El componen 9 participants.

5. Seminari de Teologia "Francesc Castelló" realitzat pels llicenciats i llicenciades en Ciències Religioses sobre "Història del pensament cristià". Ha constatat de 10 sessions d'octubre a maig. Han participat 10 persones.

6. Seminari de Pastoral. Formació teològica i psicopedagògica pels Agents de Pastoral, formació espiritual i tallers d'intercanvi d'experiències pastorals (amb la participació de 10 persones). Coordinat per Carles Sió.

III.7 Altres actes i esdeveniments

A) Procés d'adaptació a Bolonya i refundació de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida-IREL.

1. S'ha seguit la Instrucció Vaticana sobre els Instituts Superiors de Ciències Religioses, de la Congregació per a l'Educació Catòlica, dels Seminaris, i dels Instituts d'Estudis, de 25 de setembre de 2008 (dita Indirizzo).

2. Ramon Prat, com a Director, i Josep Galceran, com a Cap d'Estudis, han estat presents en totes les reunions que s'han fet amb la Facultat de Teologia i conjuntament amb els altres Instituts per tal d'homogeneïtzar els procés de refundació.
4. Josep Galceran presentà la proposta de programació de l'adaptació del Batxillerat i la Llicència en Ciències religioses, així com dels anys de transició en una sessió dirigida a alumnes i professors, el dia 28 de gener de 2010.
5. Se celebrà, el 13 de febrer, un Consell d'Institut, amb l'assistència del Degà-President de la FTC, Dr. Armand Puig, en el qual s'aprovà la promoció a professors estables de: Dr. Enric Cortés Minguella, Dr. Francisco Cabrero Pico, Dr. Jaume Pons Bosch, Dr. Josep M. Porta Fabregat, Dr. Laureano Sánchez Castillo, Dr. Gerard Soler Quintillà. També s'informà de l'adaptació acadèmica al nou pla d'estudis.
6. El Sr. Bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris i Frígola, signà el Decret d'erecció de l'ISCR-IREL, de 13 de març, així com els nomenaments de professors estables, i el dia 15 de març se signa el conveni amb la Facultat de Teologia de Catalunya.
7. Durant els mesos de març, abril i maig hi ha una redacció, i homogeneïtzació amb la resta dels Instituts Superiors de Ciències Religioses de Catalunya, de la següent documentació:
 - Sol·licitud del Sr. Bisbe a la FTC demanant la refundació de l'IREL.
 - Conveni entre la FTC i l'IREL.
 - Revisió dels Estatuts de l'IREL
 - Pla d'Estudis
 - Currículums dels professors
 - Descripció d'espais i recursos
 - Descripció de l'alumnat
8. S'envia als professors que cursaran assignatures en el curs 2010/2011 l'horari de les mateixes, de Batxillerat (nou pla), de Diplomatura (adaptació) i de Llicenciatura, juntament amb material pedagògic orientador de la nova dinàmica educativa.

B) Treball del Consell Tècnic de l'IREL al llarg del curs 2009/2010.

L'objectiu principal de les sessions del Consell tècnic ha estat d'ajudar l'Església Diocesana en diagnosticar els reptes i signes d'esperança, i en definir els criteris i pistes d'acció en conjunció amb la pastoral del Bisbat plasmada en la Carta Pastoral de Mons.

Joan Piris Frígola, Bisbe Lleida **Entre tots i per al bé de tothom.** S'han dedicat diverses sessions a analitzar, en una primera fase els reptes i signes d'esperança sòcio-culturals sòcio-afectius i eclesials. En una segona fase s'ha reflexionat sobre la lectura cristiana de la realitat, manifestada en diversos criteris evangèlics dels criteris i signes d'esperança.

- C) Treball de la Comissió per a la DECA (Declaració Eclesiàstica de Competència Acadèmica)
1. Aquesta comissió està formada per Manuel Lladonosa, representant de SAFOR; Maria Pau Cornadó, representant de la Facultat de Ciències de l'Educació; Mn. Lluís Sallán, Delegat d'ensenyament del Bisbat de Lleida i Carles Sió, representant de l'IREL.
 2. Per al curs actual ha valgut la nova normativa de la DECA de la Conferencia Episcopal Española, per als alumnes que van començar el primer de Magisteri en el curs passat 2008/2009 i actual 2009/2010. Segons aquesta normativa els alumnes han de cursar 30 crèdits (300 h.), dels quals, 19 crèdits són ofertats a l'àrea de religió de Magisteri, i que poden ser complementats fins a 30 a l'IREL, triant entre un quadre de matèries. En tot cas cal completar, a través dels crèdits escollits, un bloc pedagògic de 6 crèdits, com per a l'antiga DEL.
 3. S'ha informat als alumnes de Ciències de l'Educació que actualment estan cursant primer o segon de magisteri de l'ampliació de 18 a 30 crèdits, cara a que no es trobin amb sorpreses en acabar els seus estudis si volen obtenir la DECA.
 4. Respecte al Pla Bolònia i a la distribució en 4 matèries de 6 crèdits ECTS que preveu el document titulat "Teologia catòlica y su pedagogia" de la Comisión Episcopal y Catequesis de la Conferencia Episcopal Española, es distribueixen així: Matèria 1 (Religión, Cultura y Valores), ho farà el SAFOR i en serà encarregat Manuel Lladonosa a través de les matèries transversals del nou projecte de Bolònia; Matèria 2 (El Mensaje Cristiano) i Matèria 3 (La Iglesia, los Sacramentos y la moral) els tindrà a càrrec l'IREL, entre les matèries de la Diplomatura i la llicenciatura en Ciències religioses, i en serà el coordinador Carles Sió; la matèria 4 (Pedagogía y didáctica de la religión en la escuela) es realitzarà a la Facultat de Ciències de l'Educació i serà impartida pel professor de religió amb la coordinació del delegat d'Ensenyament del Bisbat de Lleida.

5. En data 26 de febrer de 2010 el Delegat d'ensenyament de la Diòcesi de Lleida va remetre a la conferència Episcopal aquest pla de realització de la DECA, tenint el vis-i-plau verbal de la mateixa i esperant el mateix per escrit.
6. La Comissió encarregada del procés de la DECA es va reunir i va determinar les assignatures d'estudis de grau o Batxillerat en Ciències religioses impartides per l'ISCR-IREL que seran vàlides per a cursar els 12 crèdits de la DECA. Havent cursat els dotze crèdits es farà un certificat global.

D) Altres actes a destacar en aquest apartat són:

1. Lliçó inaugural del curs 2009/2010 a càrrec del Dr. Antoni Matabosch Soler, a l'aula Magna de la Universitat de Lleida, el dia 15 d'octubre de 2010. En l'acte hi va presentar l'informe anual de l'IREL, Dr. Ramon Prat i Pons. El Rector de la Universitat de Lleida, Dr. Joan Viñas Salas va donar la benvinguda i va cloure l'acte el Sr. Bisbe de Lleida, Joan Piris Frígola, en el decurs del qual es va fer el lliurament d'orles i diplomes a l'onzena promoció de Diplomats en Ciències Religioses, la cinquena d'Agents de Pastoral, i la setena de Llicenciats en Ciències Religioses. En l'acte hi van ser presents 350 persones.
2. El dia 16 d'octubre el Sr. Bisbe de Lleida, celebrà a l'IREL l'Eucaristia d'inici de curs dels Agents de Pastoral i féu la xerrada "Què n'espera el Bisbat dels agents de Pastoral?"
3. Participació en la Jornada d'acompanyament al dol i la malatia, el dia 12 de març, amb el valor d'un crèdit de lliure elecció pels alumnes de l'IREL.
4. Presentació a l'IREL del llibre *Francisco de Asís y Clara*, de Sor Maria de Triviño. La presentació va anar a càrrec de la mateixa autora, del Pare Francesc Gamisans i de Ramon Prat, director de l'IREL.
5. Permanència del programa de ràdio a la COPE d'"un filòsof i un teòleg" el primer divendres de cada més, per Ramon Prat i Josep Maria Forné.
6. Josep M. Forné i Carles Sió, com a membres representants de l'IREL a l'Assemblea Municipal de les Religions, continuen assistint a totes les reunions convocades per la Regidoria de Drets Civils de l'Ajuntament de Lleida.

IV. Total participants

La suma dels totals de participants en les activitats docents de l'IREL durant el curs 2009-2010, que acabem de desglossar en els apartats anteriors, ha estat a l'entorn d'un miler de persones.

V. Serveis

1. *Celebració de l'eucaristia els dimarts.*

2. Suport docent dedicat a l'acompanyament personalitzat dels estudiants que ho demanen per a la metodologia de l'estudi i de l'elaboració dels treballs de recerca, tesines, etc.

3. Pàgina web i audioteca. La pàgina web conté les gravacions de tots els cicles de conferències, seminaris i cursets organitzats conjuntament amb la Universitat de Lleida, l'Institut de Ciències de l'Educació-ICE i la Fundació Pública de la Diputació de Lleida "Institut d'Estudis Ilerdencs-IEI". També a través de la pàgina web els alumnes poden consultar les seves notes, així com es dona difusió als esdeveniments propis de l'IREL. Aquest curs hem vist incrementat l'ús del correu electrònic per tal de sol·licitar informació dels diferents cursos i activitat.

4. Servei intern als ex-alumnes (SEIREL), amb els objectius de vetllar per la seva formació continuada, oferir una borsa de serveis, propiciar trobades, informar dels esdeveniments significatius de l'Institut i promocionar els estudiants cap a estudis superiors.

5. Amics de l'IREL. Han continuat les tasques de difusió d'aquest col·lectiu així com l'atenció a les persones que són Amigues de l'IREL.

6. Publicacions:

09/07/2009	Catalunya Cristiana	Mn. Ramon Prat, nou vicari general.
12/07/2009	Full dominical	Nou vicari general, Mn. Ramon Prat.
16/08/2009	Full dominical	Als 50 anys del la convocatòria del Concili Vaticà II.
06/09/2009	Full dominical	L'IREL comença un nou curs.
10/09/2009	Diari Segre	El IREL iniciará un nuevo curso el 21 de septiembre.
20/06/2009	Full Dominical	Presentació del darrer volum d'Arrels Cristianes.
24/09/2009	Diari Segre	Arrels cristianes, el sueño editorial de Ciuraneta.

30/09/2009	La Mañana	En el 15è aniversari del Concili Provincial Tarraconense.
01/10/2009	Catalunya Cristiana	Joan Viñas: "El IREL acerca el mundo intelectual y civil al Evangelio".
04/10/2009	Full dominical	Catequesi en la Missió de l'Església.
08/10/2009	Diari Segre	Presentación del libro "El respirar dels dies" de J. M. Esquirol.
15/10/2009	Bon dia	Lliçó inaugural "El Diàleg interreligiós com a pràctica de l'amor" de Dr. Antoni Matabosch.
15/10/2009	Diari Segre	Nuevo curso del IREL.
22/10/2009	Catalunya Cristiana	Inicio de curso en la Escuela de Formación de Laicos. Mn. Ramon Prat impartió la lección inaugural en Solsona.
05/11/2009	Catalunya Cristiana	Presentación del libro "Eren temps de gerra", a càrrec de Joan Viñas i Ramon Prat.
08/11/2009	Full dominical.	Ajudant a viure. Església de Pedres vives i conferencia "vocació i amor", a càrrec de Mn. Lluís Sallan.
15/11/2009	Full dominical	Curs de formació per a catequistes. "El projecte diocesà".
23/11/2009	Diari Segre	Dia mundial de la filosofia - Josep M. Forné.
06/11/2009	Full dominical	Conferència "Patologies de l'amor i la sexualitat" a càrrec de Josep M. Farreny.
30/12/2009	Diari Segre	"Mantenir el Nadal" J.M. Forné.
03/01/2010	Full dominical	"La vida consagrada a Lleida" Ramon Prat.
14/01/2010	Full dominical	Setmana de Cinema Espiritual. Pel·lícula "El Gran Torino" a càrrec de Ramon Prat.

14/01/2010	Diari Segre	Conferència "L'expressió de l'amor en Màrius Torres" a càrrec de Salvador Escudé.
27/01/2010	Diari Segre	"Elogi de la paciència". Ramon Prat.
15/02/2010	La Mañana	Entrevista a Josep M. Farreny "El desig sexual aïllat de l'amor no condueix a cap unió sòlida".
18/02/2010	Catalunya Cristiana	La pastoral que nace del amor. II jornada de formació de pastoral juvenil de las Diócesis de Lleida, Solsona y Urgell. Ramon Prat impartió la ponencia de la jornada.
11/02/2010	Diari Segre	Marta Trepát interviene en el ciclo sobre "El amor" hará una conferencia sobre "La necessitat d'estimar".
21/02/2010	Full dominical	Jornada sobre l'acompanyament al dol i a la malaltia.
25/02/2010	Bon dia	Conferència "Joventut, vida i valors" a càrrec de Carles Sió.
28/02/2010	Full dominical	Conferència a càrrec de Marta Trepát "La necessitat d'estimar".
07/03/2010	Full dominical	Tercera Jornada d'acompanyament al dol i malaltia, i conferència a càrrec de Pere Lluís Font "Amor i coneixement".
11/03/2010	Diari Segre	El filósofo Pere Lluís Font hablarà de "Amor i coneixement" en el IEI.
04/04/2010	Full dominical	Lleida i els concilis Provincials Tarraconenses, a la sala d'actes de la UdL.
09/04/2010	Bon dia	Seminari Edith Stein, pel professor Antoni Borrell.
15/04/2010	Diari Segre	Conferència organitzada per l'IREL "Un amor tan sols immanent?" a càrrec de Manuel Claret.

10/04/2010	Diari Segre	“Raó científica-tècnica i raó metafísica-teològica” Josep Martí i Cristòfol.
18/04/2010	Full dominical	Lleida i els Concilis Provincials Tarraconenses. Taula rodona al Rectorat UdL.
26/04/2010	Diari Segre	Concilios en La Edad Media. Autoridades eclesiásticas y académicas presentan “Els Concilis provincials Tarraconenses a l’Edat Mitjana (546-1460)” del que és autora Roser Sabanés.
16/04/2010	Full dominical	L’Església a Lleida ve de lluny.
23/05/2010	La Mañana	Entrevista a Marta Trepal.

7. Beques i ajuts.

Una comissió feta per diferents membres de l’IREL analitza les situacions justificades i atorguen les beques segons les disponibilitats i les necessitats. En principi, tots els alumnes de la UdL tenen un 50% de beca en els seus crèdits de lliure elecció.

8. Reprografia.

Disposen, també, d’un servei intern de fotocopiadora per a les necessitats acadèmiques dels alumnes. Funciona de les 18 a les 21 hores.

VI. Valoració final

El curs 2009-2010 de l’IREL és el 19è any de funcionament, des què es va crear l’Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida, l’any 1991. A l’hora de fer una valoració conclusiva del curs present, en primer lloc, cal subratllar el bon funcionament ordinari de l’Institut Superior. Entre els elements que podem destacar del curs 2009-2010, podem subratllar alguns aspectes més remarcables:

En primer lloc, podem confirmar la consolidació de la Institució Universitària, que es manifesta en aquests fets:

- La consolidació dels Estudis Universitaris Superiors, és a dir, la Diplomatura i la Llicència en Ciències Religioses, el nombre d’alumnes que estudien al Centre, la docència, la investigació i la gestió per part dels professors, la qualitat de les tesines que es van defensant periòdicament, etc.

- El dinamisme del Departament de Pastoral Aplicada - DPA, per la seva identitat i complementarietat amb els Estudis Superiors.
- La gestió coherent i eficient de l'Institut, per part del Consell Tècnic, de l'Equip Directiu, el Claustre de Professors, la Delegació dels estudiants i el Consell Assessor de l'Institut.
- La cooperació institucional ordinària amb la Universitat de Lleida i l'*Institut de Ciències de l'Educació-ICE* que depèn de la UdL, amb la Fundació Pública de la Diputació de Lleida *Institut d'Estudis Ilerdencs-IEI*, amb l'Ajuntament de Lleida, amb la Fundació *Joan Maragall* i altres.
- L'acceptació escrita per part de la *Conferencia Episcopal Española* del projecte de realització de la DECA per a mestres i la seva realització dels 24 crèdits ECTS dels que consta a través del SAFOR, la Facultat de Ciències de l'Educació, i l'Institut Superior de Ciències Religioses.

En segon lloc, cal remarcar algunes novetats que s'han realitzat durant aquest curs, entre les quals podem destacar les següents:

- El bon funcionament acadèmic de l'Extensió Universitària de la Facultat de Teologia de Catalunya a la seu de l'IREL de Lleida, que, en concret, actualment permet la preparació de 12 alumnes per assolir la titulació de la Llicència Especialitzada de Teologia.
- La presència pública de l'IREL en el món cultural de les Terres de Ponent, com els cicles de conferències, seminaris, l'Aula de la Gent Gran de la UdL, les Jornades de Filosofia, participació a la radio i premsa locals, etc..
- La celebració d'una Taula Rodona a la Sala d'Actes de la Universitat de Lleida sobre el tema "*Lleida i els Concilis Tarraconenses. Passat, present i futur*", amb la participació del notari López Burniol, el Dr. Sans Travé, la Dra. Roser Sabanés, el Dr. Joan Viñas, rector de la Universitat de Lleida i el bisbe de Lleida Mons. Joan Piris, el dia 26 d'abril a les 19'30, amb l'assistència d'un públic nombrós. La celebració va presentar la tesi doctoral de la Dra Sabanés, va commemorar el 15è aniversari de la celebració del darrer Concili Provincial Tarraconense (1995) i el pla de renovació pastoral de la diòcesi de Lleida a partir de la carta pastoral del bisbe Joan Piris "*Entre tots i per al bé de tothom*".
- A banda de la qualitat de les tesines teològiques de llicència dels alumnes de l'Institut, podem destacar la defensa d'una tesi doctoral a la Facultat de Medicina de la Universitat de Lleida, per part d'un alumne de l'IREL, a partir de la seva llicència en Ciències Religioses,

sobre “*Les necessitats espirituals dels malalts de càncer en situació terminal*”. És una mostra del crèdit intel·lectual de l’Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida, per part de la Universitat civil.

Finalment, i en tercer lloc, val a dir també, que s’està realitzant correctament el treball de donar una resposta adequada als nous reptes que té plantejats l’Institut, entre els quals hem d’assenyalar els següents:

- L’adaptació del pla d’estudi i funcionament de l’Institut a l’Espai Universitari Europeu, anomenat també *pla de Bolonya*, que s’ha iniciat durant el curs present i que el curs vinent es començarà a aplicar.
- L’adaptació de l’Institut a la nova normativa, estatuts i exigències de la recent Instrucció de la Congregació per l’Ensenyament Catòlic de la Santa Seu, adreçada als Instituts Superiors de Ciències Religioses. És un repte que ens ha plantejat diverses dificultats de realització, però que s’han anat superant mitjançant el compromís de tots i, especialment, gràcies a la tasca realitzada pel cap d’estudis, el coordinador general i la secretaria tècnica de l’Institut. Dins aquest marc de l’adaptació a Bolonya, el Sr. Bisbe de Lleida va signar el document d’erecció de l’ISCR de Lleida-IREL el dia 13 de març de 2010. També el Sr. Bisbe i el Degà-President del Facultat de Teologia de Catalunya signaren, el 15 de març de 2010, un conveni que estableix, a partir del nou curs, la relació entre la FTC i l’ISR de Lleida-IREL. D’acord amb la Instrucció esmentada més amunt s’adeqüen també els Estatuts de l’ISCR-IREL a la nova normativa.
- La necessitat de potenciar l’infraestructura econòmica i el suport material per poder dur a terme les activitats ordinàries de l’Institut. Això suposa mantenir el suport de la Diòcesi de Lleida a l’extensió i creixement de les activitats de l’Institut, per tal de consolidar el pressupost ordinari. En aquesta perspectiva, hi ha el projecte de millorar l’infraestructura de l’edifici, segons el pacte signat correspon al Seminari Diocesà, mitjançant l’ampliació de la Biblioteca.
- La col·laboració del grup *Amics de l’IREL*, també, és una iniciativa valuosa davant totes aquestes necessitats.
- La plena inserció i compromís de l’IREL dins del conjunt del pla de pastoral de la Diòcesi, dissenyat pel bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris en la seva carta pastoral “*Entre tots i per al bé de tothom*”. Les conclusions de l’Assemblea diocesana celebrada el dia 29 del passat mes de maig, representen un nou compromís, en vista a l’acompanyament teològic de la implementació de les resolucions i les prioritats diocesanes.

En definitiva, podem dir que l'IREL, en continuïtat amb els objectius dels cursos passats, viu un temps d'esperança i de fidelitat en el seu servei a l'Església i la societat de les Terres de Ponent..

Lleida, 30 de juny de 2010

Signat Ramon Prat i Pons
Director de l'IREL

VII. Annex. Distribució de l'alumnat de l'IREL (Curs 2009/2010)

Tipus d'alumne	Total per tipus	DONES	HOMES
ORDINARI Alumnes que cursen amb els requisits acadèmics. (Crèdits lliure elecció)	179 (81)	104 (50)	75 (31)
EXTRAORDINARI (que no tenen els requisits acadèmics d'accés però s'examinen)	26	19	7
EXTRASENSE (que venen d'oients a les classes)	12	8	4
ALUMNES DPA (de curs A i B)	15	5	10
TOTALS	232	136	96
		58'6%	41'4%

Davant la crisi: esperança, gratuïtat i confiança

En el VI Informe sobre Exclusió i desenvolupament social a Espanya, Fundació FOESSA, es deia que “no podem subestimar la crisi ni reduir-la a una qüestió financera. Per darrere surt el fracàs d’aquesta societat del benestar i d’un model de desenvolupament que no ha aconseguit reduir les desigualtats, ni disminuir la pobresa en els últims quinze anys, malgrat d’haver estat anys de desenvolupament econòmic. Per això, és necessari pensar que, és urgent la necessitat d’un canvi profund, personal i comunitari, fer una revisió de valors, motivacions i estils en tots els àmbits de la vida”.

Càritas fa una proposta de vida diferent al tipus de societat mercantil i consumista que predomina. Davant la cultura del “un sol ús” del “tant tens, tant vals”, ens convida a viure des del tarannà que fonamenta la nostra acció: la gratuïtat i la confiança.

“Si no et convenç, aquesta societat mercantil, ofereix sense demanar res a canvi”. La imatge d’una societat que no convenç ens omple d’insatisfacció i ens mou a buscar una altra cosa. És el moment de posar-se en marxa, de no conformar-se amb el que hi ha. La relació d’ajuda viscuda de la gratuïtat té capacitat de qüestionar i sorprendre en el món actual.

No ens agrada el que veiem en la nostra societat, ens dol veure cada dia el patiment que provoca la pobresa, l’exclusió, la marginació, la injustícia. Amb el nostre compromís de vida a favor dels últims, creiem que és possible un altre estil de viure, un món per a tothom i de tothom, on no hi hagi últims ni exclosos, perquè estem convençuts que “molta gent petita, fent moltes coses petites, en molts llocs petits, podem canviar el món”

Ramon Baró,
director Càritas Diocesana Lleida

Comunicat de la reunió núm. 194

Els dies 28 i 29 d'abril de 2010 ha tingut lloc la reunió n. 194 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al Santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona.

En començar, i després de la pregària inicial, Mons. Pujol, en nom dels bisbes, ha felicitat Mons. Joan-Enric Vives per la concessió que el Sant Pare Benet XVI li ha fet del títol i dignitat d'Arquebisbe "a títol personal" (*"ad personam"*), i Mons. Vives ha agraït la felicitació i ha manifestat que aquest títol el farà viure encara més la comunió amb els germans bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.

1. Els bisbes de les diòcesis catalanes han expressat un cop més la seva satisfacció i el seu agraïment al Sant Pare Benet XVI per haver acceptat benèvolament la invitació del Sr. Cardenal de Barcelona per presidir la consagració del Temple de la Sagrada Família el proper 7 de novembre. Els bisbes inviten totes les parròquies, comunitats, moviments, escoles i altres institucions d'Església de les diòcesis, que participin en aquest important esdeveniment, acollint el Sant Pare en les celebracions del proper mes de novembre.

Ahora, els bisbes demanen a tots els diocesans que es vulguin preparar amb la pregària, el compliment de les seves responsabilitats en l'Església i en la societat, i amb la solidaritat envers els pobres i necessitats, per tal que la visita del Sant Pare doni abundants fruits pastorals.

Els bisbes expressen al Sant Pare Benet XVI els sentiments de comunió, afecte i adhesió incondicional de les diòcesis de Catalunya especialment en aquests moments, assegurant-li la constant pregària perquè el Senyor l'assisteixi i li doni consol i fortalesa en el seu ministeri de successor de l'apòstol Sant Pere, al servei de l'Església i del món.

2. En relació amb la recent visita de l'Emm. Sr. Cardenal Tarcisio Bertone, Secretari d'Estat de Sa Santedat, realitzada del 24 al 27 d'aquest mes d'abril a Barcelona, Igualada i Montserrat, els bisbes expressen la seva satisfacció pel resultat d'aquesta visita i d'una manera molt especial per la beatificació del P. Josep Tous i Soler, primer caputxí català beatificat i fundador de les Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor, que realitzen

un molt bon servei amb els col·legis que tenen a Catalunya. També es congratulen per la inauguració del nou orgue de Montserrat i la celebració de la Vetlla de Santa Maria, presidida pel cardenal Bertone i amb la nombrosa presència de joves de les diòcesis catalanes.

3. Precisament, el pròxim 22 de maig, vigília de la festa de la Pentecosta, tindrà lloc l'Aplec de l'Esperit, la trobada interdiocesana de joves de les deu diòcesis catalanes i de les illes Balears i Andorra, amb el lema *Amb vosaltres cada dia*. Mons. Saiz, bisbe de Terrassa, on tindrà lloc l'Aplec, i Mons. Pardo, bisbe de Girona i president del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya i les Balears (SIJ), han informat els bisbes dels diferents aspectes organitzatius i de contingut de l'Aplec, que s'espera reuneixi uns cinc mil joves.

També en l'àmbit de la pastoral de joventut, Mons. Pardo ha informat del llarg procés de preparació de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), que tindrà lloc a Madrid el mes d'agost de 2011, i que serà presidida pel Sant Pare Benet XVI. Els joves pelegrins provinents de tot el món s'ajornaran prèviament en distintes diòcesis, entre elles les catalanes, les quals han de preparar l'acollida i l'organització d'activitats pròpies. Una d'aquestes activitats serà la invitació a participar en un acte conjunt que tindrà lloc, probablement, al temple de la Sagrada Família, de Barcelona. La Creu de les JMJ símbol d'aquesta Jornada Mundial es farà present en les diòcesis catalanes els pròxims mesos de maig a juliol.

4. Mons. Pujol ha informat de la labor del Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC) per a promoure i ajudar l'ensenyament religiós en l'escola primària i secundària i l'adequada preparació del professorat. En aquest sentit, ha destacat l'èxit de la IV Trobada de professors de religió, que va tenir lloc el proppassat 24 d'abril, a Sant Julià de Lòria, al Principat d'Andorra, amb l'assistència de més de 450 professors.

5. Mons. Casanova, bisbe de Vic i president del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut (SIPS), ha informat els bisbes de la labor que desenvolupa aquest Secretariat en ordre a l'atenció de les persones malaltes, tant en l'àmbit hospitalari com en el domiciliari, per part dels preveres i dels laics que hi estan dedicats. Els bisbes tenen un llarg intercanvi de parers sobre les qüestions plantejades per Mons. Casanova, en continuïtat amb el diàleg que van mantenir sobre el mateix tema en la passada reunió del mes de febrer amb els representants de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), i acorden mantenir una pròxima reunió amb els responsables diocesans.

També en aquest àmbit de la pastoral de la salut, els bisbes han nomenat, per a un nou trienni, com a director del SIPS, Mn. Alfons Gea Romero, de la diòcesi de Terrassa.

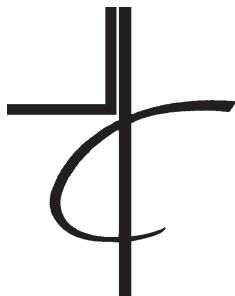
6. Mons. Piris, bisbe de Lleida i President de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social (MCS) de la Conferència Episcopal Espanyola, informa de diversos temes relacionats amb aquest àmbit i proposa la celebració d'un curs de formació en comunicació per a bisbes i vicaris episcopals. Els bisbes estudien la proposta i decideixen realitzar-la el pròxim curs.

Per part seva, Mons. Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona i president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), presenta als bisbes, per al seu estudi, un *“Informe sobre els mitjans propis escrits i audiovisuals”* de les diòcesis catalanes, elaborat per l'esmentat Secretariat, així com el cartell anunciador de la Jornada mundial de les comunicacions socials, que tindrà lloc el diumenge 16 de maig, amb el lema *Els nous mitjans al servei de la Paraula*.

També en aquest àmbit dels MCS, els bisbes han rebut una completa informació per part del Sr. Francesc Rosaura, director del programa “Signes dels temps”, patrocinat per la CET i emès els diumenges al matí per Televisió de Catalunya, i que acaba d'editar el programa n. 1.000, en el vint-i-quatrè aniversari de la seva existència. Els bisbes han analitzat amb el Sr. Rosaura els diferents aspectes del programa i l'han animat, a ell i al seu equip, a seguir progressant en la seva labor informativa.

7. En acabar la reunió, Mons. Saiz, bisbe de Terrassa, ha invitat els bisbes a assistir a la inauguració de la nova seu de la cúria diocesana, que tindrà lloc el pròxim 15 de desembre de 2010 a Terrassa.

Barcelona, 30 d'abril de 2010

44a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

16 de maig de 2010

Anunciadors de l'Evangeli en el món digital

1. Celebrant l'Any Sacerdotal, amb motiu del 150è. aniversari de la mort de Sant Joan Maria Vianney, el Papa Benet XVI ha volgut dedicar la 44a.

Jornada Mundial de les Comunicacions Socials del proper dia 16 de maig de 2010 a reflexionar sobre *“El sacerdot i la pastoral en el món digital. Els nous mitjans al servei de la Paraula”*. Amb aquest lema el Sant Pare vol destacar la gran missió que té el sacerdot en el nou món de les comunicacions socials que han sorgit de les modernes tecnologies, fins al punt de crear un nou àmbit per a les relacions humanes, amb una influència molt important en la vida de les persones i de la societat contemporània sencera.

Els nous mitjans, al servei de la Paraula

2. Es tracta d'un nou escenari on el sacerdot està cridat a exercir el seu ministeri, la principal tasca del qual és “anunciar Crist, la Paraula de Déu feta carn, i comunicar la multiforme gràcia divina que ens salva mitjançant els Sacraments”. En l'actualitat els sacerdots han de dur a terme aquesta tasca pastoral amb l'ajuda de les noves tecnologies digitals, especialment Internet, considerant aquests moderns recursos com a noves oportunitats per a la missió evangelitzadora que constitueix la pròpia raó de ser de l'Església¹. Així ho entén també el Papa Benet XVI quan afirma en el seu Missatge que el món digital constitueix una *gran oportunitat* ja que els “sacerdots han d'anunciar l'Evangeli valent-se no només dels mitjans tradicionals, sinó també dels que aporta la nova generació de mitjans audiovisuals (foto, vídeo, animacions, blocs, llocs web), ocasions inèdites de diàleg i instruments útils per a l'evangelització i la catequesi”.

3. En aquesta mateixa línia i desitjant que els mitjans de comunicació gaudeixin de la major consideració en la nostra tasca pastoral ordinària en les diòcesis, parròquies i altres comunitats, animem els sacerdots i els fidels, especialment els pares, educadors i catequistes, en particular els més joves

¹ PAU VI, Exhortació apostòlica Evangelii nuntiandi, nn. 40-48 (8.12.1975), AAS 58 (1976), n. 14: “Evangelitzar constitueix, en efecte, la joia i vocació pròpia de l'Església, la seva identitat més profunda. Ella existeix per a evangelitzar”.

i “nadius” de la Xarxa, a endinsar-se per aquests nous camins del “món digital”, posant amb creativitat i audàcia apostòlica, totes les noves tecnologies de la comunicació al servei de l’anunci de Jesucrist. “La Paraula podrà així –com assenyala el Papa– navegar *mar endins* envers els nombrosos encreuaments que crea l’atapeïda xarxa d’autopistes del ciberespai, i afirmar el dret de *ciutadania de Déu* en cada època, perquè Ell pugui avançar a través de les noves formes de comunicació pels carrers de les ciutats i aturar-se davant els llindars de les cases i dels cors i dir de nou: «Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell, i ell amb mi» (Ap 3, 20)”.

4. Per tal d’assolir aquest objectiu apostòlic d’un major espai per a Déu en la societat actual, treballem també per aconseguir, al seu torn, un major espai per als mitjans en la pròpia Església, a escala nacional, diocesana i parroquial. L’evangelització de la cultura actual, essencialment mediàtica, passa per aquesta exigència necessària a la qual no n’hi ha prou de respondre amb amables consideracions teòriques sobre els mitjans, sinó sobretot amb un major esforç pràctic en projectes i realitzacions, amb la imprescindible i generosa aportació econòmica dels fidels, que han de veure també en aquesta tasca pastoral el deure d’“ajudar l’Església en les seves necessitats”.

5. Aquesta obstinació exigeix entre nosaltres més atenció a la dimensió formativa en comunicació social dels qui han de ser o són ja predicadors de la Paraula de Déu, i el mateix caldria dir dels educadors i catequistes, el bagatge formatiu dels quals hauria d’incloure aquesta matèria específica amb entitat pròpia. Se’ns demana avui a tots una *nova oratòria* per a transmetre adequadament la Paraula de Déu als homes i dones de la nostra cultura mediàtica, a més de la imprescindible ajuda de l’Esperit Sant i una sòlida espiritualitat i formació teològica. Encoratgem a participar en els cursos i mitjans formatius en comunicació que l’Església ofereix a sacerdots, seminaristes i fidels.

Posar “ànima” en el món digital

6. Aquesta visió positiva del món de les comunicacions, hereva i deutora del Concili Vaticà II, no significa, segons el mateix esperit del Decret *Inter Mirifica*, renunciar a la necessària responsabilitat i al sentit crític que –com a usuaris destinataris i emissors– han de tenir els sacerdots i s’ha d’inculcar també a la resta de fidels mitjançant la deguda formació moral de la doctrina de l’Església.

Hem de ser conscients que les innovacions tecnològiques suposen també canvis de valors. Això ha passat sempre, i ara es nota en components essencials del que és humà. Així, una de les paradoxes de l’actual *societat de la informació* rau en el fet que és precisament la veritat mateixa la que

s'ha tornat per a molts impossible, amb el que això suposa de carències per a la transmissió de la fe cristiana. És més, constatem que un inadequat i abusiu ús dels moderns mitjans està produint, especialment en els més joves, la pèrdua d'interioritat que porta a ignorar la dimensió espiritual i transcendent de la persona, així com la propagació del contacte superficial que dificulta la trobada personal i relacional, sobretot en la família, amb una predominant tendència a l'anonimat, a l'espectacle i a l'excitació dels sentiments, així com a la substitució de la veritat per l'opinió, en un creixent relativisme.

7. Valorem els efectes benèfics i els recursos que les noves tecnologies de la comunicació suposen per a la pastoral de l'Església i el progrés humà, i animem al seu ús personal i pastoral en les comunitats cristianes, com ho fan els documents *Església i Internet*² i *Ètica a Internet*³, però alhora ens hem de posar en guàrdia davant els efectes negatius que es puguin produir des del punt de vista antropològic, ètic i educatiu, per part de les noves tecnologies de la comunicació si no s'usen adequadament per emissors i receptors.

8. Ja que ens trobem en l'Any Sacerdotal i que en aquesta Jornada de les Comunicacions Socials té un protagonisme especial el sacerdot, no podem deixar de fer una clara denúncia de la parcialitat amb què és tractada amb freqüència la figura i missió del sacerdot en molts mitjans de comunicació en què, faltant a la veritat i tan injustament, es generalitza sobre la immensa majoria del clergat la sospita de comportaments immorals i delictius d'una minoria infidel de sacerdots i religiosos. Tots lamentem amb molt de dolor el dany produït, alhora que ens solidaritzem amb les víctimes a les quals s'ha d'acompanyar amb més caritat i justícia. L'heroica i fidel trajectòria de santedat i entrega als altres de la immensa majoria dels més de quatre-cents mil sacerdots d'avui, així com dels que els han precedit, molts dels quals són a la glòria dels altars, no pot quedar enfosquida i relegada avui a les pàgines de successos per alguns mitjans, quan no és ridiculitzada en sèries de ficció. No volem un tracte privilegiat o de favor, sinó la veritat i la justícia: la de donar a cadascú el que és seu també en la informació.

9. Es tracta de salvaguardar en tot la dignitat i els drets de l'ésser humà i la recerca del bé comú. Per això, el Papa Benet XVI ens convida a dur

² Cf. CONSELL PONTIFICI PER A LES COMUNICACIONS SOCIALS, *Església i Internet*, Editrice Vaticana. Roma, 2002.

³ Cf. CONSELL PONTIFICI PER A LES COMUNICACIONS SOCIALS, *Ètica a Internet*, Editrice Vaticana. Roma, 2002.

a terme en el món digital de la comunicació una vertadera *diaconia de la cultura*: “Sense temors volem endinsar-nos en el mar digital, afrontant la navegació oberta amb la mateixa passió que des de fa dos mil anys governa la barca de l'Església. Més que pels recursos tècnics, encara necessaris, volem qualificar-nos per habitar aquest univers amb un cor creient, que contribueixi a donar una ànima a l'ininterromput flux comunicatiu de la xarxa. Aquesta és la nostra missió, la missió irrenunciable de l'Església: la tasca de cada creient que treballa en els mitjans de comunicació és aplanar el camí a noves trobades, assegurant sempre la qualitat del contacte humà i l'atenció a les persones i a les seves veritables necessitats espirituals; oferint als homes que viuen en aquest temps 'digital' els signes necessaris per a reconèixer el Senyor”⁴.

Demanem als comunicadors cristians que segueixin posant “ànima” en el món dels mitjans amb vocació i treball, realitzats amb professionalitat i esperit de servei a favor de les persones i de la societat sencera, al mateix temps que amb coherència envers la seva identitat cristiana. A ells adreçem de manera especial la nostra proximitat, agraïment i estima per la labor que desenvolupen juntament amb els seus companys de professió, per a qui també tenim en aquesta Jornada un record agraït.

Un periodista als altars: el nou beat Manuel Lozano “Lolo”

10. A tots us posem sota la protecció i exemple del periodista espanyol Manuel Lozano Garrido, primer “Premi ¡Bravo!” de Premsa el 1971, que serà beatificat, si Déu ho vol, la tarda del pròxim dia 12 de juny a Linares (Jaén), en una solemne celebració religiosa a la qual convidem especialment els periodistes espanyols.

“Lolo”, com era conegut Manuel Lozano, va destacar com a gran comunicador cristià, anunciant Jesucrist a través dels mitjans. La seva obligada prostració per malaltia en el llit del dolor no li va impedir realitzar aquest projecte, sinó que el va reforçar amb la credibilitat que per a l'anunci cristià aporta la seva vivència personal de la identificació amb Crist sofrent. A això va unir el nou beat una extraordinària capacitat de vida contemplativa que feia que en els seus escrits periodístics i llibres sempre reflectís no només la veritat dels fets, sinó també *la veritat de l'home*, a imatge de Jesucrist. Es va entossudir també en la fundació d'iniciatives apostòliques per a ajudar, amb l'oració i el sacrifici, l'evangelització dels mitjans de comunicació

⁴ BENET XVI, Discurs als participants en el congrés nacional *Testimonis digitals. Rostres i llenguatges en l'era crossmediàtica*, promogut per la Conferència Episcopal Italiana, Roma 24.04.2010, ed. setmanal de *L'Osservatore Romano* en espanyol, pàg. 5 (2 de maig de 2010).

i els seus professionals, a cada un dels quals aconsellava: “Treballa el pa de la neta informació, amb la sal de l'estil i el llevat de l'etern, i serveix-la trossejada per l'interès, però no usurpis a l'home el goig d'assaborir, jutjar i assimilar”⁵.

En definitiva, la seva trajectòria santa exemplifica l'assoliment dels reptes que ens marquem i pels quals preguem en aquesta Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, i en la qual invoquem de cor per a tots l'ajuda i la benedicció del Bon Déu.

† **Joan Piris Frígola**, *Bisbe de Lleida i President*

† **Juan del Río Martín**, *Arquebisbe Castrense d'Espanya*

† **Joan-Enric Vives Sicília**, *Arquebisbe d'Urgell*

† **Antonio Montero Moreno**, *Arquebisbe emèrit de Mérida-Badajoz*

† **Ginés García Beltrán**, *Bisbe de Guadix*

† **Raúl Berzosa Martínez**, *Bisbe auxiliar d'Oviedo*

† **Sebastià Taltavull Anglada**, *Bisbe auxiliar de Barcelona*

⁵ MANUEL LOZANO GARRIDO, Decàleg per al periodista catòlic, Revista Imatges de la fe, n.º. 428, Desembre 2008, pàg. 26-27, Ed. PPC. Madrid.

Comissió Permanent de la CEE

Declaración sobre la exposición de símbolos religiosos cristianos en Europa

Junto con otras conferencias episcopales y diversas instancias tanto estatales como sociales de todo el Continente, la Comisión Permanente de la Conferencia Episcopal Española, reunida cuando se espera una próxima resolución de la Corte europea sobre la exposición de símbolos religiosos en las escuelas estatales, desea subrayar la importancia de la cuestión para las convicciones religiosas de los pueblos y para las tradiciones culturales de Europa.

Gracias precisamente al cristianismo, Europa ha sabido afirmar la autonomía de los campos espiritual y temporal y abrirse al principio de la libertad religiosa, respetando tanto los derechos de los creyentes como de los no creyentes. Esto se ve más claro en nuestros días, cuando otras religiones se difunden entre nosotros al amparo de esa realidad.

La presencia de símbolos religiosos cristianos en los ámbitos públicos, en particular la presencia de la cruz, refleja el sentimiento religioso de los cristianos de todas las confesiones y no pretende excluir a nadie. Al contrario, es expresión de una tradición a la que todos reconocen un gran valor y un gran papel catalizador en el diálogo entre personas de buena voluntad y como sostén para los que sufren y los necesitados, sin distinción de fe, raza o nación.

En la cultura y en la tradición religiosa cristianas, la cruz representa la salvación y la libertad de la humanidad. De la cruz surgen el altruismo y la generosidad más acendrados, así como una sincera solidaridad ofrecida a todos, sin imponer nada a nadie.

En consecuencia, las sociedades de tradición cristiana no deberían oponerse a la exposición pública de sus símbolos religiosos, en particular, en los lugares en los que se educa a los niños. De lo contrario, estas sociedades difícilmente podrán llegar a transmitir a las generaciones futuras su propia identidad y sus valores. Se convertirían en sociedades contradictorias que rechazan la herencia espiritual y cultural en la que hunden sus raíces y se cierran el camino del futuro. Ponerse en contra de los símbolos de los valores que modelan la historia y la cultura de un pueblo es dejarle indefenso ante otras ofertas culturales, no siempre benéficas, y cegar las fuentes básicas de la ética y del derecho que se han mostrado fecundas en el reconocimiento, la promoción y la tutela de la dignidad de la persona.

El derecho a la libertad religiosa existe y se afirma cada vez más en los países de Europa. En algunos de ellos se permiten explícitamente otros símbolos religiosos, sea por ley o por su aceptación espontánea. Las iglesias y las comunidades cristianas favorecen el diálogo entre ellas y con otras religiones y actúan como parte integrante de sus respectivas realidades nacionales. En cuanto a los símbolos, existe en Europa una variedad de leyes y una diversa evolución social y jurídica positiva que debe ser respetada en el marco de una justa relación entre los Estados y las Instituciones europeas. Sólo en una Europa en la que sean respetadas a la vez la libertad religiosa de cada uno y las tradiciones de cada pueblo y nación, podrán desarrollarse relaciones adecuadas entre las religiones y los pueblos, en justicia y en libertad.

Vida Diocesana

Trobada diocesana de Joves

Vora un centenar de joves cristians de la diòcesi de Lleida, ens varem aplegar el passat dissabte 17 d'abril a l'Acadèmia Mariana. L'excusa era la Trobada Diocesana de Joves i el motiu celebrar amb tots els joves la presència de Jesús Ressuscitat “amb nosaltres cada dia”.

Sota el mateix lema de l'Aplec de l'Esperit d'aquest any “amb vosaltres cada dia” Jesús es va fer present en la quotidianitat d'uns tallers basats en la realitat que vivim dia rere dia.

El taller de cuina, per exemple, ens recorda la vivència amb els de casa, a vegades sopars on es presenta la primera oportunitat del dia per parlar i compartir amb els pares i germans. Altrament el taller de relaxació, com a eina per a aturar-nos davant dels moments de dubtes, de por a decidir ens pot ajudar en l'estrès del dia a dia. Els joves també van participar en d'altres tallers com el

de danses tradicionals, esports o jocs malabars. Els tallers es van concloure en un sopar que es va fer al claustre de l'Acadèmia Mariana on varem aprofitar per conèixer altres joves i per parlar amb els ja coneguts.

Després de sopar varem dirigir els nostres passos en un passeig nocturn i tranquil, cal dir que ple de màgia i germanor, cap a la bonica església de Sant Llorenç. Allà hi vàrem fer una pregària davant aquesta creu de Taizé de la delegació pastoral de joves que ja comença a ser un bonic símbol també de la unió entre els diferents joves del bisbat de Lleida. La pregària va acabar amb l'encesa d'un es candele com a símbol de la donació de l'esperit als joves per a difondre'l pels carrers, places, escoles, instituts, llocs de treball... de la nostra vida quotidiana.

Any rere any les Trobades Diocesanes de Joves ens expliquen perquè quan parlem d'una persona vital ho associem instintivament a

una persona jove. Una comunitat cristiana viva, passa per tenir un esperit jove, un esperit que uneix diferents parròquies, edats, nacionalitats, joves... uns joves que malgrat les seves diferències són capaços de buscar plegats un Jesús amic.

A vegades els esperits adults ens esforcem tant en fer llunyà i poc assequible aquest Jesús fill del

Pare... Cal seguir-nos trobant i caminar plegats, grans i joves amb esperit jove. Trobades com la de dissabte ens hi poden ajudar si ho fem entre tots.

Felicitats joves cristians de Lleida!

Fernando S. de Ocaña,
Membre equip DPJ

450 professors i professores de Religió de les diòcesis de Catalunya es troben a St. Julià de Lòria (Andorra) per a celebrar la seva IV Jornada pedagògica sota el lema APRENDRESENYAR

Sota la presidència del Sr. Arquebisbe de Tarragona i del de la Seu d'Urgell i organitzat pel col·lectiu de Delegats Diocesans d'Ensenyament dels Bisbats de Catalunya (SIERC) el professorat de Religió de les Escoles Públiques i de les adherides al Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya es reuniren per a reflexionar en torn al tema "Religió i Escola en el context actual de la nostra societat".

En les instal·lacions del palau de Congressos de St. Julià de Lòria saludaren als assistents el Sr. Secretari d'Estat d'Educació de la nació andorrana, el Rector de la Universitat i el Sr. Arquebisbe de la Seu d'Urgell i Copríncep d'Andorra. Aquest animà els professorat a romandre en la vocació educativa i de

servei que desenvolupen dia a dia en les aules, acció aquesta que és "fàcil, quan tot va de cara, i prova que demana permanència en el compromís educatiu i testimonial".

Seguidament al Sr. Arquebisbe de Tarragona presentà la jornada, moment el que destacà que la classe de Religió a l'Escola "possibilita la comprensió del món", "facilita la identitat personal", "respon a les preguntes que orienten la vida de la persona", "esdevé un saber raonable" i "desenvolupa actituds de responsabilitat i convivència".

Monsenyor Sebastià Taltavull, Bisbe auxiliar de Barcelona, pronuncià la conferència marc. En ella destacà que la relació Religió-Escola és positiva tant perquè l'Escola persegueix una educació integral del

seu alumnat com perquè l'Àrea de Religió és una contribució a l'educació en valors i és en un autèntic laboratori de cultura i d'humanitat.

Des d'aquestes premisses encoratjà el professorat participant a mostrar i promoure "amb nou ardor" nous llenguatges i mètodes per tal que l'alumnat tingui l'oportunitat de descobrir els valors que despleguen la vocació humana i d'adherir-s'hi d'acord amb el model evangèlic.

La jornada continuà amb un seguit de "Tallers" dedicats a la presentació i aprenentatge de tècniques i recursos metodològics. La celebració de l'Eucaristia, presidida pel Sr. Arquebisbe de Tarragona i pels Delegats Diocesans d'Ensenyament, clogué la jornada de convivència i d'una destacable qualitat pedagògica per al professorat de Religió de les Escoles de Catalunya.

Lluís Sallan, *Delegat Diocesà d'Ensenyament de Lleida*

L'Església a Lleida ve de lluny

En un acte a la Universitat que volia unir l'ahir a l'avui i al demà de la vivència cristiana a Lleida, es va presentar, en primer lloc el llibre "Els Concilis ilerdensens de la província eclesiàstica tarraconense a l'edat mitjana" (546-1460), tesi doctoral de la lleidatana Roser Sabanés.

La ciutat de Lleida tingué durant l'Edat Mitjana una notable activitat conciliar per raó de la seva situació geopolítica al ser el centre geogràfic de la província Eclesiàstica Tarraconense. Entre els segles VI i XV es convocaren a Lleida dotze concilis provincials. Tots ells foren presidits per legats de la Santa Seu o per l'arquebisbe de Tarragona, amb l'assistència dels bisbes pertanyents a la província Eclesiàstica Tarraconense, corresponents a les seus de

Lleida, Urgell, Barcelona, Empúries, Osona, Calahorra, Osca, Elna, Vic, València i La Calçada. El lloc de celebració fou majoritàriament l'església catedral o Seu.

La contribució de les normes conciliars a la bona marxa de la societat ilerdense al llarg de tota l'Edat Mitjana fou de caràcter religiós, cultural i social. Totes les disposicions van ser la base sobre la que s'organitzà la vida religiosa i social. Aquestes normes eclesiàstiques imposades als fidels cristians, juntament amb els usos i costums, cristal·litzaren a la ciutat de Lleida en les *Consuetudines Ilerdensens*, cos del dret local existent durant tota l'Edat Mitjana. Tot això generà un nou ordre polític i jurídic.

En el segle XIII la ciutat experimentà una evolució cap a una

organització municipal efectiva que responia a la marxa de la societat europea. Al mateix temps, l'Església es va rehabilitar amb les reformes del Laterà, generadores de costums d'ordre moral i disciplinar, base important de la disciplina eclesiàstica moderna plasmada en gran part en el dret canònic vigent.

En un segon moment, el Dr. Joan Viñas, Rector de la Universitat de Lleida, que va participar com a representant de la pastoral de la salut al Concili del 1995, recordà la riquesa de la preparació d'aquest Concili Tarraconense a la qual van participar centenars de cristians que van estudiar els diferents temes en grups. Les assemblees conciliars tenien la tasca de trobar i proposar el llenguatge adient per anunciar avui l'Evangeli i, així, esdevenir una font d'energia d'Amor. Aquest concili, recordà, va significar un pas fort a l'Església catalana de finals de segle.

El bisbe diocesà, Joan Piris, en un tercer moment, oferí una mirada de futur. Constatà que a Lleida hi ha un cos eclesial que es mou. L'avui de Déu abraça el passat i el futur i, per això, pot despertar en nosaltres una fe madura, adulta, sense nostàlgies del passat. El bisbe Joan va posar en relleu la importància de descobrir la realització de les petites coses, però que girin al voltant de Crist. En aquest sentit va proposar sis àmbits.

1. Assumir el món dels altres des de la nostra pobresa, assumint la humanitat com Jesús revelant Déu. Des del voluntariat fins a

l'esforç de trobar noves formes de presències.

2. Assumir seriosament la seva pròpia vocació per a realitzar-se i unir la fe amb la vida.
3. Donar importància a la comunió eclesial. La formació permanent és necessària a fi de personalitzar la pròpia iniciació i un tornar sempre a les fonts.
4. Sentir-se corresponsables i complementaris. Tots fem Església, però a cadascú allò que li correspon.
5. Desenvolupar la comunió de vida amb Jesús, que demana renovar amb profunditat el seguiment del Crist Jesús: sentir-se seduïts per Ell i encarnar-lo en la vida quotidiana.
6. Per una Església samaritana que acull i és compassiva.

L'acte a la Universitat lleidatana va marcar, doncs, tres dimensions del temps històric en el món cristià de Lleida: els 7 concilis que van tenir lloc a Lleida del 546 al 1460, el concili Tarraconense de ja fa 15 anys i les obertures de futur marcades pel bisbe diocesà. Aquestes es concretaran en prioritats en l'Assemblea diocesana que tindrà lloc el proper dissabte 29 de maig. Una experiència humana i eclesial que expressa en cada època el com es fa vida la fe en Jesús, revelador de Déu. A nosaltres, avui, com a altres al llarg de la història de Lleida, ens toca donar rostre i expressió al Ressuscitat per "al bé de tothom".

JAB

Lleida peregrina a Santiago i Fàtima

Foren els dies 24 d'abril a 1 de maig. Pelegrinatge amb un doble objectiu. La visita a Santiago, en l'any jubilar. I la trobada amb la Mare de Déu de Fàtima. Els dos objectius els vam viure amb intensitat.

Per altra banda, ambdós motius estan molt relacionats. La tradició uneix perfectament l'apòstol sant Jaume amb la Mare de Déu que se li apareix a la vora de l'Ebre per confortar-lo i encoratjar-lo a l'evangelització de l'antiga Hispània.

Prop de 60 pelegrins hi vàrem participar. Un bon contingent d'Alcarràs, de Lleida ciutat, i els altres de pobles veïns: Llardecans, Juneda, Alguaire, València d'Àneu, Sudanell...

Un objectiu religiós no ens privà de gaudir també de la contemplació de la natura i de les obres d'art i de l'enginy de l'home. Més aviat ens ajudà a gaudir-ho tot millor i més intensament. Així ho expressàvem cantant i pregant en l'ofici de Laudes amb què començàvem el dia cada matí a l'autocar.

El bon temps, com un do de Déu, ens acompanyà en tot moment. Prop de tres mil quilòmetres en vuit dies, recorrent més de la meitat de les autonomies de l'Estat.

Lleó, amb la seva catedral, única, fou la primera etapa. Allí celebràrem l'Eucaristia, en una de les seves capelles.

A **Lugo**, ens impressionà la seva muralla que envolta comple-

tament la ciutat antiga i de la qual visitàrem el centre d'interpretació.

A la tarda del segon dia arribàrem a **Santiago**. Una vintena dels pelegrins volgueren arribar-hi a peu, ni que fos només els últims tres kilòmetres. Fou una experiència bonica.

El matí de l'endemà fou totalment dedicat als actes de l'any jubilar compostelà: el pas per la Porta Santa, l'abraçada a l'apòstol, la contemplació (una mica desdibuixada per les obres que s'hi realitzen) del magnífic "Pórtico de la Gloria". L'Eucaristia d'aquell dia, concelebrada per uns vint mossens, la presidí l'Arquebisbe de Santiago, Julián Barrio. En el moment oportú, un dels nostres pelegrins va fer la Invocació a Santiago, fent referència a la llegenda de l'espina que es va clavar al pas per Lleida i els fanalets dels àngels o els nens de Lleida. L'Arquebisbe va saludar el nostre pelegrí i s'interessà molt per la llegenda, fent-se'n ressò en el moment de la seva homilia.

A la tarda visitàrem la **Coruña** i férem un passeig fins a la Torre d'Hércules.

Les **Ries Baixes**, la Illa de La Toja, O Grove, el passeig en barca per la Ria, amb l'explicació pràctica sobre el terreny de la pesca i producció dels musclos, ostres marines i altres. Fou un moment deliciós; fins i tot, a la barca ens obsequiaren amb una degustació de musclos i el vi corresponent. La tarda l'acabàrem a

Vigo, concelebrant a la concatedral, que feia tres dies acabava de rebre el seu nou Bisbe.

Ja a Portugal, visitàrem **Coimbra**, la zona de la cèlebre i antiga Universitat. A Coimbra també va viure molts anys Lucia, una de les vidents de Fàtima. A les 7 de la tarda érem ja a **Fàtima** celebrant l'Eucaristia a la capella de les Aparicions. Fàtima ens impressionà per la seva senzillesa, per la profunda religiositat que s'hi respira, per l'acolliment que trobes en tothom. Compartiem celebracions i hostatge amb molta joventut de Santander, Sevilla, Madrid. El rosari i processó de torxes de les dues nits que hi varem passar, el missatge de conversió i pregària de la Mare de Déu, a Fàtima, el Viacrucis fins a Aljustrel, ens faran inoblidables aquests dies. A la tarda anterior havíem visitat Batalha, art i història. Un pelegrí escriu: *"Especial record per la visita a Aljustrel, el poblet dels pastorets, tan senzill, humil i auster, que ens fa entendre que, si volem cridar l'atenció de Jesús i de Maria, ens hem de fer petits i senzills com els pastors"*.

Fou especialment bonic el moment de la celebració eucarística del matí; acabaven d'arribar a Fàtima el grup d'immigrants, uns 40, de la parròquia del Carme. Amb ells compartirem també el Viacrucis de la tarda amb el comiat final després de la quinzena estació i la foto dels dos grups. Copiem aquí un paràgraf d'un altre pelegrí 'cronista': *"De lo que podré recordar, durante mucho tiempo, de esta peregrinación,*

es, entre otras cosas, el recorrido que efectuamos en el Viacrucis de Fátima, donde se palpaba el recogimiento y el ambiente calmado que se respiraba. L'hora dels adéus. El encuentro con los amigos inmigrantes, valorando el esfuerzo que habían realizado en su viaje de peregrinación... Y cómo no, el impacto que me causó el Rosario a los pies de la Virgen de Fátima y la procesión con los fanalets encendidos, compartiéndola con los peregrinos de todo el mundo". També un altre escriu emocionat per *"l'apoteòsic final del Viacrucis a la plaça de la Resurrecció, amb aquella grossa rotllana de germans cantant la pau i l'amor"*

Un matí a **Lisboa**, visita panoràmica de la ciutat i la zona del port d'on partien els descobridors de mig món, la torre de Belén i el monument a Enrique el Navegante, foren també moments molt deliciosos. Com també la visita al monestir dels Jerònims, una meravella de l'art. Havíem celebrat, en arribar, a l'església edificada sobre la casa natal de Sant Antoni de Pàdua.

Ja a Espanya, una nit a **Mèrida**, i un dia de viatge intens. La celebració eucarística al Pilar de **Saragossa** fou la millor cloenda d'un pelegrinatge que tots recordarem. Com sobretot recordarem, i ens farà molt de bé, l'experiència de l'amistat i convivència que en tot moment fou el clima entre els pelegrins.

Acabem donant altra vegada la paraula a la 'cronista' d'abans:

“No puedo dejar pasar por alto la satisfacción de haber compartido la peregrinación con un grupo de ami-

gos, todos llenos de comprensión, que tanto ha contribuido al éxito de este viaje”.

Celebració de les noces d'or presbiterals

El dissabte dia 8 de maig, els preveres del bisbat de Lleida, amb el bisbe Joan, s'aplegaren a l'oratori de La Mariana. Celebraven les noces d'or de cinc companys, els mossens Amadeu Carrera, Antonio Castel, Josep Cucurull, Ramon Galceran i Jordi Piñol, així com les noces de plata de Joan Valls, salesià. En l'Eucaristia es va expressar l'agraïment al Senyor per tots aquests anys de servei a l'Església i de realització personal de cadascun dels mossens. Enhorabona a tots ells!

Mossèn Amadeu Carrera Loán

Va nèixer a Mañanet el 30 de novembre de 1935. Va ser ordenat sacerdot l'11 de juny de 1960. Exercí de vicari a la parròquia Sant Llorenç, de Lleida, i més tard com a ecònom de Sopeira i poblets propers.

El 24 d'agost de 1964 anar cap a Cali (Colòmbia) on, amb l'equip de preveres lleidatans exercí el seu ministeri durant 30 anys.

Des del febrer de 1995 és rector de les parròquies de Corbins i Torrelameu.

Mossèn Josep Cucurull Ripoll

Va nèixer a Bellcaire d'Urgell l'any 1935. Va fer tots els estudis al

seminari de Lleida, on va ser ordenat l'11 de juny del 1960.

Va començar l'itinerari pastoral com a vicari a Fraga. Després va ser rector de Senet; igualment d'Alfès, Sunyer i Alcanó; després de Casteldans i Albagés; Granadella, Bovera i Bellaguarda.

Actualment és rector d'Almacelles i Sucs.

Mossèn Ramon Galceran Salut

Nasqué a Montclar l'any 1934. Cursà els estudis al seminari diocesà de Lleida, on fou ordenat prevere el 17 de desembre del 1960.

Fou vicari de la parròquia St. Martí de Lleida. Durant 40 anys treballà en la pastoral de la salut a l'hospital Santa Maria de Lleida. Sense deixar aquesta tasca, fou durant un temps rector de Torrefarrera. Fou impulsor dels pelegrinatges del malalt a Lourdes. Va exercir igualment en la pastoral de la família, dins del moviment Encontre Matrimonial. Fou també actiu en el món esportiu, sobretot en el ciclisme.

Mossèn Jordi Piñol González

Va nèixer al març de 1937 a Llardecans. Va entrar al seminari menor de Lleida l'any 1948, continuant després els estudis de filosofia i teologia al seminari major.

Va ser ordenat prevere el 17 de desembre de 1960.

Va iniciar el ministeri presbiteral com a vicari a les parròquies del Carme de Lleida i a Alcarràs. Després va ser nomenat rector a Sarroca i Torrebesses, Després d'un temps a la parròquia de S. Salvador de Lleida on s'ocupava de Llivia, va ser nomenat, fins al dia d'avui, rector de Juncosa de les Garrigues i els Torms.

P. Joan Valls Ferrer, sdb

Naixement: Barcelona (Barri de Les Corts) 11 de març de 1957. Professió Perpetua: 29 de juny de 1981 a Lleida. Estudis Teologia: Seminari Salesià Martí Codolar (Barcelona). Ordenació de prevere:

1 de juny de 1985 a Barcelona. Llicenciat en Dret.

Llocs on ha estat destinat i tasques principals: Lleida: 1977-1982. Servei joves barri, catequesi joves i professor FP. Sant Vicenç dels Horts: 1985-1989 Professor FP, serveis joves en risc, parròquia. La Mina: 1989-1995 Professor FP i universitat, serveis joves en risc, inserció. Girona: 1995-2006 Rector Parròquia Santa Eugènia de Ter; serveis joves en risc, professor universitat. Lleida: 2006-

Ara. Rector Bordeta i Magraners; Casa Don Bosco i CIJCA (serveis per a joves en situació de risc; JOC (iniciació)

El Bisbe amb la premsa lleidatana

El passat dijous 13 de maig el bisbe diocesà Joan es va trobar amb la premsa lleidatana en un esmorzar organitzat per la delegació de Mitjans de comunicació social (MCS) del bisbat. Un bon grup de periodistes assistents van posar les qüestions a Mons. Joan Piris. Allò que sembla preocupar els informadors gira al voltant del litigi de les obres d'art. Un cop més, el bisbe Joan va respondre i explicar la situació actual. Parlant del futur, i en la seva opinió personal, una possible solució seria arribar a declarar els béns en litigi "patrimoni cultural comú", cosa que permetria a ambdues parts llur fruïció.

El bisbe Joan va dir als periodistes que trobava a faltar informació sobre actes duts a terme en l'àmbit religiós, concretament es va referir al que va tenir lloc a la Universitat de Lleida el passat 26 d'abril. Allí es va presentar un llibre que estudia els concilis celebrats a Lleida entre els anys 546-1460. Es va mirar el present amb una exposició oral del concili tarraconense de 1995, i, de cara al futur, el propi bisbe Joan, presentà unes línies d'acció pastoral. Perquè en aquell acte es podia percebre l'encarnació de la fe cristiana d'un poble, el lleidatà, en la història humana, era una comunicació digne potser d'algun titular informatiu.

El bisbe Joan informà també de la propera Assemblea diocesana que tindrà lloc el dissabte 29 de maig, de les 9.30 a les 13.30 a la Mariana. Assemblea important, perquè és la conclusió de gairebé un any de reflexió de molts fidels en parròquies, delegacions i grups, i on es traçaran prioritats per al futur.

En un ambient distès, aquest esmorzar va ser un temps de bona relació entre la premsa lleidatana

i el bisbat, i que desitgem continuï serena, amistosa i de mútua col·laboració. A l'esmorzar van assistir també els delegats de MCS de les diòcesis catalanes, acompanyats pel bisbe Sebastià Taltavull, auxiliar de Barcelona, que van continuar llur trobada mensual a la Mariana. A la tarda, van visitar el museu de Lleida, diocesà i comarcal, on van ser rebuts i guiats de manera admirable.

J. A. Baró

Consell d'Acció Catòlica

El passat dissabte 22 de maig es va reunir el Consell Diocesà de l'Acció catòlica.

Aquesta convocatòria era ampliada. Es a dir, a part dels responsables i dels consiliaris dels moviments hi estaven convocades altres persones representatives dels mateixos, com ara, membres dels equips diocesans. Hi van estar representats els moviments: Vida Creixent, Moviment de Pobles i Comarques, Moviment d'Adults, Dones d'Acció Catòlica, Acció Catòlica Obrera i Moviment de Professionals Cristians.

El motiu principal de la convocatòria era preparar la participació a l'Assemblea diocesana del dissabte 29 de maig, on el Sr. Bisbe convoca a tots els grups, parròquies i creients de la diòcesi.

Després d'un debat molt ric on tothom hi va participar activament, es van concretar tres idees principals que es consideren prioritàries per a treballar-hi:

- **Formació permanent** de tots els membres dels grups de cristians.
- Avançar en la **missió i responsabilitat dels laics** dins de l'Església.
- **Comunió entre els grups eclesials**. Que tots els grups estiguin connectats a una realitat més àmplia, sigui amb altres grups d'un moviment, amb altres parròquies de la diòcesi, etc.

Per a cloure la reunió, es va participar en l'Eucaristia que, amb motiu de la Pentecosta, celebren tots els grups d'Apostolat Seglar i d'Acció Catòlica

Jornada de Justícia i Pau a Lleida

Durant els dies 22 i 23 de maig de 2010 s'ha celebrat la trobada anual de les comissions de Justícia i Pau de Catalunya i les Balears a la Diòcesi de Lleida, a la Casa d'Espiritualitat de l'Acadèmia Mariana.

Aquest any hem volgut profunditzar a partir de la crisi que estem vivim de com poder treballar **per un ordre econòmic i social més just. El decreixement i altres alternatives de fons.**

En la nostra reflexió ha ressortit la convicció que el capitalisme no pot solucionar els problemes que ell mateix ha generat, per tant, hem d'avançar en noves alternatives a nivell global, que aquest canvi no sorgeix ràpidament sinó que ha de ser tot un procés de transformació on la paciència i la pedagogia té un paper molt important a fer, així podrà sorgir una metamorfosi que portarà un nou ordre econòmic i social.

Que aquest canvi passa per desoccidentalitzar el planeta, que el Sud passi al centre de la vida del món i que hem d'escoltar-lo i aprendre de tot allò de nou que porta de millora per al món.

El decreixement no és un moviment per perdre benestar sinó per distribuir benestar per a tothom, que s'ha de donar passos per a una nova redistribució de la riquesa i que en aquest procés els que més han de perdre són els rics.

Tota la reflexió ha estat envoltada per la nova situació de crisi que vivim a Espanya i per les decisions del govern que fa recaure el pagament d'aquesta crisi en els més dèbils de la societat.

La resposta de la crisi que per una part és financera i per una altra part laboral, ens crida a la redistribució novament, redistribució del treball a través de lleis per part dels governs, redistribució a través del compromís personal deixant de fer més hores i el treball cooperatiu i que no solament s'ha de mirar als beneficis sinó a poder donar treball a les persones.

Pel que pertoca a la part financera les solucions anirien per suprimir els paradisos fiscals, l'especulació financera, posar taxa a l'especulació financera, lluitar contra el frau fiscal i vigilar les caixes d'estalvis per què realitzin la feina per a la que van ser creades.

I tenir en compte que en situacions extraordinàries davant de les dificultats que viuen molts dels nostres germans, augmentar la fraternitat i la solidaritat perquè els que viuen en penúria, sigui aquesta menys penosa fins que siguem capaços de viure en un altre món possible.

Comissió de Justícia
i Pau de Lleida

Lleida, 24 de maig 2010

“Joves, no estigueu satisfets amb quatre distraccions”

Aquest és el missatge dels bisbes de Catalunya als participants al Xè Aplec de l'Esperit celebrat a Terrassa aquest dissabte: “No estigueu satisfets amb les quatre distraccions i entreteniments que la moda posa a les vostres mans, oblidant-vos de la recerca de sentit, felicitat, amor i veritat.

Com és tradicional en aquesta trobada que cada tres o quatre anys organitzen les diòcesis catalanes, al final de la celebració és va llegir **el missatge dels bisbes** adreçat als joves. En aquesta edició el missatge és una crida a “la proposta de Jesús per viure de veritat”, a ser-ne deixebles i a confiar en l'Esperit Sant.

Entre altres, els bisbes proposen als joves que es preguntin sobre què desitgen amb la seva vida i “que no se us arrapi al cor l'individualisme, la sensació d'inutilitat, la recerca del plaer i el benefici sense cap més criteri”. Com a alternativa, els proposen ser un deixeble que troba en la Paraula de Déu “orientació, ànim, coratge i, alhora, exigència”; que “s'interessa per la persona concreta, la seva història, vida, necessitats i, si cal oferir-se per a un servei, el fa; i si cal fer festa, en participa; i si cal oferir consol, l'ofereix”; i que és “capaç de dialogar, d'ajudar, de

sacrificar-se pels altres, tot explicant i donant testimoni de les raons de la seva vida”.

Els bisbes també demanen ajuda als joves “per rejuvenir l'Església, per fer-la llar acollidora per als altres joves” i els convida a respondre a l'Esperit que “renta tot el que no és net, en nosaltres i fora de nosaltres” i que “rega el que és sec, sigui de fe, d'esperança, d'estimació i de raons per a viure”.

L'Aplec de l'Esperit va tenir a com acte central la celebració de l'eucaristia a la carpa del Parc de les Sensacions de Vallparadís amb els bisbes de Catalunya presidits per l'arquebisbe de Tarragona. Jaume Pujol, a l'homilia, va adreçar-se especialment a aquells joves que senten la vocació de fer-se sacerdots i els va demanar de no “tenir por” si senten la crida de Déu. Segons els organitzadors, a l'eucaristia s'hi van aplegar més de 6.000 persones.

L'Aplec va acabar a la nit al poliesportiu de Can Jofresa on es va celebrar la festa de final de l'Aplec, amb l'actuació del cantautor cristià Migueli i de Genís Sobrado, autor de l'himne de l'Aplec de l'Esperit.

De la web: www.catalunyareligio.cat

Assemblea Diocesana de l'Església de Lleida

29 de maig de 2010

Volem una Església que no ens cansi ni cansi ningú

Més de 300 persones d'arreu del bisbat han participat a l'assemblea diocesana que ha tingut lloc aquest dissabte 29 de maig a la Mariana. Era el final d'un treball i l'inici d'un camí important per a tot el bisbat de Lleida. Durant un any, més de 135 grups de parròquies i delegacions han treballat les tres fases que duïen a aquesta assemblea. Un mirar la realitat en la que vivim com a ciutadans creients, analitzar-la i cercar criteris per a ser-hi presents i fixar prioritats operatives. A la base de tot aquest treball es troba la carta que el bisbe Joan Piris adreçà als diocesans la tardor passada, **"Entre tots i per al bé de tothom"**.

El punt nuclear eren les dues prioritats que han de guiar el bisbat de Lleida en el futur immediat. El **bisbe Joan les ha presentat** de manera senzilla i engrescadora. "Hem d'atendre i cuidar de manera especial la iniciació cristiana" i "esforçar-se

per assegurar una bona presència d'Església en la societat lleidatana", que no ens cansi ni cansi ningú. En el fons, es tracta de no reduir la fe cristiana a l'àmbit individual, sinó donar-li la capacitat d'il·luminar i animar la vida en societat, en un diàleg obert i respectuós amb tot allò que constitueix la nostra humanitat, amb els seus encerts i qüestionaments, les seves alegries i esperances. I perquè això no és sempre fàcil i va molt més enllà d'un simple acte social, cal insistir en la iniciació, és a dir, conèixer on ens duu la fe en Jesús, per decidir lliurement de seguir-lo.

Ara, es tractarà d'anar concretant aquestes prioritats en els diferents àmbits diocesans, en les delegacions i, sobretot, en els arxipresbiterats que apleguen varies parròquies. Per a tots els diocesans, aquesta assemblea significa un revifar la nostra pertinença a l'Església, a fi que tot esforç i tot dinamisme fet entre tots, sigui per al bé de tothom.

J. A. Baró

Pregó de Corpus Christi 2010

Bona tarda.

1. Agraïments. En primer lloc vull agrair-vos la invitació per poder dirigir-vos la meua paraula i les meves reflexions en aquesta diada i en aquest pregó. Gràcies especialment

a Mossèn Josep Jové, per ser qui va formalitzar la invitació. M'agradaria en el meu parlament dir-vos quins són els sentits més rellevants del Corpus Christi (cos de Crist) per a mi i avui. Començaré per una in-

roducció que contextualitza el que després detallaré en tres apartats i acabaré amb un resum.

2. La necessitat de commemorar. La festivitat del Corpus Christi, com totes les festivitats que assenyalen en el calendari, pretenen que en el cicle de l'any fem una breu aturada, reflexiva i de consciència, sobre algun fet, tema o qüestió, que cal una i altra vegada recordar i tornar a repensar i festejar, per aprofundir en el seu sentit. Així, per exemple, dediquem en el nostre calendari diades nacionals, el dia de la pau, el dia de la dona treballadora, i altres, amb la voluntat de recordar que estem vinculats a una pàtria, que la pau és el nostre objectiu i camí, o que la dona té els mateixos drets que els homes, etc.

La festivitat del Corpus Christi va néixer a l'edat mitjana, com ens recordava l'any passat, el meu predecessor en el pregó, l'alcalde Àngel Ros, i dura fins els nostres dies. Aquesta festivitat, que neix amb un caràcter litúrgic i com una festa religiosa, ben aviat, però, pren un caràcter popular i es va traduir en formes diverses de les quals al nostre país podem destacar les catifes de flors, la patum, les processons o l'ou com balla sobre un brollador d'aigua, entre moltes altres. Són expressions sensibles d'un sentir religiós i, com sovint passa, són, també, festivitats que es viuran cada cop més desconnectades del seu sentit originari. Jo no voldria, però, parlar-vos d'aquestes manifestacions o expressions, ni de la seva història,

sinó que vull aprofundir en el tema del seu sentit.

Donar sentit és necessari per viure més conscientment. Tenir consciència passa per comprendre i el comprendre determina la nostra manera d'existir. Quan un té consciència no pot deixar de situar-se en el món de manera diferent a qui no en té, de consciència. Per això és tant important la consciència política si es vol transformar la realitat. I per això tota acció política busca transmetre aquesta consciència a través de l'escola, però oblida que la consciència no queda garantida només perquè algú la digui i algú l'escolti (i fins i tot se n'examini). La consciència demana una elaboració, i fins i tot una il·luminació, que sorgeix després d'un procés reflexiu i experiencial.

No és perquè si que Sant Agustí posava tres fases en la col·laboració de la fe i la raó. L'objectiu és creure per poder entendre, però també entendre per poder creure. Primer cal buscar. Només trobarà qui busca (i encara si és agraciat). En segon lloc, la troballa del sentit il·lumina el camí de la vida, com el far que ens marca el camí a seguir deixant a les fosques tota la resta que no transitarem. Aquest far és la consciència que transforma i no deixa indiferent. I en tercer lloc, la vida sota la llum i la comprensió o consciència, permet entendre el que moltes vegades s'ha hagut d'acceptar sense acabar d'entendre-ho. Per això, l'experiència i la vida sota aquesta llum faran entenedor el que resulta molt difícil, o impossible d'en-

tendre, per qui no té experiències comunes o compartides.

Permeteu-me, doncs, modestament, parlar en aquest pregó del sentit que crec que té la festivitat del Corpus Christi, aprofundir en aquesta consciència que hauria de transformar les nostres vides i la nostra manera d'existir.

3. Complexitat humana. El sentits des dels sentits i la raó. Per formular i descobrir el sentit d'aquesta festivitat ho podem fer des de diferents fonts. L'ésser humà és complex. A l'ésser humà, en la seva complexitat, podem assenyalar-li dues vies d'accés a la realitat o alteritat. Accedim a l'alteritat a través de la raó i dels sentits. Prescindir d'alguna d'aquestes vies d'accés, és empobridor i reductor. No ens permet arribar a la profunditat de la veritat ni a viure en plenitud.

Un dels predecessors en fer el pregó del Corpus Christi, el Germà Benet Arbués, ara fa dos anys, deia en la seva exposició que “només amb el cap no entendrem res de Déu”. I deu ser ben veritat. Ens calen mediacions sensibles, també. Però no podem substituir l'esforç d'entendre només per les mediacions sensibles. Podríem caure, llavors, en superstició, o en termes del mateix Germà Benet, en la “superficialitat sacramental”.

Malgrat això que acabo de dir, jo us voldria aprofundir en el sentit des del raonament. Però si abans m'excusava per no fer referència als components artístics i sensibles de la

festivitat, ara he d'excusar-me per no parlar-ne des del saber teològic, més pròxim a la raó. La falta de solidesa en aquest coneixement i la meva formació fan que m'aproximi al sentit de la festivitat del Corpus Christi des del simple raonament. És per això que goso oferir-vos algunes reflexions sobre el sentit que crec que té la festivitat i que més enllà del cànon eclesiàstic crec que han de ser útils avui, fen ús del raonament i la reflexió lliure.

4. Passo, doncs, a exposar tres accents, que per mi, té el sentit de la festivitat del Corpus Christi. El Corpus Christi és:

4.1. La festivitat de l'eucaristia.

En primer lloc, es tracta de donar gràcies. L'eucaristia és una acció de gràcies. Gràcies per la vida i per la consciència de ser vius. La festa del Corpus és una festa de la primavera, com ho és la Pasqua de resurrecció, i com el Nadal és la festa del moment que el dia comença a guanyar hores a la nit. No ens ha de fer por associar les festivitats del calendari cristià amb els moments del cicle anual. La primavera és el moment que ressorgeix amb força el que estava adormit, mort, o silenciàt. La vida podria no existir i, en canvi, existeix.

El pas de la vida a la mort és ben prim i fàcilment transitable. Malgrat la vida ser terriblement fràgil i vulnerable, la vida resisteix, la vida s'imposa. A aquest “petit miracle” (que no és miracle, sinó que té explicació ben racional, però no

per això menys contingent, és a dir, que podria no ser), cal sumar-li “un altre petit miracle”, el de la vida personal. Per què jo? Viure és un regal, i poder-ho fer de forma personal i conscient ha de ser motiu per donar gràcies. L'eucaristia és una de les formes de donar gràcies.

Hi ha diferents formes de viure. Un pot pensar que li deuen tot a ell. Malament. Ja aprendrà, i si no pitjor per ell ja que serà un ressentit i amargat tota la vida. Ningú ens deu res. En segon lloc, un pot pensar que hi és aquí accidentalment i de la mateixa manera que es neix es mor, i quan s'acaba la vida, tan se val. Possiblement és una opció amb molta prèdica als nostres dies. Particularment se'm fa avorrida i grisa una existència així. Certament que no tenim arguments per demostrar que no sigui així, i que les ganes que no sigui així no és argument per demostrar que la vida no sigui un accident.

Però, tampoc, en tercer lloc, el fet que la vida pugui ser un accident, no treu cap argument a què la vida tingui un sentit, i que la nostra existència no sigui casual, sinó un regal del qual hem de donar gràcies. Com que quan apostem ho fem sense proves, només amb intuïcions i arguments, prefereixo apostar per aquesta darrera opció, i és raonable donar gràcies pel regal que ens han fet de l'existència, de la vida i la consciència que l'acompanya.

L'eucaristia és una molt bona mediació sensible d'aquesta acció de

gràcies, i crec que és un motiu a recordar en aquesta festivitat del Corpus.

4.2 La festivitat de la comunió.

En segon lloc, cal recordar l'origen comú de tota persona. Pels cristians, i també per altres religions, som fills d'un mateix Déu. La filiació del ser humà ens remet a un origen comú. Però no és qüestió només d'origen, sinó també de final. Tots estem embarcats en el mateix projecte. El projecte de la humanitat és comú a tots i cadascun de nosaltres. Els projectes de vida individuals i particulars, que crec que no poden i han de ser substituïts pel projecte comú, sí que han de ser compatibles, i fins i tot l'han d'aprofundir. No podem viure projectes de vida que no tenen en compte els altres.

Això és l'essencial de la comunió. No es pot deixar “la comunió” només com a cosa d'un moment determinat, sovint del diumenge. La comunió és cosa de cada moment de la nostra vida, de cada moment de cada dia de la setmana. Això ho podríem posar en pràctica a l'hora de treballar. A més de guanyar diners, sobretot el que estem fent és satisfer necessitats dels altres. Hi ha treball perquè els altres, i nosaltres mateixos, tenim necessitats a cobrir. L'origen comú i el projecte compartit de vida han de ser presents en cadascun dels nostres actes. Fins i tot quan només mirem per nosaltres, com a mínim hem de ser conscients que amb aquella actuació no estem violentant o perjudicant algú. Si a més, som capaços de no només no

anar contra ningú, sinó a favor dels altres, llavors la comunió és plena.

Però per viure d'aquesta manera, tenint en compte els altres i el que necessiten, cal la consciència de formar part d'una mateixa comunitat. La festa de la comunió ha de tenir aquest objectiu. Fer-nos recordar que som membres d'una comunitat de sers i que un a un, com deia el poeta, no som res, som pols. Viure en comunió vol dir viure de tal manera que no ens és indiferent, ni l'alegria ni la pena dels altres.

Som en temps de crisi econòmica i sembla que la solidaritat hauria de ser un valor en alça. La història ens diu més aviat al contrari. En moments com aquests s'accentua el campí qui pugui, el preocupar-nos cadascú només per nosaltres mateixos. Aquest sentit comunitari és el que el cos de Crist consagrat en el sant sopar ens pot recordar i desvetllar, per sobre de les inclinacions naturals. Al cap i a la fi, la idea d'una gràcia que ens sobreposa a la inclinació natural, ben bé pot ser aquesta. Sense una mediació externa, difícilment ens en sortirem només nosaltres sols.

Confondre, però, la vida en comunió amb la vida que es regeix pel compliment d'uns rituals, entre ells el del sagrament de la comunió, és un error, que no treu que l'assenyalem com a una cosa que cal superar per l'autèntica vida en comunió que és la vida que té en compte als altres i les seves necessitats, com a meves, de la mateixa manera que els altres tenen

en compte les meves necessitats com a seves. "Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat", diu Jesús. La festivitat del Corpus, pot ser una bona ocasió per recordar-ho.

4.3. La festivitat del misteri. En tercer lloc, cada cop que ens trobem al voltant de l'altar consagrant la forma, fem present a Jesucrist. Tots estem plens d'experiències en les quals la presència d'algú no només cal que sigui física, sinó que hom hi potser en esperit. Diem que la presència de Crist en la comunió és en esperit i física. Aquest és un misteri tal com és un misteri l'existència humana. És la nostra existència només física? Quan deixem d'ocupar un espai i un temps, deixem d'existir? Són preguntes que ens acompanyen i que no només podem respondre d'acord amb el coneixement empíric. Tots notem i sabem de la presència en nosaltres d'aquells que ens han fet el que som, físicament, intel·lectualment i moralment, malgrat ens hagin deixat ja d'acompanyar-nos en aquest món. ¿L'existència s'esgota amb la presència física en aquest món que captem pels sentits? D'alguna manera hi ha un continu entre el que els altres han projectat sobre nosaltres i el que avui resultem ser. Si més no, l'existència humana és un misteri com ho és el misteri que la sagrada forma visualitza. El fet de ser un misteri no ha d'escandalitzar a una mentalitat racionalista, ja que no necessàriament tot ha de ser explicat per la ciència, ara bé, el que sí que ha de ser explicat per la ciència no

ha de deixar de ser explicat per ella i no pel misteri. Però el que no entra dins del camp de la ciència, i les qüestions metafísiques i del sentit no hi entren, tenen aquesta dimensió de misteri que cal celebrar més que rebutjar o menysprear.

No només de pa viu l'ésser humà. Ho sabem de per pròpia experiència i per reflexió. No n'hi ha prou amb tenir les necessitats materials cobertes. No n'hi ha prou en tenir tots els diners del món per ser feliços i que les coses funcionin a la perfecció. El pa de blat que alimenta i nodreix l'organisme biològic, que li manté els nivells de sucre i altres indicadors no és suficient. Per això misteriosament aquest mateix pa és el que es converteix en aliment per l'esperit en l'eucaristia. El cos de Crist (substància física i paraules de vida) és el lloc de trobada misteriós dels dos àmbits que conformen els humans: la matèria i l'esperit. L'explicació de la matèria és assequible a la ciència, però l'existència i la naturalesa de l'esperit li resulta misteriosa.

La festivitat del Corpus pot ser un bon moment per recordar que no som només cos, només matèria. L'existència humana és un misteri que ens obra a transcendir-nos, enlloc de mirar-nos el melic, sense que per això hàgim de caure en pensaments màgics.

5. En resum: Tots els dies són bons, però els dies assenyalats són especialment bons per remarcar i recordar, el que hauríem de recordar, sinó cada dia, sovint. Es tracta de prendre consciència per transformar

la nostra manera de viure. Com deia a la introducció d'aquest pregó, la consciència transforma les nostres vides. Tenir consciència que la nostra vida és un regal, que ens devem als altres i que només transcendent la nostra condició material la vida té sentit i plenitud, fa canviar la nostra existència.

I si algú no s'ho acaba de creure que així és, (repeteix: que tenir consciència que la nostra vida és un regal, que ens devem als altres i que només transcendent la nostra condició material la vida té sentit i plenitud, i que això fa canviar la nostra existència), que faci com si, com ens deia Pascal, la pràctica d'aquesta d'existència acabarà per fer-nos entendre que així és. Com deia al principi cal entendre per creure, però també creure per entendre. La festivitat del Corpus és una bona ocasió per creure i entendre.

Mantenir les tradicions fa que ens arrelem, fa que no caiguem en la beneiteria de creure que cada generació descobreix la Mediterrània. Ja fa molts segles que està descoberta. Però cal actualitzar les formes i el discurs d'aquesta tradició per no acabar vivint en un món estrany que necessita dels mateixos missatges que sempre necessitem però ara amb paraules i signes propis dels temps presents. Modestament això és el que he intentat dir en paraules personals sobre la festivitat del Corpus.

Moltes gràcies.

Josep Maria Forné

Institut del bisbat de Lleida refundat pel Vaticà

L'IREL (Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida) acaba d'ésser refundat per les instàncies de la Santa Seu. Amb el pla Bolonya, el Vaticà ha pujat les exigències dels instituts de ciències religioses que existeixen en moltes diòcesis europees. A més a més dels programes d'estudi, s'exigeix que entre el professorat hi hagi més persones amb el títol de doctor en universitats reconegudes per la Santa Seu i que el nombre d'alumnes

inscrits en els instituts sigui com a mínim de vuitanta.

Amb aquestes exigències, a alguns instituts no se'ls ha renovat l'autorització de continuar. L'IREL de Lleida, fundat fa 19 anys, acaba d'ésser refundat. Amb l'autorització vaticana, aquest institut del bisbat de Lleida podrà continuar impartint classes de teologia i donar els títols de diploma i llicenciatura, reconegudes igualment per les instàncies civils.

Cloenda de l'Any Sacerdotal

"El que hem vist i sentit"

Us parlem el grup de mossens de Lleida que hem pogut participar en la cloenda de l'Any sacerdotal, a Roma, amb el nostre bisbe Joan.

No és gens fàcil resumir el que hem vist, sentit i viscut aquests tres dies de juny, 9, 10 i 11.

"Hem vist"

- Una gran trobada de mossens, potser **la més multitudinària** de la història de l'Església. Les xifres parlen de 15.000.

- Majoritàriament els sacerdots eren **joves**. Fou un motiu d'esperança. N'hi havia també, de grans i malalts.

- Un **bisbe negre** ens va presidir la concelebració del dia 10, a la Basílica de Sant Joan de Letran.

És un gest que ens parla de la universalitat i comunió de l'Església.

- Multitud de **laics i laiques** que omplien la plaça de sant Pere, a la vetlla de pregària i la concelebració del divendres, acompanyant i pregant pels mossens. El Sant Pare, els bisbes i els mossens ens varem trobar recolzats en aquests moments difícils.

- Hem vist **Benet XVI**, molt de prop i "molt proper"; ja gran, però encara àgil de cos i més àgil de ment i expressió, responent a les preguntes de cinc mossens dels diversos continents, amb profunditat i sense fer cas dels papers.

- Hem vist diversos **testimonis**, alguns presents a la plaça (una família de sis fills, -quatre consagrats a Déu i dos esposats-, un diaca en les vetlles de la seva ordenació, una

religiosa contemplativa, joiosa de la seva vocació i de la seva missió de pregària pels sacerdots... Altres testimonis ens han parlat –en videoconferència– des dels seus llocs d'origen: el nou rector de la parròquia d'Ars, un bisbe de Jerusalem, un rector del barri més marginat de Buenos Aires, un bisbe de Hollywood... tots ells contents de lliurar-se a l'Església enmig de les dificultats en què es troben...

“Hem sentit”

- Dues profundes **conferències**, que seguïem amb traducció simultània i circuit tancat de Televisió, pronunciades des de la Basílica de Sant Pau Extramurs, pel Cardenal de Colònia i per l'arquebisbe de Quebec

- En tot moment se'ns ha parlat de la **centralitat de l'Eucaristia** en la vida de l'Església, del laic i especialment del prevere. De la necessitat contínua de **conversió**, de trobar-nos amb el Pare i sentir-nos perdonats, donant així ocasió a l'alegria esclatant del Pare.

- Que enmig de les dificultats que experimentem els preveres avui dia, de la secularització estesa a tot nivell i de la multitud de tasques a realitzar, el més urgent és la nostra **intimitat amb Crist**. Intimitat –així s'expressava el Papa– que ens portarà a un lliurament total a la parròquia i a la gent. Com la unió de Crist amb el Pare el portà a la redempció de la humanitat. Ens posà l'exemple de la Mare Teresa de Calcuta; l'Eucaristia

i l'adoració l'empenyien a cercar les persones més necessitades...

Hem viscut

- Moments intensos i perllongats de **silenci total** en l'adoració eucarística de cada matí a la basílica de Sant Joan de Letran, i d'un silenci impressionant a la plaça de sant Pere, plena totalment.

- Unes **celebracions** molt ben realitzades en tots els aspectes, en la litúrgia, la música, el cant, la participació, i sobretot la preparació. Poden ser referents, que ens animin a preparar les nostres, acceptant lògicament totes les diferències i limitacions.

- La **comunió eclesial** amb molts preveres de tot el món, units en un mateix ideal.

- El tracte amable i delicat de les **religioses de la Caritat**, en la residència de les quals hem estat allotjats.

- La **convivència** entre tots nosaltres i amb el nostre bisbe Joan, que ha estat sempre amb nosaltres, en les celebracions, visites, menjades.

El que hem vist, sentit i viscut ens ha ajudat a entendre una de les consignes que més s'ha repetit: L'Any Sacerdotal, com a tal, ha arribat a la seva cloenda; però la “tensió de cada mossèn cap a la santedat”, que l'Any Sacerdotal pretenia, no acaba, sinó que s'ha d'intensificar.

Això és el que ens comunicava el Rector d'Ars, sant Joan Maria Vianney, que ens presidia les ce-

lebracions, des d'un gran llenç, al centre de la façana de la Basílica de Sant Pere del Vaticà.

El rector d'Ars, que és ja ara, no solament el Patró dels rectors de parròquia, sinó el Patró de tots els mossens del món.

Ja és entre nosaltres, la Creu dels Joves

Ja és a casa nostra. L'hem Jacollit i, no obstant, és ella qui ens ha convocat. Érem un gran grup de joves i adults que l'esperàvem, com s'espera un felix esdeveniment. La Creu dels joves. L'hem plantada entre nosaltres, com els amics planten una tenda, lloc de trobada, de repòs, de silenci i de somni. Ho hem fet a la Caparrella, en el pati d'un convent de dones cridades al silenci i la contemplació, i sota un cel nuvolós, semblant potser al del primer divendres sant.

Hem rebut la Creu dels joves, creu cosmopolita, que va allà on la porten, signe encara avui d'Aquell que es va fer no res per parlar d'Aquell que és el Tot. Creu gran i feixuga que sols els molts braços entrelaçats, formant el teixit solidari, poden aixecar-la a la vista de tothom: d'aquells que ferits per quelcom en l'existència cerquen, com els hebreus enverinats en llur

desert, curació i vida felix. Creu alta que no deixa cap mirada marginada: dels milions de joves que arreu del món han llevat els ulls, en el silenci o en la melodia d'una cançó, i s'han sentit estimats.

Creu del joves que ronda ara per les nostres terres hispàniques anunciant l'esdeveniment de les Jornades Mundials dels Joves, a l'agost del 2011. Creu que, fins al diumenge 20 de juny, passarà per col·legis i esglésies, allà on, com el bon pelegrí evangèlic, trobarà una taula on compartir amistat i el pa. I el 20 de juny, a les 7 del vespre, a la catedral nova de Lleida, com a la posada d'Emmaús, el Pa compartit serà l'anunci de resurrecció. La Creu del joves, llisa i nua, continuarà sent el pas cap a la Vida, la d'Aquell que, "con sólo su mirada, vestidos nos deja de su hermosura".

Josep Alexandre Baró

